
SĂ UCIZI UN REGAT
ALEXANDRA CHRISTO
STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT

ALEXANDRA CHRISTO

este o autoare britanică ale cărei personaje sunt întodeauna mai amuzante și mai periculoase decât ea. A început să scrie la patru ani, după ce educatoarea i-a spus că nu poate fi zână, și refuză să-și țină în frâu imaginația. În prezent locuiește în Hertfordshire, înconjurată de prea multe cărți. Este autoarea romanului ***Să ucizi un regat***, bestseller internațional, și a duologiei ***Into the Crooked Place***.
O puteți găsi pe blogul ei:
alexandrachristo.com

Titlul original: *To Kill a Kingdom*
Autor: Alexandra Christo

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Christo, Alexandra
Să ucizi un regat / Alexandra Christo; trad. din engleză de Iulia Dromereschi. – Bucureşti: Storia Books, 2021
ISBN 978–606–9072–27–1
I. Dromereschi, Iulia (trad.)
821.111

EDITOR: Adriana Muraru
REDACTOR: Maria Manolescu
CORECTORI: Rodica Creţu, Paula Rotaru
ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Bama
DTP: Dragoş Tudor

Pentru cei pe care-i iubesc
şi n-au avut şansa
de a vedea că se întâmplă

Capitolul 1

Am câte o inimă pentru fiecare an trăit.

În nisipul din dormitorul meu am ascuns şaptesprezece. Din când în când caut prin pietriş, să văd dacă mai sunt acolo. Îngropate adânc, însângerate. Le număr pe fiecare, să fiu sigură că nu mi s-a furat vreuna peste noapte. Nu-i tocmai o teamă neobişnuită. Inimile înseamnă putere, iar dacă există un lucru la care neamul meu râvneşte mai mult decât la ocean, acela este puterea.

Am auzit şi eu poveşti despre inimi pierdute, despre femei străpunse cu harponul şi ţintuite de fundul oceanului, drept pedeapsă pentru trădarea lor. Lăsate să sufere până ce sângele li se face sare, iar ele se dizolvă în spuma mării. Sunt femeile care acceptă darul omenesc al neamului lor, fecioare ale mării mai mult peşte decât carne, cu un trunchi pe potriva solzilor şi aripioarelor decadente.

Spre deosebire de sirene, fecioarele mării au cochilii albastre şi membre în loc de păr, iar lipsa maxilarului le permite să-şi deschidă gura până la mărimea unei mici ambarcaţiuni şi să înghită rechinii pe de-a-ntregul. Trupul lor de un albastru profund este punctat cu aripioare pe braţe şi pe spinări. Sunt şi peşte, şi om, fără a păstra din frumuseţea niciunuia.

Pot fi letale, ca toţi monştrii, dar, dacă sirenele seduc şi ucid, fecioarele mării sunt fascinate de oameni. Fură tinichele şi urmăresc navele, sperând

să cadă comori de pe punte.

Câteodată, salvează vieţi de marinari şi nu le iau decât talismanele. Iar când ne fură inimile puse la păstrare, nu o fac pentru putere, ci fiindcă ele cred că, dacă mănâncă suficiente, s-ar putea transforma în oameni.

Le detest pe fecioarele mării.

Părul mi se unduieşte pe spate, roşu ca ochiul meu stâng – numai cel stâng, fireşte, pentru că ochiul drept al oricărei sirene are culoarea mării în care s-a născut. În cazul meu, este imensa mare Diávolos, cu ape de safir şi măr. Le combină şi reuşeşte să nu fie niciuna. În oceanul acela se află regatul marin Keto.

Se ştie că sirenele sunt frumoase, dar sângele din Keto e regal, iar asta înseamnă o frumuseţe aparte, o splendoare născută din apă sărată şi maiestate. Avem gene făcute din aşchii de aisberg şi buze vopsite cu sângele marinarilor. Mă întreb de ce mai avem nevoie şi de cântec să le furăm inimile.

— Pe care o alegi, verişoară? mă întreabă Kahlia, în *psáriin.*

Stă lângă mine pe stâncă şi priveşte nava din depărtare. Solzii ei sunt de un arămiu profund, iar părul blond abia dacă-i ajunge la sânii acoperiţi de alge portocalii, înnădite.

— Eşti ridicolă, îi spun. Ştii bine pe care.

Nava înaintează molcom pe apele calme din Adékaros, unul dintre multele regate omeneşti pe care am jurat să le scap de un prinţ. Este mai mică decât majoritatea şi făcută din lemn stacojiu,

reprezentând culoarea ţării lor.

Oamenilor le place să-şi etaleze comorile în faţa lumii, însă asta îi transformă în ţinte pentru creaturi ca mine şi Kahlia, care putem identifica uşor o navă regală. În fond, este singura din flotă din lemn vopsit, cu steag cu tigru. Singura navă pe care se deplasează prinţul adékarosian.

O pradă uşoară pentru cele cu poftă de vânătoare.

Simt în spate greutatea soarelui. Căldura lui îmi presează gâtul şi-mi face părul să se lipească de pielea umedă. Mi-e dor de gheaţa mării, atât de rece încât o simt ca pe nişte pumnale minunate, înfipte în fantele dintre oasele mele.

— Ce păcat, spune Kahlia. Parcă mă uitam la un înger când îl spionam. Are un chip atât de frumos.

— Inima lui va fi şi mai frumoasă.

Kahlia îmi zâmbeşte sălbatic.

— A trecut multă vreme de la ultima ta victimă, Lira, mă tachinează ea. Sigur nu ţi-ai ieşit din mână?

— Un an nu-i aşa mult.

— Depinde cine numără.

Oftez.

— Atunci, spune-mi care e, ca să-l ucid odată şi să încheiem povestea.

Rânjetul Kahliei este feroce. Îl păstrează pentru momentele când sunt cu adevărat cumplită, pentru că aceea este trăsătura de caracter cea mai apreciată de sirene. Cu cât suntem mai îngrozitoare, cu atât devenim mai preţuite.

Prietenia şi legăturile de familie sunt considerate străine precum uscatul. Loialitatea este rezervată numai Reginei Mării.

— Eşti cam lipsită de inimă astăzi, nu crezi?

— Deloc, zic eu. Am şaptesprezece bucăţi sub pat.

Kahlia îşi scutură apa din păr.

— Cât de mulţi prinţi ai gustat!

O spune de parcă ar fi motiv de mândrie, dar asta pentru că e tânără şi a smuls doar două inimi până acum. Niciuna regală. Asta e specialitatea mea, teritoriul meu. O parte din deferenţa Kahliei de aici vine. Se întreabă dacă buzele unui prinţ au un gust diferit de cel al oricărui alt om. N-aş putea spune, fiindcă eu nu am gustat decât prinţi.

De când zeiţa noastră, Keto, a fost ucisă de oameni, a devenit un obicei să furăm o inimă în fiecare an, în luna în care ne-am născut. Astfel onorăm viaţa pe care ne-a dăruit-o Keto şi oferim un tribut răzbunării pentru viaţa pe care i-au luat-o oamenii. Când eram încă prea mică să vânez, mama o făcea în numele meu, căci aşa spune tradiţia. Şi mi-a dat mereu numai prinţi, unii la fel de mici precum eram şi eu. Alţii erau bătrâni şi plini de riduri sau copii mijlocii, care nu avuseseră şansa de a conduce un regat. De exemplu, regele din Armonía a avut cândva şase fii, iar pentru primele câteva aniversări mama îmi aducea câte unul în fiecare an.

Când, în sfârşit, am crescut suficient să mă aventurez de una singură, nu m-am gândit niciodată să uit de sângele regal şi să hăituiesc

marinari, aşa, ca restul neamului meu, sau chiar să vânez prinţi care aveau să ajungă pe tron într-o bună *zi.* Sunt loială tradiţiei instituite de mama mea.

— Ţi-ai adus scoica? întreb.

Kahlia îşi dă părul la o parte şi îmi arată scoica portocalie pe care o poartă la gât. Una identică, doar că într-o nuanţă mai însângerată, am şi eu. Nu pare cine ştie ce, dar pentru noi e cea mai simplă cale de comunicare. Dacă ţinem scoicile la ureche, auzim zgomotele oceanului şi melodia palatului submarin al lui Keto, pe care-l numim „acasă”. Pentru Kahlia, ar putea funcţiona ca o hartă a Mării Diávolos, dacă suntem vreodată despărţite. Suntem departe de regatul nostru şi ne-a luat aproape o săptămână să ajungem aici înot. Pentru că are 14 ani, Kahlia stă mai degrabă aproape de palat, însă eu am decis că asta ar trebui să se schimbe. Ca prinţesă, capriciile mele sunt lege.

— Nu vom fi despărţite, spune Kahlia.

În mod normal, nu m-aş supăra dacă una dintre verişoarele mele s-ar rătăci într-un ocean străin. Sunt o gaşcă previzibilă, iritantă, lipsită de imaginaţie sau de ambiţie. De când a murit mătuşa mea, s-au transformat într-un grup de adoratoare ale mamei. Mi se pare ridicol, pentru că Regina Mării nu este acolo pentru a fi adorată – ci temută.

— Aminteşte-ţi, alegi doar unul, îi zic. Nu-ţi pierde concentrarea.

Kahlia încuviinţează.

— Pe care? Sau îi voi auzi cântecul când mă

apropii?

— Noi vom cânta, spun eu. Toţi vor fi vrăjiţi, însă, dacă te concentrezi doar la unul, se va îndrăgosti de tine cu atâta hotărâre încât, chiar şi înecându-se, nu va striga decât despre frumuseţea ta.

— În mod normal, farmecul se rupe când ei sunt pe moarte, spune Kahlia.

— Pentru că te concentrezi la toţi, aşa că ei ştiu că niciunul nu e dorinţa inimii. Trucul este să-i doreşti pe cât te doresc şi ei.

— Dar sunt scârboşi, spune Kahlia, deşi nu mi se pare că ar crede-o pe cât îşi doreşte să mi se pară mie. Cum să îi dorim?

— Acum nu avem de-a face cu simpli marinari. Sunt de sânge regal, iar sângele regal înseamnă putere. Puterea este *întotdeauna* atrăgătoare.

— Sânge regal? întreabă Kahlia. Credeam…

Nu îşi termină propoziţia. Ce credea era că prinţii sunt ai mei şi că nu vreau să îi împart. Nu este neapărat fals, dar unde există prinţi există şi regi şi regine, iar aceia nu-mi sunt de niciun folos. Conducătorii sunt uşor de trecut cu vederea. Prinţii sunt atracţia: prin tinereţea lor, prin loialitatea poporului, prin promisiunea conducătorilor care ar putea deveni, cândva. Sunt următoarea generaţie de conducători şi, ucigându-i, ucid viitorul. Întocmai cum m-a învăţat mama.

O iau pe Kahlia de mână.

— Poţi avea regina. Nu mă interesează trecutul.

Ochii Kahliei scânteiază. Cel drept are nuanţa

de safir a Mării Diávolos, pe care o cunosc prea bine, dar cel stâng este de un galben cremos, abia diferit de alb, şi străluceşte de o bucurie rară. Dacă fură o inimă regală pentru a cincisprezecea aniversare, va scăpa de furia perpetuă a mamei.

— Iar tu iei prinţul, zice ea. Pe cel cu chip frumos.

— Chipul lui nu contează.

Îi dau drumul mâinii.

— Mă interesează doar inima lui.

— Atât de multe inimi, spune Kahlia, cu vocea ei de înger.

Curând, nu vei mai avea spaţiu să le îngropi.

Îmi trec limba peste buze.

— Poate, zic. Dar o prinţesă merită un prinţ.

Capitolul 2

Lemnul navei e aspru sub degetele mele. E crăpat, cu vopseaua cojită. Taie apa prea neregulat, ca un cuţit bont, apăsând şi sfâşiind până ce reuşeşte să despice. În unele locuri este putrezit, iar duhoarea îmi încreţeşte nasul.

E nava unui prinţ sărac.

Nu toţi cei de sânge regal sunt la fel. Unii poartă haine elegante, giuvaiericale nespus de grele, atât de mari că se îneacă de două ori mai repede din cauza lor. Alţii sunt îmbrăcaţi modest, cu unul sau două inele şi coroane de bronz, vopsite cu auriu. Nu că mi-ar păsa. Un prinţ rămâne un prinţ.

Kahlia e lângă mine şi înotăm odată cu nava

care sfâşie marea. Are o viteză constantă, cu care ne potrivim cu uşurinţă. Asta e agonizant: aşteptarea până când oamenii devin prada noastră. Trece un timp înainte ca prinţul să păşească în sfârşit pe punte şi să-şi arunce ochii spre ocean. Nu ne vede. Suntem prea aproape, înotăm prea repede. În urma navei, Kahlia se uită la mine şi ochii ei imploră o întrebare. Cu un zâmbet în chip de încuviinţare, îi întorc privirea.

Ieşim din spumă şi deschidem gurile.

Cântăm la unison perfect, în limba lui Midas, cea mai întâlnită limbă omenească, pe care orice sirenă o cunoaşte bine. Nu că ar conta cuvintele. Muzica e cea care îi seduce. Vocile noastre urcă spre cer şi se rostogolesc înapoi, pe aripi de vânt. Cântăm de parcă am fi un cor, iar când melodia fantomatică ricoşează şi urcă, face spirale în inimile echipajului până ce, în sfârşit, nava încetineşte şi se opreşte.

— Mamă, auzi? întreabă prinţul.

Are vocea înaltă, visătoare.

Regina stă pe punte, lângă el.

— Nu cred…

Vocea i se stinge, când melodia o supune. Este un ordin şi toţi oamenii se opresc, cu trupurile încremenite, cu ochii cercetând marea. Mă concentrez la prinţ şi cânt mai dulce. În câteva clipe, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

— Doamne! zice el. Tu eşti.

Zâmbeşte, iar din ochiul lui stâng alunecă o lacrimă.

Mă opresc din cântat şi vocea mi se transformă

într-un murmur uşor.

— Iubirea mea, spune prinţul, te-am găsit. În sfârşit.

Se apucă de parapet şi priveşte în jos, cu pieptul lipit de lemn, cu o mână întinsă spre mine, încercând să mă atingă. Poartă o cămaşă bej, cu şnururile desfăcute, cu mânecile sfâşiate şi cam mâncate de molii. Coroana lui este din foiţă subţire de aur, cât pe ce să se rupă dacă se mişcă prea iute. Pare sărac şi pierdut.

Dar chipul lui!

E moale şi rotund, cu pielea ca lemnul lăcuit şi ochi cu o nuanţă mai închişi, pătrunzători. Părul îi flutură şi i se înfăşoară în jurul capului, un haos superb de bucle şi spirale. Kahlia avea dreptate: e angelic. Magnific, chiar. Inima lui va fi un trofeu minunat.

— Eşti atât de frumoasă, spune regina, privind-o pe Kahlia cu adoraţie. Nu ştiu cum de m-am putut gândi vreodată la altcineva.

Kahlia se întinde spre regină şi o cheamă în ocean, cu un zâmbet primordial.

Mă întorc spre prinţ, care îşi întinde cu disperare mâna spre mine.

— Iubirea mea, mă imploră el. Vino la bord.

Clatin din cap şi continui să murmur. Vântul geme în ritm cu modulaţiile vocii mele.

— Atunci, vin eu la tine! strigă, de parcă ar fi avut de fapt de ales.

Cu un zâmbet încântat, se aruncă în ocean, iar după ce face pleosc îl urmează alt corp – şi ştiu că este al reginei, care se aruncă la mila verişoarei

mele. Zgomotele căderilor trezesc ceva în echipaj şi într-o clipă încep să ţipe.

Se apleacă peste parapet cincizeci de oameni agăţaţi de frânghii şi de lemn, privind spectacolul cu groază. Dar nimeni nu îndrăzneşte să se arunce peste bord, să-şi salveze suveranii. Le miros frica, amestecată cu confuzia generată de absenţa bruscă a cântecului nostru.

Mă uit în ochii prinţului meu şi îi mângâi pielea moale, angelică. Blând, cu o mână pe obrazul lui şi cu cealaltă pe oasele fragile ale umărului, îl sărut. Când buzele mele se ating de ale lui, îl trag în jos.

Sărutul se întrerupe când ajungem în adâncuri. Cântecul meu s-a încheiat de mult, însă prinţul rămâne îndrăgostit. Chiar şi când apa îi umple plămânii şi gura i se deschide într-un icnet, încă mă priveşte topit.

În timp ce se îneacă, îşi duce degetele la buze.

Lângă mine, regina Kahliei se zbate. Se prinde cu mâna de gât şi îmi împinge verişoara. Furioasă, Kahlia se agaţă de glezna ei şi o ţine în adâncuri, iar faţa reginei e răsucită toată într-o grimasă cât încearcă să scape. Inutil. Strânsoarea unei sirene e ca o menghină.

Îmi mângâi prinţul muribund. Ziua mea de naştere este abia peste două săptămâni. Călătoria aceasta a fost darul meu pentru Kahlia, ca ea să poată ţine o inimă regală în mâini şi să-şi amintească de a cincisprezecea aniversare. Nu ar trebui să fur o inimă mai devreme de ziua mea – încalc regula noastră cea mai sacră. Şi totuşi în faţa mea se stinge lent un prinţ. Piele maronie şi

buze albăstrite de ocean. Părul i se unduieşte în apă, ca nişte alge negre. Ceva din puritatea lui îmi aminteşte de prima mea victimă. Băiatul care a ajutat-o pe mama să mă transforme în bestia care sunt acum.

Ce chip frumuşel, mă gândesc.

Îmi trec degetul mare peste buza sărmanului prinţ, savurându-i expresia liniştită. Apoi scot un ţipăt fără asemănare. Genul de ţipăt care taie prin os şi sfâşie pielea. Un ţipăt care ar face-o pe mama să fie mândră de mine.

Dintr-o mişcare, îmi vâr mâna în pieptul prinţului şi îi scot inima.

Capitolul 3

Practic, sunt un ucigaş, dar îmi place să cred că este una dintre calităţile mele deosebite.

Ridic cuţitul spre lună, admirând patina sângelui înainte să pătrundă oţelul şi să dispară. A fost creat pentru mine când am împlinit 17 ani şi a devenit limpede că să ucid nu era doar o pasiune trecătoare. Nu se cuvenea, a spus regele, ca prinţul din Midas să poarte lame ruginite. Aşa că acum am o lamă vrăjită, care bea sângele victimei atât de repede, că abia am timp să îl admir. Pare mult mai adecvat – şi mai teatral.

Privesc lucrul mort de pe puntea mea.

Saad este un vas măreţ, lung cât două nave obişnuite, cu un echipaj care ar fi putut fi de peste patru sute, dar este doar de jumătate, pentru că pun mai mare preţ pe loialitate decât pe orice

altceva. Felinare vechi, negre, decorează pupa, iar bompresul se întinde înainte ca un pumnal ascuţit. *Saad* este mai mult decât o navă: este o armă. Vopsit în albastru noptatic, cu pânze în nuanţa de crem a tenului reginei şi cu o punte la fel de lucioasă precum pielea regelui.

O punte care adăposteşte acum leşul însângerat al unei sirene.

— Nu ar trebui să se topească?

Întrebarea o pune Kolton Torik, primul ofiţer al navei. Torik are în jur de 40 de ani, o mustaţă de un alb pur şi cel puţin zece centimetri în plus faţă de mine. Un braţ al lui este cât piciorul meu şi e cât se poate de solid. În lunile de vară, ca aceasta, poartă pantaloni scurtaţi, cu materialul destrămat deasupra genunchilor, şi cămaşă albă, cu vestă neagră tivită cu panglică roşie. Asta-mi spune că, dintre toate lucrurile pe care le ia în serios – adică majoritatea –, rolul lui de *aproape pirat* nu se numără printre ele. Se află în contradicţie cu mateloţi precum Kye, care nu ia în serios aproape nimic şi totuşi se îmbracă de parcă ar fi un membru onorific al infamilor hoţi Xaprár.

— Mă simt ciudat doar uitându-mă la ea, zice Torik. E toată om în partea de sus.

— Îţi place să te uiţi la partea aia, nu?

Torik se înroşeşte niţel şi îşi întoarce privirea de la sânii expuşi ai sirenei.

Fireşte că înţeleg la ce se referă, însă, la un moment dat, pe mare, am uitat cum e să fii oripilat. Nu pot să privesc dincolo de aripioare şi de buzele sângerii sau de ochii care sclipesc în două

culori diferite. Bărbaţii ca Torik – bărbaţi de treabă – văd ce ar putea fi creaturile astea: femei şi fete, mame şi fiice. Dar eu le pot vedea numai drept ceea ce sunt: monştri şi bestii, creaturi şi diavoli.

Eu nu sunt un om de treabă. Nu cred c-am mai fost de multă vreme.

În faţa noastră, pielea sirenei începe să se dizolve. Părul i se topeşte într-un verde marin şi solzii i se lichefiază. Chiar şi sângele ei, care ameninţa să păteze puntea *Saad*-ului acum un moment, începe să clocotească până ce nu mai rămâne decât spuma mării.

Sunt recunoscător că e aşa. Când moare o sirenă, se întoarce în ocean, ceea ce înseamnă că nu e cazul să arzi cadavre sau să le arunci trupurile în descompunere. N-oi fi eu un om de treabă, dar sunt conştient că este preferabil.

— Şi acum ce facem, căpitane?

Kye îşi pune sabia în teacă şi se postează lângă Madrid, secundul. Ca de obicei, Kye este îmbrăcat din cap până în picioare în negru, cu petice de piele şi mănuşi care se termină la vârfurile degetelor. Părul lui şaten deschis este ras de ambele părţi ale capului, aşa cum îl poartă mai toţi bărbaţii din Omorfiá, unde estetica e preţuită mai mult decât orice. În cazul lui Kye, mai mult şi decât valorile morale. Din fericire pentru el, şi poate pentru noi toţi, Madrid este expertă în a-i convinge pe oameni să fie decenţi. E ciudat de etică pentru o ucigaşă profesionistă, iar relaţia lor a reuşit să-l ţină pe Kye departe de alunecarea pe căi greşite.

Îi arunc un zâmbet lui Kye. Îmi place să fiu

numit „căpitan”. Oricum, altfel decât „prinţul meu”, *Alteţa Sa Regală Elian Midas.* Căpitan mi se potriveşte mai bine decât titlul regal. Oricum, sunt de departe mai mult pirat decât prinţ.

Totul a început de când aveam cincisprezece ani, iar în ultimii patru ani n-am ştiut altceva decât oceanul. Când sunt în Midas, corpul meu tânjeşte după somn. E o oboseală constantă când trebuie să te porţi ca un prinţ şi până şi conversaţiile cu cei de la Curte, care mă consideră unul de-ai lor, devin prea extenuante ca să rămân treaz pentru ele. Când sunt la bordul Saad-ului, abia dacă dorm. Se pare că niciodată nu obosesc suficient. Simt o pulsaţie permanentă – fulgerări care-mi străbat venele. Sunt mereu atent şi atât de plin de un entuziasm neliniştit. În timp ce restul echipajului doarme, eu stau întins pe punte şi număr stelele.

Creez forme din ele, iar din forme, poveşti. Despre toate locurile în care am fost şi în care voi fi. Despre toate oceanele şi mările pe care încă trebuie să le străbat şi despre toţi oamenii pe care îi voi recruta şi despre toţi diavolii pe care nu i-am ucis încă. Acel freamăt lăuntric nu are sfârşit, nici chiar atunci când mările devin letale. Nicicând aud cântecul cunoscut, care-mi atinge sufletul şi mă face să cred în iubire, de parcă e prima dată. Pericolul îmi provoacă mai multă sete.

Ca Elian Midas, prinţul moştenitor al tronului din Midas, sunt mai mult decât plictisitor. Conversaţiile mele sunt despre chestiuni de stat, despre bogăţii, despre balurile la care trebuie să particip, despre doamnele cu rochiile cele mai

frumoase şi despre opinia mea privind o posibilă tăvăleală. De fiecare dată când andochez în Midas şi sunt obligat să joc rolul ăsta, mi se pare o pierdere de vreme. O lună, o săptămână, o zi pe care nu le pot recupera. Ocazii ratate, vieţi nesalvate. Încă un om de sânge regal cu care parcă am hrănit Urgia Prinţilor cu mâna mea.

Dar când sunt doar Elian, căpitanul vasului *Saad,* mă transform. Când poposim lângă orice insulă pe care am ales-o pentru ziua respectivă, câtă vreme am echipajul cu mine, pot fi eu însumi. Pot bea până când simt că ameţesc şi pot glumi cu femei a căror piele caldă promite aventură. Femei care miros a trandafiri şi a orz; care, auzind că-s prinţ, chicotesc şi îmi spun că asta nu-mi asigură o băutură gratis.

— Căpitane, care-i rostul? zice Kye.

Urc în fugă treptele spre puntea teugei, îmi scot telescopul aurit de la cingătoare şi mi-l duc la ochiul conturat cu kohl. La marginea bompresului văd oceanul. Kilometri după kilometri, spre eternitate. Nimic altceva decât apă limpede. Îmi ling buzele, flămând de aventură.

Am eu sânge regal, dar mai puternică decât el este aventura. Nu se cade, a zis tata, ca moştenitorul regatului Midas să aibă un cuţit ruginit sau să ridice pânzele pe apă şi să dispară cu lunile. Să aibă 19 ani şi nicio soţie potrivită sau să poarte pălării de formă triunghiulară şi zdrenţe cu şireturile descheiate în loc de fir de aur.

Nu se cade să fie pirat şi vânător de sirene, în loc să fie prinţ.

Oftez şi mă întorc spre babord. În toată nemărginirea oceanului, prea departe să se vadă, există un ţărm. Insula Midas. Acasă.

Îmi privesc echipajul. Două sute de mateloţi şi războinici care-mi văd misiunea drept onorabilă şi curajoasă. Nu mă privesc precum curtenii, care-mi aud numele şi îşi imaginează un tânăr prinţ care trebuie lecuit de dorinţa de explorare. Aceşti bărbaţi şi femei mi-au auzit numele şi mi-au jurat credinţă veşnică.

— În regulă, adunătură de pipote de sirenă ce sunteţi, le strig eu. Întoarceţi-o la stânga pe doamna noastră.

Echipajul meu îşi urlă aprobarea. În Midas, mă asigur că sunt răsfăţaţi cu toată mâncarea şi băutura pe care le poftesc. Burţi pline şi paturi cu aşternuturi de mătase, mai mult lux decât au parte pe *Saad* sau în paturile de paie de la hanurile pe care le găsim în ţinuturile prin care trecem.

— Familia mea va dori să vadă cum ne-a mers, le spun. Aşa că ne întoarcem acasă.

Picioare care tună pe punte. Aplaudă cu toţii, triumfători. Rânjesc şi hotărăsc să-mi păstrez bucuria pe chip. Nu o clintesc. Face parte din imaginea mea: nu sunt niciodată supărat, furios, descurajat. Mereu îmi iau în propriile mâini viaţa şi destinul.

Nava se întoarce greoi spre tribord, într-un cerc larg, iar echipajul meu aleargă pe punte, bucurându-se de întoarcerea în Midas. Nu sunt cu toţii de-ai locului. Unii vin din regate învecinate, ca Armonía sau Adékaros. Ţări de care s-au plictisit

sau care au fost cuprinse de haos după moartea prinţilor. Sunt de peste tot şi nu sunt nicăieri acasă, dar numesc Midas aşa fiindcă aşa îl numesc eu. Chiar dacă este o minciună de ambele părţi. Echipajul meu este şi familia mea şi, deşi nu o s-o spun niciodată – poate că nici nu e nevoie –, *Saad* este adevăratul meu cămin.

Locul spre care ne îndreptăm acum e doar un alt popas.

Capitolul 4

În Midas, oceanul străluceşte ca aurul. Sau, cel puţin, aşa pare. De fapt, e albastru ca orice altă mare, dar lumina se joacă. Inexplicabil. Lumina minte.

Castelul se înalţă deasupra ţinutului, construit în chip de piramidă imensă. Este făcut din aur pur, iar fiecare piatră şi cărămidă este o întindere sclipitoare de lumină solară. Statuile se împrăştie la orizont, iar casele din orăşele sunt vopsite la fel. Străzile şi aleile sclipesc în nuanţe de galben, aşa că, atunci când soarele atinge oceanul, se reflectă inconfundabil. Numai în cele mai negre părţi ale nopţii se distinge adevăratul albastru al Mării din Midas.

Ca prinţ în Midas, se presupune că sângele meu ar fi făcut din acelaşi aur. Fiecare ţinut din cele o sută de regate are mituri şi fabule pentru conducătorii săi. Zeii au cioplit familia Págos din zăpadă şi gheaţă. Fiecare generaţie este dăruită cu păr ca laptele şi buze albastre precum cerul. Cei

din familia regală din Eidýllio sunt descendenţii Zeului Iubirii, aşa că pe oricine ating îşi va găsi sufletul-pereche. Monarhii din Midas sunt făcuţi din aur.

Legenda spune că familia mea sângerează comori. Fireşte că am sângerat de multe ori, la vremea mea. Sirenele îşi pierd tot calmul când devin din vânat pradă, iar bucăţi din unghiile lor mi se înfig în braţe. Sângele meu s-a vărsat mai des decât al oricărui prinţ şi pot atesta că nu a fost niciodată de aur.

Asta ştie şi echipajul meu. Au fost cei care mi-au curăţat rănile şi mi-au cusut pielea la loc. Dar duc legenda mai departe, râzând şi încuviinţând ciudat ori de câte ori lumea vorbeşte despre sânge de aur. Nu ar trăda niciodată secretul normalităţii mele.

— Fireşte, ar spune Madrid oricui ar întreba-o. Căpitanul este făcut din cele mai pure părţi ale soarelui. Când îl văd sângerând e ca şi cum aş privi zeii în ochi.

Kye s-ar apleca înainte şi şi-ar coborî vocea aşa cum ar face-o doar cine-mi ştie toate ascunzişurile.

— După ce e cu vreo femeie, ea varsă lacrimi de metal lichid timp de o săptămână. Jumătate fiindcă îi e atât de dor de el şi jumătate pentru a-şi răscumpăra mândria.

— Da, adăuga mereu Torik. Şi când se duce la budă, iese un curcubeu.

Rămân la prova *Saad*-ului, ancorat în docurile din Midas. Sunt neliniştit la gândul că voi fi din nou pe pământ, după atâtea săptămâni. Aşa e mereu.

Mai ciudat este că va trebui să-mi las cea mai autentică parte aici, pe vas, înainte să plec spre piramidă, spre familia mea. A trecut aproape un an de când am fost aici şi, deşi mi-a fost dor de ei, nu mi se pare suficientă vreme.

Kye e lângă mine. Ceilalţi au pornit la drum, ca o armată care mărşăluieşte spre palat, dar el mă părăseşte arareori, dacă nu i-o cer. Şef de echipaj, cel mai bun prieten şi gardă de corp. Nu ar recunoaşte niciodată ultima funcţie, deşi tatăl meu i-a oferit suficienţi bani pentru ea. Fireşte, atunci Kye era deja de suficient timp în echipaj ca să ştie că nu trebuie să încerce să mă salveze şi era prietenul meu suficient de apropiat încât să fie oricum dispus să o facă.

Dar tot a luat aurul. Majoritatea lucrurilor le-a luat doar fiindcă i-a stat în puteri. Era fiu de diplomat. Dacă tot îşi dezamăgea tatăl plecând cu mine la vânătoare de sirene, în loc să-şi petreacă viaţa făcând politică şi negociind cu alte regate, atunci nu o putea face pe jumătate. Avea să meargă până la capăt. În fond, ameninţarea cu dezmoştenirea fusese deja pusă în practică.

În jurul meu, totul luceşte. Clădirile, trotuarele, chiar şi docurile. Pe cer, sute de felinare mărunţele, de aur, plutesc spre ceruri, celebrând întoarcerea mea acasă. Consilierul tatei este din ţinutul prevestitorilor şi profeţilor, aşa că ştie mereu când mă întorc. De fiecare dată, cerurile dansează de felinare sclipitoare, bijuterii pe lângă stele.

Inspir mirosul cunoscut al ţinutului meu natal.

Midas miroase mereu a fructe, a nenumărate soiuri în acelaşi timp. Pere untoase şi piersici cu sâmbure lipit, cu carnea mieroasă amestecându-se cu izul de coniac al caiselor. Şi dincolo de ele se simte un parfum vag de lemn-dulce, care vine dinspre *Saad* şi probabil dinspre mine.

— Elian, zice Kye şi mă ia cu braţul de după umeri. Ar trebui să pornim, dacă vrem să mâncăm ceva în seara asta. Ştii că nu ne vor lăsa nicio îmbucătură, dacă le dăm şansa.

Râd, dar sună a oftat.

Îmi scot pălăria. M-am schimbat deja într-o ţinută respectabilă, pe care o păstrez la bord. Cămaşă crem, cu nasturi, nu cu şnur, şi pantaloni bleumarin, cu centură aurie. Nu tocmai potrivit pentru un prinţ, dar nici nu mai arăt a pirat. Mi-am scos chiar şi inelul cu sigiliu al familiei de pe lanţul subţire din jurul gâtului şi mi l-am pus pe degetul mare.

— Corect.

Îmi agăţ pălăria de cârmă.

— Hai s-o facem şi pe-asta!

— Nu va fi atât de rău, spune Kye şi se trage de guler. S-ar putea să-ţi placă temenelele. Poate chiar o să abandonezi nava şi o să ne laşi să naufragiem în ţinutul de aur.

Îmi ciufuleşte părul.

— N-ar fi atât de rău, adaugă. Îmi place aurul.

— Un pirat adevărat.

Îl împing în joacă.

— Dar îţi poţi scoate ideea din minte. Vom merge la palat, vom participa la balul pe care, fără

îndoială, îl vor da în onoarea mea şi vom pleca înainte să se încheie săptămâna.

— Un bal?

Kye ridică din sprâncene.

— Dar ce onoare, Alteţă!

Face o plecăciune, cu o mână lipită pe burtă.

Îl împing iar. Mai tare.

— Pe zei! tresar. Te rog, nu!

Mai face o plecăciune, deşi, de data asta, abia rezistă să nu râdă.

— Cum ţi-e voia, Alteţă!

Familia mea e adunată în sala tronului. Încăperea e decorată cu sfere de aur plutitoare, cu steaguri imprimate cu emblema regatului Midas şi cu o masă mare, plină de bijuterii şi daruri. Sunt de la popor, care sărbătoreşte întoarcerea prinţului.

După ce l-am abandonat pe Kye în sala de mese, îmi privesc familia, deloc pregătit să-mi anunţ prezenţa.

— Nu că nu cred că merită, spune sora mea.

Amara are 16 ani, ochii ca frunzele de iută, părul la fel de negru ca al meu şi o ţinută mereu presărată cu aur şi nestemate.

— Doar că mă îndoiesc că şi-o doreşte.

Amara ţine în mână o brăţară de aur, în formă de frunză, şi le-o arată regelui şi reginei.

— Serios, pledează ea. L-aţi vedea pe Elian

purtând-o? Îi fac o favoare.

— Asta înseamnă mai nou să furi? întreabă regina.

Cozile împletite care îi încadrează bretonul i se balansează, când se răsuceşte spre soţul ei.

— Să o trimitem în Kléftes, alături de ceilalţi hoţi?

— Nici nu mă gândesc, spune regele. Dacă o trimitem acolo pe drăcoaica mică, va fura inelul cu sigiliu şi-o vor lua drept declaraţie de război.

— Prostii, decid să păşesc în sfârşit înăuntru. Ar fi suficient de isteaţă să ia coroana.

— Elian!

Amara aleargă spre mine şi mă îmbrăţişează. O îmbrăţişez şi eu şi o ridic de jos, la fel de încântat să o văd cum este ea să mă vadă pe mine.

— Ai ajuns! spune ea, după ce o las din nou pe podea.

Mă uit la ea, prefăcându-mă jignit.

— Plec cinci minute şi deja te pregăteşti să mă jefuieşti.

Amara mă loveşte în stomac.

— Doar puţintel.

Tata se ridică de pe tron, iar dinţii îi sclipesc pe tenul întunecat.

— Fiule!

Mă ia în braţe şi mă bate pe ambii umeri. Mama coboară scările să ni se alăture. Este micuţă. Abia dacă-i ajunge tatei la umăr şi are trăsături delicate. Părul îi e retezat la nivelul bărbiei, iar ochii verzi, ca de pisică, sunt conturaţi cu linii negre, care-i ajung până la tâmple.

Regele este exact opusul ei. Înalt şi musculos, poartă un barbişon legat cu mărgele. Are ochii căprui, potriviţi cu tenul, şi o bărbie pătrată. Cu hieraticul din Midas decorându-i chipul, arată a războinic până-n măduva oaselor.

Mama zâmbeşte.

— Începusem să ne facem griji că ne-ai uitat.

— Doar pentru o vreme.

O sărut pe obraz.

— Mi-am adus aminte de îndată ce am andocat. Am văzut piramida şi m-am gândit: *Ah, familia mea locuieşte acolo. Îmi amintesc feţele lor. Sper că mi-au cumpărat o brăţară cu ocazia întoarcerii.*

Îi arunc Amarei un rânjet, iar ea mă îmbrânceşte iar.

— Ai mâncat? întreabă mama. În sala de banchete s-a pregătit un ospăţ. Cred că prietenii tăi sunt deja acolo.

— Fără îndoială mănâncă şi argintăria, icneşte tata.

— Dacă asta vrei, nu trebuie decât să fie făcute din brânză.

— Serios, Elian, spune mama şi mă loveşte în umăr, apoi ridică mâna, să-mi dea la o parte părul de pe frunte. Pari atât de obosit.

Îi iau mâna şi o sărut.

— Sunt bine. Aşa arăţi după ce dormi pe navă.

Chiar nu cred că păream obosit când am coborât de pe *Saad* şi am păşit pe cimentul vopsit în auriu al Midasului. Dar am făcut un pas şi trăsăturile mi s-au veştejit.

— Ar trebui să dormi în patul tău mai mult de câteva zile pe an, zice tata.

— Radames, îl avertizează mama, nu începe.

— Doar vorbesc cu el! Acolo nu-i decât ocean.

— Şi sirene, îi amintesc.

— Ha!

Râde cu un bubuit.

— Şi e treaba ta să le cauţi? Dacă nu ai grijă, vom rămâne ca Adékaros.

Mă încrunt.

— Adică?

— Adică s-ar putea ca sora ta să preia tronul.

— Nu ar fi un motiv de îngrijorare.

O înconjor pe Amara cu braţul.

— Ar fi o regină mult mai bună decât aş fi eu rege.

Amara îşi ascunde un hohot.

— Are 16 ani, mă mustră tata. O copilă ar trebui să îşi poată trăi viaţa fără grija unui regat.

— Ah!

Îmi încrucişez braţele.

— Ea da, eu însă nu.

— Tu eşti cel mai în vârstă.

— Serios?

Mă prefac că mă gândesc bine.

— Dar am un aspect atât de tineresc!

Tata deschide gura să răspundă, dar mama îi pune mâna pe umăr, cu blândeţe.

— Radames, zice ea, cred că ar fi mai bine ca Elian să doarmă puţin. Balul de mâine se va întinde până târziu, iar el chiar pare obosit.

Zâmbesc forţat şi mă înclin.

— Fireşte, zic, apoi plec.

Tata nu a înţeles niciodată importanţa a ceea ce fac, dar, de fiecare dată când mă întorc, mă amăgesc cu ideea că, poate, măcar o dată, va putea să pună dragostea pentru mine mai presus de cea pentru regat. Dar el se teme pentru siguranţa mea fiindcă ar afecta coroana. A petrecut deja prea mulţi ani convingând oamenii să mă accepte drept viitorul lor suveran ca să mai schimbe lucrurile acum.

— Elian! strigă Amara după mine.

O ignor. Păşesc repede şi hotărât, simţind cum furia îmi clocoteşte sub piele. Ştiind că singura cale de a-l face pe tata mândru de mine ar fi să renunţ la cine sunt.

— Elian, repetă ea, mai ferm. Nu e demn de o prinţesă să alerge. Sau, dacă este, voi da un decret să nu mai fie, dacă devin regină.

Mă opresc şi mă întorc spre ea. Suspină uşurată şi se sprijină de perete. Şi-a scos pantofii, iar fără ei este chiar mai scundă faţă de cum mi-o aminteam. Zâmbesc şi, când mă vede, se încruntă şi mă loveşte în braţ. Tresar şi îi întind mâna.

— Îl provoci, zice ea, luându-mă de braţ.

— El a început.

— Cu asemenea abilităţi, sigur vei deveni un bun diplomat.

Clatin din cap.

— Nu şi dacă iei tu tronul.

— Măcar aşa primesc brăţara.

Mă înghionteşte.

— Cum a fost călătoria? Câte sirene ai ucis, ca

un mare pirat ce eşti?

O spune cu un rânjet, ştiind prea bine că nu îi voi povesti niciodată despre timpul petrecut pe *Saad*. Împărtăşesc multe cu sora mea, dar nu şi cum mă simt ca ucigaş. Îmi place să mă vadă ca pe un erou, iar ucigaşii sunt adesea duşmanii eroilor.

— Mai deloc, spun. Eram prea plin de rom să mă gândesc la aşa ceva.

— Mincinosule, spune Amara. Tare prost îţi iese.

Ne oprim lângă camera ei.

— Iar tu eşti o băgăcioasă, îi spun. Asta-i o noutate.

Amara mă ignoră.

— Te duci în sala de banchete, să-ţi vezi prietenii?

Clatin din cap. Gărzile se vor asigura că echipajul meu are parte de paturi pentru noapte, iar eu sunt prea obosit ca să mai pretind că zâmbesc.

— Mă duc la culcare, aşa cum a comandat regina.

Amara încuviinţează, se ridică pe vârfuri şi mă sărută pe obraz.

— Atunci, ne vedem mâine, zice ea. Şi pot să-l întreb pe Kye despre peripeţiile tale. Nu-mi imaginez cum ar putea un diplomat să mintă o prinţesă.

Cu un zâmbet jucăuş, se întoarce, intră şi închide uşa în urma ei.

Mă opresc o clipă.

Nu îmi prea place ideea că sora mea ar putea

schimba poveşti cu echipajul, dar măcar am încredere în Kye că îi va spune poveştile cu mai puţină moarte. Este el sclifosit, dar nu şi prost. Ştie că nu mă comport ca un prinţ, nu mai mult decât se poartă el ca un fiu de diplomat. Este cel mai mare secret al meu. Oamenii mă cunosc drept vânătorul de sirene, iar cei de la curte rostesc cuvintele amuzaţi şi afectuoşi: *Ah, prinţul Elian încearcă să ne salveze pe toţi.* Dacă ar şti ce înseamnă, cât de oribil de scârbos strigă sirenele! Dacă ar vedea leşurile femeilor pe puntea mea, înainte să se dizolve în spuma mării, nu m-ar mai privi cu atât drag. Nu aş mai fi un prinţ pentru ei şi, oricât mi-aş dori asta, ştiu cum stau lucrurile.

Capitolul 5

Palatul Keto se află în centrul Mării Diávolos şi a fost dintotdeauna casa familiei regale. Deşi oamenii au regi şi regine în fiecare crevasă de pe pământ, oceanul are o singură conducătoare. O singură regină. Aceasta este mama mea şi într-o zi voi fi eu.

Într-o zi, adică în curând. Nu că mama ar fi prea în vârstă să mai conducă. Deşi sirenele trăiesc o sută de ani, nu îmbătrânim niciodată mai mult de câteva decenii şi în curând fiicele arată ca mamele şi mamele par surori, şi devine dificil de zis câţi ani are cineva. Este un alt motiv pentru care păstrăm tradiţia inimilor: ca vârsta unei sirene să nu poată fi niciodată stabilită după chip, ci după câte vieţi a furat.

Este prima dată când am încălcat tradiţia, iar mama e furioasă. Aşa cum mă priveşte de sus, Regina Mării este întruchiparea suveranei tiranice. Pentru cineva din afară, ar putea părea chiar infinită, de parcă domnia ei ar fi fără sfârşit. Nu arată ca şi cum ar urma să-şi piardă tronul în câţiva ani.

După obicei, Regina Mării îşi cedează coroana când ajunge la 60 de inimi. Cunosc numărul exact ascuns de mama în seiful din fundul grădinilor palatului. Cândva, îl anunţa în fiecare an, mândră de colecţia sa în creştere. Dar, când a ajuns la 50 de ani, s-a oprit. Nu a mai numărat sau cel puţin nu a mai recunoscut că o face. Eu nu m-am oprit. În fiecare an, număr inimile mamei la fel de riguros ca pe ale mele. Aşa că ştiu că mai sunt trei ani până când coroana va fi a mea.

— Câte ai acum, Lira? mă întreabă Regina Mării, privindu-mă de sus.

Plec capul, deşi nu vreau. Kahlia e în spatele meu şi, deşi nu o văd, ştiu că face la fel.

— Optsprezece, spun.

— Optsprezece, repetă ea. Cât de ciudat e că ai atâtea, când ziua ta este doar peste două săptămâni.

— Ştiu, dar…

— Hai să-ţi spun eu ce ştiu.

Regina se aşază mai bine pe tronul din schelete.

— Ştiu că trebuia să-ţi duci verişoara ca să-şi dobândească a cincisprezecea inimă şi cumva ţi s-a părut prea dificil.

— Nu tocmai, zic. Am luat-o.

— Şi ai luat şi tu un suvenir.

Tentaculele ei îmi cuprind talia şi mă trag în faţă. Într-o secundă, simt că-mi trosnesc coastele sub apăsarea lor.

Fiecare regină începe ca sirenă, iar când coroana ajunge la ea, magia sa îi fură aripioarele şi lasă, în locul lor, tentacule imense, cu puterea unei armate. Devine mai degrabă caracatiţă decât peşte, iar odată cu transformarea vine şi magia, neclintită şi măreaţă. Suficientă pentru a supune mările. Este totodată Regina şi Vrăjitoarea Mării.

Nu am cunoscut-o pe mama ca sirenă, dar nu mi-o pot imagina arătând atât de obişnuit. Are simboluri şi rune străvechi tatuate pe stomac, cu roşu, întinzându-se până la pometţii ei superbi. Tentaculele ei sunt negre cu stacojiu, iar nuanţele se întrepătrund precum sângele vărsat în cerneală. Ochii i-au devenit de mult rubine. Chiar şi coroana ei este un acoperământ de cap magnific, care se termină cu o pereche de coarne şi îi curge în chip de crengi pe spate.

— Nu voi vâna de ziua mea, ca să compensez, spun eu.

— Ah, ba da.

Regina îşi mângâie tridentul negru. Un rubin în aceeaşi nuanţă cu ochii ei sclipeşte în mijlocul armei.

— Pentru că ziua de azi nici nu a fost. Pentru că nu mi-ai pune autoritatea la încercare prin nesupunere, nu-i aşa, Lira?

Mă strânge mai tare.

— Fireşte că nu, mamă.

— Şi tu?

Regina se întoarce spre Kahlia şi încerc să ascund orice semn de nelinişte. Dacă mama mi-ar vedea îngrijorarea din priviri, ar fi o altă slăbiciune de exploatat.

Kahlia înoată înainte. Are părul dat la o parte de o împletitură de alge, iar unghiile îi sunt încă murdare de bucăţi din regina Adékarosului. Pleacă fruntea în ce ar putea fi considerat un semn de respect. Dar eu ştiu mai bine. Kahlia nu ar putea-o privi pe Regina Mării în ochi, pentru că, dacă ar face-o, mama ar şti exact ce crede verişoara mea despre ea.

— Am crezut că doar îl va ucide, zice Kahlia. Nu am ştiut că-i va lua şi inima.

Este o minciună şi mă bucur.

— Cât de proastă poţi fi, să nu-ţi cunoşti verişoara?

Mama o priveşte lacom.

— Nu sunt sigură că mă pot gândi la o pedeapsă suficient de neplăcută pentru o asemenea idioţenie.

Prind cu mâna tentaculul care îmi strânge talia.

— Oricare ar fi pedeapsa, spun, o accept eu.

Zâmbetul mamei tresare şi ştiu că se gândeşte la toate felurile în care asta mă face nedemnă să fiu fiica ei. Dar nu mă pot abţine. Într-un ocean de sirene care se gândesc doar la ele, să o protejez pe Kahlia mi-a intrat în reflex. Încă din ziua în care am fost obligate amândouă să o privim pe mama ei murind. Şi în toţi anii care au urmat, pe măsură ce

Regina Mării a încercat să ne transforme, pe Kahlia şi pe mine, în urmaşele perfecte ale lui Keto. Ne-a sculptat muchiile în forma potrivită, pentru a fi admirată chiar de ea. Este oglinda unei copilării pe care aş prefera să o uit.

Kahlia e ca mine. Prea mult, chiar. Deşi asta o face pe Regina Mării să o deteste, este şi motivul pentru care eu aleg să-mi pese. Am rămas alături de ea, protejând-o de părţile cele mai brutale ale mamei. Acum, să o apăr nu mai este o decizie conştientă. E instinct.

— Cât de amabil din partea ta, spune Regina Mării, cu un zâmbet dispreţuitor. Să fie toate acele inimi furate? Ai luat şi din umanitatea lor?

— Mamă…

— Asemenea loialitate faţă de o creatură care nu e regina ta. Oftează. Mă întreb dacă aşa te porţi şi cu oamenii. Spune, Lira, plângi pentru inimile lor frânte?

Îmi dă drumul, scârbită. Detest ce am devenit în prezenţa ei: trivială, nedemnă de coroana pe care o voi moşteni. Prin ochii ei îmi văd eşecul. Nu contează câţi prinţi vânez, pentru că nu voi fi niciodată genul de ucigaşă care este ea.

Nu sunt încă suficient de rece pentru oceanul care mi-a dat naştere.

— Dă-mi-o, să terminăm odată, spune nerăbdătoare Regina.

Mă încrunt.

— Să ţi-o dau, repet eu.

Regina întinde mâna.

— Nu am toată ziua la dispoziţie.

Îmi ia o clipă să îmi dau seama că se referă la inima prinţului pe care l-am ucis.

— Dar… clatin eu din cap. Dar e *a mea.*

Ce copil incredibil am devenit.

Buzele Reginei Mării se răsucesc.

— O să mi-o dai, spune ea. Chiar acum.

Văzându-i expresia, mă întorc şi înot până în dormitorul meu, fără niciun cuvânt. Acolo zace inima prinţului, îngropată alături de alte *17.* Cu atenţie, sap şi o scot. Este acoperită de nisip şi sânge închegat şi încă mi se pare caldă. Nu mă opresc să mă gândesc la durerea pe care o va pricinui această pierdere înainte să înot înapoi la mama şi să i-o ofer.

Regina Mării întinde un tentacul şi îmi smulge inima din palma deschisă. O vreme mă priveşte în ochi, pândindu-mi reacţiile. Savurând momentul. Apoi strânge.

Inima explodează într-o masă dezgustătoare de sânge şi de carne. Particule mititele plutesc ca resturile din ocean. Unele se dizolvă. Altele cad ca penele pe fundul apei. Sunt lovită în piept ca de nişte vârtejuri, când magia inimii îmi este luată. Tresar atât de puternic, că aripioarele mi se agaţă de o scoică din apropiere şi se rup. Sângele meu ţâşneşte alături de al prinţului.

Sângele de sirenă nu seamănă cu sângele omenesc. Mai întâi, pentru că este rece. Apoi pentru că arde. Sângele omenesc curge, picură şi bălteşte, în timp ce sângele de sirenă clocoteşte şi se topeşte prin piele.

Cad şi îmi înfig mâinile atât de adânc în nisip,

că un deget îmi împunge o piatră, iar unghia mi se desprinde. Nu pot să respir. Icnesc spasmodic, înghiţind apă şi scuipând-o câteva clipe mai târziu. Cred că mă înec şi aproape că-mi vine să râd la acest gând.

După ce o sirenă fură o inimă omenească, se conectează cu ea. Este o magie străveche, deloc uşor de rupt. Luând inima, îi absorbim puterea, tinereţea şi viaţa rămase în ea, apoi o legăm de noi. Inima prinţului din Adékaros e smulsă din mine şi orice urmă de putere mai avea se scurge în ocean, sub ochii mei. În nimicnicie.

Mă ridic tremurând. Îmi simt membrele grele ca fierul. Aripioarele îmi pulsează. Algele marine roşiatice care-mi acoperă sânii mă înconjoară încă, dar şi-au slăbit strânsoarea şi îmi atârnă lipite de stomac. Kahlia se întoarce, ca mama să nu-i vadă durerea de pe chip.

— Minunat, spune regina. E timpul pentru pedeapsă.

Acum chiar că râd. Îmi simt gâtul uscat, iar simplul fapt că râd, sunetul vocii mele îmbibat de magie, îmi răpeşte energia. Mă simt mai slăbită decât oricând.

— Nu a fost asta pedeapsa? scuip eu. Să-mi smulgi puterea aşa?

— A fost pedeapsa perfectă, zice Regina Mării. Nu cred că m-aş fi putut gândi la o lecţie mai potrivită pentru tine.

— Atunci ce mai e?

Îmi zâmbeşte cu colţi de fildeş.

— Pedeapsa Kahliei, zice ea. Aşa cum ai

solicitat.

Simt din nou apăsarea din piept. Recunosc sclipirea oribilă din ochii mamei, pentru că am moştenit-o şi eu. Detest să o văd la altcineva, pentru că ştiu exact ce înseamnă.

— Sunt convinsă că mă pot gândi la ceva potrivit.

Regina îşi trece limba peste colţi.

— Ceva care să te înveţe o lecţie valoroasă despre puterea răbdării.

Mă lupt cu pornirea de a mârâi, ştiind că n-ar duce la nimic bun.

— Nu mă ţine în suspans.

Regina Mării se uită de sus la mine.

— Ţi-a plăcut întotdeauna durerea, spune ea.

Este singurul compliment pe care-l voi primi, aşa că zâmbesc greţos de plăcut şi zic:

— Durerea nu provoacă întotdeauna suferinţă.

Regina îmi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Serios?

Sprâncenele ei se ridică, iar mie mi se clatină puţin aroganţa.

— Dacă aşa crezi, atunci n-am de ales decât să decretez că, de ziua ta, vei avea ocazia să provoci toată durerea din lume când răpeşti următoarea inimă.

Mă uit la ea îngrijorată.

— Nu înţeleg.

— Doar că, merge mai departe regina, în loc de prinţii pe care te pricepi atât de bine să îi capturezi, vei adăuga un nou tip de trofeu la colecţia ta.

Vocea îi este la fel de răutăcioasă ca a mea.

— A optsprezecea ta inimă va aparţine unui marinar. Iar la ceremonia de aniversare, cu tot regatul de faţă, le-o vei arăta la fel cum ai făcut cu toate trofeele tale.

Mă uit lung la mama, muşcându-mi limba atât de tare, că aproape îmi clănţăne dinţii.

Nu vrea să mă pedepsească. Vrea să mă umilească. Să arăt unui regat ale cărui teamă şi loialitate le-am câştigat că nu sunt diferită de ei. Că nu ies în evidenţă. Că nu sunt demnă să preiau coroana.

Mi-am petrecut viaţa încercând să fiu exact ce-şi doreşte mama – cea mai rea dintre toţi – în efortul de a-i demonstra că merit tridentul. Am devenit Urgia Prinţilor, un titlu care mă defineşte în lumea întreagă. Pentru regat – pentru mama – sunt nemiloasă. Iar lipsa aceasta de milă face toate creaturile mării să fie sigure că sunt capabilă să conduc. Acum, mama vrea să-mi răpească asta. Nu doar renumele, ci şi încrederea oceanului. Dacă nu sunt Urgia Prinţilor, atunci nu sunt nimic. Sunt doar o prinţesă care moşteneşte o coroană, în loc să o câştige.

Capitolul 6

— Nu îmi amintesc ultima dată când te-am văzut aşa.

— Aşa cum?

— Pus la punct.

— Pus la punct, repet, aranjându-mi gulerul.

— Chipeş, zice Madrid.

Ridic o sprânceană.

— De obicei nu sunt chipeş?

— De obicei nu eşti curat, spune ea. Iar părul tău nu e atât de…

— Pus la punct?

Madrid îşi suflecă mânecile.

— Atât de princiar.

Rânjesc şi mă uit în oglindă. Părul meu este dat pe spate, iar fiecare picătură de murdărie a fost spălată, ca să nu rămână nici măcar un gram de ocean în urmă. Port o cămaşă elegantă, albă, cu guler înalt, încheiat până sus, şi o jachetă auriu-închis, care-mi pare mătăsoasă pe piele. Probabil fiindcă este de mătase. Simt inelul cu sigiliu pe degetul mare, unde mă incomodează, şi din tot aurul de pe mine pare să strălucească cel mai tare.

— Tu arăţi exact la fel, îi spun lui Madrid. Doar că fără petele de murdărie.

Mă loveşte în umăr şi îşi leagă părul noptatic la spate, cu o eşarfă, dezvelindu-şi tatuajul din Kléftesis de pe obraz. Este o marcă a copiilor luaţi de pe navele cu sclavi şi forţaţi să devină asasini plătiţi. Când am găsit-o, Madrid tocmai îşi cumpărase libertatea folosindu-se de ţeava puştii.

Kye şi Torik aşteaptă în uşă. La fel ca Madrid, par neschimbaţi. Torik poartă pantalonii scurtaţi, destrămaţi deasupra gleznei, iar Kye are pometţii înalţi şi zâmbetul viclean dintotdeauna. Au feţele mai curate, atât. Sunt incapabili să fie altceva decât sunt şi îi invidiez pentru asta.

— Hai cu noi, spune Kye, împletindu-şi

degetele cu ale lui Madrid.

Ea se uită urât la această afişare a afecţiunii, atât de neobişnuită – cei doi se pricep mai bine la luptă decât la dragoste – şi îşi trage mâna, trecându-şi-o prin păr.

— Îţi place la tavernă mai mult decât aici, spune Madrid.

Aşa este. O întreagă hoardă din echipaj s-a dus deja spre Gâsca de Aur, cu suficient bănet să bea până la răsărit. Cei care au rămas sunt aceştia trei, în care am cea mai mare încredere.

— Este un bal în onoarea mea, le spun. Nu ar fi prea onorabil să nu apar.

— Poate că nu vor observa.

Părul lui Madrid se roteşte sălbatic la spate, când vorbeşte.

— Nu mă ajută.

Kye o împinge, iar ea îi răspunde de două ori mai tare.

— Lasă-mă! zice.

— Atunci, lasă-l şi tu în pace, spune el. Hai să-l lăsăm pe prinţ să fie prinţ, măcar o dată. În plus, trebuie să beau ceva. Simt că stric camera asta imaculată numai stând aici.

Dau din cap aprobator.

— Mă simt mai sărac doar când mă uit la tine.

Kye se întinde spre o canapea şi aruncă spre mine una dintre pernuţele brodate cu fir de aur. Ţinteşte atât de prost, că îmi aterizează la picioare. Îi dau un şut şi încerc să par mustrător.

— Sper că arunci pumnalul mai bine de atât.

— Nu s-a plâns nicio sirenă până acum, spune

el. Eşti sigur că eşti bine fără noi?

Mă uit în oglindă la prinţul din faţa mea. Imaculat şi rece, cu o sclipire vagă în priviri. Parcă aş fi intangibil – şi o ştiu. Madrid avea dreptate: chiar arăt princiar. Adică arăt ca un ticălos.

Îmi aranjez din nou gulerul.

— Sunt sigur.

Sala de bal străluceşte ca un soare. Peste tot văd doar luciri şi sclipiri, atât de excesiv că, dacă mă concentrez prea mult la un lucru, începe să-mi pulseze capul.

— Cât mai plănuieşti să stai la ţărm?

Nadir Paşa este unul dintre înalţii noştri demnitari. Răsuceşte în mână un pahar din aur plin cu coniac. Spre deosebire de ceilalţi, Paşa alături de care mi-am petrecut seara – cu rang politic sau militar – nu este atât de trivial. De aceea îl păstrez mereu la final, când consult Curtea. Afacerile de stat sunt ultimul lucru care îl interesează, mai ales dacă paharele de coniac sunt atât de mari.

— Doar câteva zile, spun.

— Ce aventurier!

Nadir ia o duşcă de coniac.

— Ce bine e să fii tânăr, nu?

Soţia lui, Halina, îşi netezeşte partea din faţă a rochiei în nuanţe de smarald.

— Foarte.

— Nu că tu sau eu ne-am aminti, zice Paşa.

— Nu că s-ar observa.

Duc mâna Halinei la buze.

— Străluceşti mai tare decât orice tapiserie.

Transparenţa complimentului meu este vizibilă, dar Halina face o reverenţă.

— Mulţumesc, Alteţă.

— Este uluitor până unde ai merge ca să-ţi faci datoria, spune Nadir. Am auzit chiar şi zvonuri despre toate limbile pe care le-ai vorbi. Nu mă îndoiesc că asta îţi va fi de mare folos în viitoarele negocieri cu regatele vecine. Câte ştii acum?

— Cincisprezece, spun eu. Când eram mic, credeam că aş putea învăţa fiecare limbă a celor o sută de regate. Cred că am eşuat splendid.

— Care e rostul unor asemenea lucruri? întreabă Halina. Nu e aproape nimeni să nu vorbească limba din Midas. Suntem buricul pământului, Alteţă. Cui nu s-a obosit să înveţe limba nu merită să îi vorbeşti.

— Corect, încuviinţează Nadir morocănos. Dar eu, Alteţă, mă refeream la limba *lor.* Limba interzisă.

Îşi coboară tonul puţin şi se apropie, iar mustaţa lui îmi gâdilă urechea.

— Psáriin.

Limba mării.

— Nadir! îşi loveşte Halina soţul peste umăr, oripilată. Nu ar trebui să pomeneşti de lucrurile astea!

Se întoarce spre mine.

— Ne cerem scuze dacă v-am ofensat, Alteţă.

Soţul meu n-a vrut să presupună că ţi-ai spurca limba cu asemenea grai. A băut prea mult. Paharele sunt mai adânci decât par.

Încuviinţez. Nu m-am supărat. Este doar o limbă, în fond, şi, deşi niciun om nu o poate vorbi, nici nu şi-a dedicat viaţa niciun om vânătorii de sirene. Nu e deloc o exagerare să-ţi imaginezi că am decis să-mi adaug la colecţie dialectul prăzilor mele, chiar dacă este interzis în Midas. Dar, ca să fac aşa, ar trebui să ţin în viaţă o sirenă cât să mă înveţe – şi nu este un lucru pe care am de gând să-l pun în practică vreodată. Fireşte că am mai prins câte o vorbă, ici şi colo. *Arith,* am învăţat eu destul de repede, înseamnă nu, dar sunt mult mai multe. *Dolofónos. Choíron.* Pot doar ghici ce înseamnă. Insulte, blesteme, rugăminţi. Cumva e mai bine să nu ştiu.

— Nu te preocupa, îi zic Halinei. Nu e cel mai rău lucru de care am fost acuzat.

Pare jenată.

— Ei bine, şopteşte delicat, este adevărat că oamenii vorbesc.

— Nu doar despre Alteţa Ta, clarifică Nadir, expirând puternic. Mai degrabă despre faptele tale. Este cu siguranţă de apreciat tot ce faci, ţinând cont de evenimentele recente. Ar trebui ca regele nostru să fie mândru că ne aperi ţara şi ţinuturile aliate.

Mă încrunt când mă gândesc că tata ar fi măcar pe departe mândru să aibă un fiu vânător de sirene.

— Evenimentele recente?

Halina icneşte, deşi nu pare şocată.

— Nu ai auzit poveştile despre Adékaros?

Pluteşte ceva oribil în aer. Numai ieri ce pomenise tata despre Adékaros şi despre cum, dacă nu aveam grijă, Midas avea să sfârşească la fel.

Înghit în sec şi încerc să par indiferent.

— E greu să ţin pasul cu toate poveştile.

— Prinţul Cristian, spune Halina, conspirativ. A murit. Şi regina.

— Au fost ucişi, explică Nadir. Sirenele le-au atacat corabia şi echipajul n-a putut face nimic. Cântecul, ştii. Regatul lor e în fierbere.

Camera se întunecă. Nu mai văd aurul, nu mai aud muzica. Chipul lui Nadir şi al Halinei se înceţoşează. Nu mă mai pot concentra. O clipă, ezit să respir, darămite să vorbesc. Nu am avut treabă cu regina, dar, când *Saad* era aproape de Adékaros, am andocat fără probleme şi prinţul Cristian ne-a primit cu braţele deschise. S-a asigurat că echipajul primeşte de mâncare şi ni s-a alăturat la tavernă, ca să ne asculte poveştile. Când am plecat, ne-a făcut daruri. Multe ţări făceau la fel – ne dădeau talismane cu care nu prea aveam ce să facem –, dar cu Cristian lucrurile stăteau diferit. Se baza doar pe recolte amărâte şi pe împrumuturi de la alte regate pentru supravieţuire. Fiecare dar pe care-l făcea era un sacrificiu.

— Am auzit că a fost Urgia Prinţilor, spune Halina şi scutură din cap, plină de milă.

Strâng pumnii.

— Cine a zis?

— Echipajul a văzut că avea părul roşu ca focul iadului, explică Nadir. Ar fi putut fi altcineva?

Aş vrea să-l pot contrazice, dar m-aş păcăli singur. Urgia Prinţilor este cea mai cumplită sirenă din câte cunosc şi singura care a scăpat de moarte după ce am luat-o în colimator. Am bântuit mările fără oprire, căutând părul înflăcărat despre care am auzit atâtea poveşti.

Nu am văzut-o niciodată.

Începusem să cred că este doar un mit. O legendă care îi sperie pe cei de sânge regal, ca să nu-şi părăsească ţinutul. Dar, de fiecare dată când mă împac cu gândul, mai moare un prinţ. Este alt motiv pentru care nu mă pot întoarce în Midas, să fiu regele pe care şi-l doreşte tata. Nu mă pot opri până nu o ucid.

— Dar cum să aibă dreptate? întreabă Halina. Nu este luna potrivită.

Îmi dau seama că are dreptate. Urgia Prinţilor atacă mereu în aceeaşi lună a fiecărui an. Dacă l-a ucis pe Cristian, a atacat cu două săptămâni mai devreme. Asta înseamnă că şi-a schimbat obiceiurile? Că niciun prinţ nu mai e în siguranţă, nicicând?

Îmi tremură buzele.

— Răul nu ţine un calendar, spun, chiar dacă răul acesta a părut mereu să respecte unul.

Cineva îşi drege glasul lângă mine. Mă întorc şi o văd pe sora mea. Nu sunt sigur de câtă vreme stă acolo, dar zâmbetul ei amical mă face să cred că ne-a auzit mai toată conversaţia.

— Frate, zice şi mă ia de braţ. Dansează cu mine.

Încuviinţez, bucuros de întreruperea unei discuţii politicoase, genul de care par să se bucure Nadir Paşa şi nevasta lui. Care mă face să-mi doresc să fiu oricum altfel, numai politicos nu.

— Nu ai pretendenţi dornici de atenţie? o întreb pe Amara.

— Niciunul care să merite timpul meu, spune ea. Şi niciunul pe care l-ar accepta fermecătorul nostru tată.

— Aceia sunt cei mai buni.

— Încearcă tu să explici asta după ce capul băiatului e pe buturuga călăului.

Pufnesc.

— Atunci, plăcerea mea. Chiar dacă e doar pentru a salva viaţa unui sărman băiat.

Mă întorc spre Nadir şi Halina şi le fac o plecăciune scurtă, apoi îmi las sora să mă conducă pe ringul de dans.

Capitolul 7

În ciuda numelui, Gâsca de Aur se numără printre puţinele lucruri din Midas care nu a fost vopsit să se asorteze cu piramida. Pereţii sunt maronii şi se cojesc, iar băuturile au cam aceeaşi nuanţă. Clientela este în mare parte brutală, iar în mai toate nopţile sticla scrâşneşte sub tălpi, iar sângele pătează mesele înecate în bere.

Este unul dintre locurile mele preferate.

Proprietara este Sakura şi atât. Nu are un alt

nume, nu unul pe care să-l ştie cineva. Este frumuşică şi durdulie, cu părul blond, aproape alb, tăiat deasupra urechilor, şi cu ochi înguşti, căprui precum pereţii. Poartă un ruj roşu, suficient de întunecat să-i ascundă secretele, iar pielea ei este cea mai palidă pe care am văzut-o vreodată. Lumea pare să fie de acord că ar fi din Págos, ţinut constant acoperit de zăpadă şi cu soare vremelnic. Un ţinut atât de friguros, încât numai localnicii îi pot supravieţui. Se zvoneşte că págezii migrează rareori spre alte regate, pentru căli se pare sufocantă căldura. Dar eu nu-mi amintesc de Gâsca de Aur fără Sakura. Pare să fie mereu prezentă – sau, cel puţin, a fost de când am început eu să frecventez localul. Deşi frumoasă, este atât de crudă, că nici măcar hoţii şi criminalii nu încearcă să o înşele.

Din fericire, pe mine mă place. Când sunt în Midas, toată lumea ştie că aici vin şi nici măcar răufăcătorii nu pot rezista ocaziei de a-l cunoaşte pe faimosul prinţ-pirat, fie ca să-mi strângă mâna, fie ca să trişeze la cărţi împotriva mea. Iar când vin, Sakura îmi aruncă un zâmbet cu dinţii ei albi ca laptele şi mă lasă să beau pe gratis. Îmi mulţumeşte că-i aduc clienţi. Înseamnă şi că echipajul meu poate rămâne multă vreme după închidere, să discute lucruri importante, în miez de noapte, cu oameni pe care nu îndrăznesc să îi aduc la palat.

Bănuiesc că, parţial, asta e pentru că Sakura vrea să-mi ştie secretele. Dar nu mă deranjează. Oricâte secrete ar cunoaşte ea despre mine, eu

ştiu mai multe despre ea. Mai rele. Şi, chiar dacă ar vrea să vândă dintre ale mele celui care oferă mai mult, i-am păstrat misterele pentru mine. Aştept doar cel mai bun preţ.

În seara asta, cercul meu de apropiaţi se află la masa strâmbă din centrul Gâştei de Aur. Privim cum străinul din faţa noastră se joacă cu butonii cămăşii.

— Poveştile nu mint, zice el.

— Asta e o poveste, spune Madrid, o adunătură de minciuni pe care o repetă o mână de bârfitori fără nicio treabă, care au prea mult timp. Nu, căpitane?

Ridic din umeri şi îmi scot ceasul din buzunarul jachetei. Este singurul cadou de la tata care nu e din aur, nici nou, nici *princiar.* Este simplu, negru, fără decoraţiuni complicate sau nestemate, iar înăuntrul capacului se află o busolă, faţă în faţă cu cadranul ceasului.

Ştiam că nu este moştenire de familie când mi l-a dăruit tata – toate obiectele noastre de valoare sunt din aur care nu-şi pierde nicicând strălucirea –, dar, când l-am întrebat pe tata de unde îl are, a zis că mă va ajuta să îmi găsesc calea. Taman asta face. Busola nu are patru puncte, ci două, şi niciunul nu este cardinal. Nordul este pentru adevăr şi sudul pentru minciună, cu un loc între ele care îmi spune că ambele sunt posibile.

Este o busolă care-i separă pe mincinoşi de cei loiali.

— Informaţiile mele sunt credibile, spune omul.

Este unul dintre cei mulţi care s-au apropiat de

mine aproape de ora închiderii, promiţându-mi informaţii despre Urgia Prinţilor. Am dat sfară în ţară, după bal, că nu mă voi opri până când nu o găsesc şi oricine îmi oferă indicii despre cum să o găsesc poate primi o recompensă straşnică. Majoritatea informaţiilor au fost inutile. Descrieri ale părului-vâlvătaie al sirenei, despre ochii ei sau despre mările pe care le-ar frecventa. Unii chiar spun că ar cunoaşte locul în care se află regatul subacvatic al lui Keto, afirmaţii pe care busola mea le-a dat rapid în vileag. În plus, eu ştiu deja unde se află regatul: în Marea Diávolos. Singura problemă este că nu ştiu unde este marea cu pricina – şi nimeni nu pare să ştie.

Dar omul ăsta mi-a atras atenţia suficient ca, la miezul nopţii, când Sakura a anunţat închiderea şi le-a făcut semn tuturor să plece, să dau din cap spre ea, iar ea să încuie uşile cu mine şi cu echipajul – şi cu tipul ciudat – înăuntru, înainte să plece în camera din spate, să facă orice-o face cât îi preiau prinţii barul.

Bărbatul se întoarce spre mine.

— Zic drept, stăpâne prinţ, spune el. Cristalul este la fel de adevărat ca mine.

Mă uit lung la el. E diferit de ce văd de obicei la Gâsca de Aur, rafinat într-un fel exagerat de precis. Are o haină din catifea neagră, iar părul îi e pieptănat într-o coadă cuminte. Pantofii lui sunt lustruiţi şi lucesc pe podelele mânjite. Dar este neobişnuit de slab, haina îi înghite umerii ascuţiţi, iar pielea lui întunecată este peticită cu roşu de expunerea la soare, aşa cum se întâmplă cu cei din

echipajul meu când petrec prea mult pe punte, după ce-am avut o zi de navigare dificilă.

— Spune-mi mai mult.

Torik ridică braţele.

— Mai vrei şi alte tâmpenii cu care să-ţi împuie urechile?

Kye scoate un cuţitaş de la cingătoare.

— Dacă sunt tâmpenii, spune el, mângâindu-l cu degetul mare, atunci ştie ce îl aşteaptă.

Mă întorc spre Kye.

— Lasă ăla.

— Vrem să fim în siguranţă.

— De aceea ţi-am zis să-l laşi, nu să-l arunci.

Kye rânjeşte şi vâră din nou cuţitul la cingătoare. Eu îmi înclin paharul spre bărbat.

— Spune-mi mai mult.

— Cristalul lui Keto va aduce pacea şi dreptatea în lume.

Zâmbesc.

— Chiar aşa?

— Ne va salva pe toţi de foc.

Îmi ling băutura de pe buze.

— Cum funcţionează? întreb. Îl strângem tare în pumn şi ne punem o dorinţă când cade o stea? Sau îl vârâm sub pernă şi îl oferim zânelor, să ne dea noroc la schimb.

Kye toarnă băutură într-un păhărel.

— Îl înmuiem în ceară şi-l aprindem, ca să ardem flăcările războiului, spune el, făcând paharul să alunece spre Madrid.

Ea râde şi duce paharul la buze.

— Îl sărutăm şi poate că se preface într-un

prinţ care nu vorbeşte porcării, spune ea.

— Sau îl aruncăm în grămada de rahat din care a fost făcut.

Asta vine de la Torik, iar faţa lui, perfect neutră, mă face să râd şi mai tare, până când singurul zgomot care se mai aude este o combinaţie de chicoteli şi lovituri scurte, când echipajul meu izbeşte cu palma în masă.

Printre zgomote se aude o voce de un calm letal:

— Prin uciderea Reginei Mării.

Nu mai râd. Mă întorc spre om şi îmi scot cuţitul de la cingătoare, simţindu-i setea de sânge. Încetişor, i-l apropii de beregată.

— Mai zi o dată.

Înghite în timp ce vârful lamei i se lipeşte de jugulară. Ar trebui să-i fie teamă. *Pare* speriat. Clipeşte repede şi mâinile îi tremură când îşi ridică paharul. Dar mi se pare fals, pentru că vorbeşte limpede, fără urmă de teamă. De parcă ar fi obişnuit să aibă un cuţit la gât.

— Cristalul a fost făcut să aducă dreptate în lumea noastră distrugând-o pe Regina Mării, explică el.

— Făcut de cine?

— De familiile originale, răspunde el. Au fost cei mai mari magicieni ai timpurilor şi împreună au căzut de acord asupra teritoriilor lumii, fiecare asumându-şi unul, pentru a se bucura de pace şi a nu cădea niciodată victimă vechilor războaie pentru graniţe.

— Da, zic eu, nerăbdător. Ştim cu toţii despre

familiile originale. Este o poveste pe care o ştie orice copil din cele o sută de regate.

Vâr cuţitul la loc, oftând.

— Chiar şi ticăloşii aici de faţă.

— Nu este o poveste!

Bărbatul loveşte masa cu pumnul.

— Ce nu spun niciodată poveştile acestea este că familiile originale au creat pacea pe pământ, dar dincolo de el bătălia a continuat. Oceanul era condus de o zeiţă, care împânzea apele cu rău. Curând, a născut copii care au devenit diavoli, creaturi monstruoase ale căror voci au adus moartea oamenilor.

— Sirene.

Omul încuviinţează.

— Se puteau transforma, existând astfel pe pământ şi sub el. Sub conducerea zeiţei Keto, au terorizat omenirea, aşa că cei o sută de magicieni şi-au combinat puterile şi au declarat război oceanului. După un deceniu de moarte, au fost în sfârşit capabili să o distrugă pe Keto şi să îi slăbească pe monştrii creaţi de ea. Din rămăşiţele ei au creat un talisman care poate distruge sirenele pe veci.

— Dacă e adevărat, de ce nu l-au folosit?

— Pentru că şi sirenele au făcut o piatră din rămăşiţele ei. I-a dat noii lor regine puterea de a-şi controla neamul, iar ea a promis că le va ţine la distanţă. Le-a răpit chiar sirenelor abilitatea de a merge pe pământ, ca semn de bună-credinţă. Fără el, nu au mai reprezentat o ameninţare suficientă să facă familiile originale să comită genocid. Aşa că

ei s-au îndurat şi au scris un tratat. Pământul le aparţine oamenilor, iar marea, diavolilor. Dacă vreunul trece în teritoriul celuilalt, e pe cont propriu. Cristalul a fost ascuns, pentru ziua în care cele o sută de regate nu-şi mai puteau respecta partea de înţelegere.

În jurul meu, echipajul hohoteşte, dar eu nu-i mai aud, pentru că pulsul meu o ia razna când privesc busola.

Nord.

Cu hotărâre. Săgeata nu se clinteşte şi nu ezită. O scutur, fără a-mi veni să cred, şi, când nu tremură, o lovesc uşor de masă. Săgeata rămâne pe loc.

Nord.

Adevăr.

Echipajul meu se distrează. Aruncă insulte, pun la îndoială mitul şi îl ceartă pe străin fiindcă a îndrăznit să vină cu poveşti la căpitanul lor. La suprafaţă, ceva din mine consideră că au dreptate. Sunt doar basme – o pierdere de vreme. Îmi spune să-mi ascult echipajul şi să ignor nebunia. Dar busola nu s-a înşelat niciodată şi, dincolo de suprafaţă, instinctul îmi spune că nici acum nu se înşală. Că este şansa mea de a ucide, în sfârşit, bestia.

— Unde este? întreb.

Vocea mea întrerupe râsetele echipajului şi toţi mă privesc de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

Bărbatul dă băutura peste cap şi mi se uită în ochi, zâmbind.

— Ai pomenit de o răsplată.

Ridic o sprânceană spre Kye. Fără să aibă nevoie de argumente, îşi înfige cuţitul în masă. Omul tresare, privind îngrozit lama dintre degetul lui mare şi cel arătător. Teama de pe chipul lui nu mai pare artificială.

— Ţi-o vei primi, spune Kye. Într-un fel sau altul.

— Este în singurul loc în care puteau fi siguri că Regina Mării nu va ajunge, spune omul repede. Cât mai departe de ocean posibil. În cel mai înalt punct al lumii.

Inima îmi stă pe loc. Cel mai înalt punct al lumii. Prea rece să se aventureze cineva acolo şi să trăiască pentru a spune povestea.

— Muntele Norilor din Págos, spune omul.

Cu asta, dispare orice urmă de speranţă.

Capitolul 8

O săptămână, atât am la dispoziţie. În şapte zile împlinesc 18 ani şi mama mă va obliga să fur inima unui marinar. O creatură mai bună decât mine ar accepta pedeapsa şi s-ar bucura că asta este tot ce a decretat Regina Mării.

Eu nu sunt o creatură mai bună.

E o prostie să mă gândesc să ies din nou din vorba reginei, însă gândul de a mi se spune pe cine ar trebui şi nu ar trebui să ucid mă zguduie. Mă face să mă simt ca un câine turbat, pe care-l asmute mama asupra oricui decide. Fireşte, din moment ce uciderea oamenilor în sine a fost ordinul ei, cred că aşa a fost mereu. Am devenit

atât de obişnuită cu brutalitatea, că aproape uit că n-a început voit, ci forţat. Ucide oameni. Ajută la încheierea războiului pornit de ei când au ucis-o pe Keto. *Fii o sirenă adevărată.*

Mă întreb o clipă dacă aş mai fi un astfel de monstru dacă mama şi cele de dinaintea ei ar fi decis să facem pace, nu război. Moartea lui Keto să fi fost şi încheierea bătăliei, şi ura dată uitării. Suntem învăţate să nu punem niciodată la îndoială ce suntem şi nici să nu ne privim altfel – şi poate că este isteţ să ignorăm ideea. În fond, pedeapsa pentru refuzul de a ucide nu e uşor de imaginat.

Îmi împletesc părul într-o parte. Am înotat până la marginea mării mele, cât mai departe de mama, fără să părăsesc regatul. Nu ştiu în ce s-ar transforma furia mea, dacă aş vedea-o acum. Nu mă pot gândi la lucrurile necugetate pe care le-aş putea face.

Zac pe fundul oceanului şi mă joc cu meduza de lângă mine. Tentaculele ei îmi ating stomacul, iar eu simt o durere minunată, genul care amorţeşte şi calmează, care-mi limpezeşte mintea. Este o eliberare fără seamăn, iar când durerea dispare, repet gestul. De data asta ţin creatura pe loc şi îi las tentaculele să-mi danseze pe piele. Fulgerul îmi traversează stomacul şi îmi pătrunde în inima tăcută. Arde şi mă furnică, iar eu îmi las mintea în ceaţa agoniei.

În lume nu e decât durere şi rarele momente fără ea.

— Prinţesă frumoasă, uite ce cere, se aude o şoaptă în *psáriin.* Vrea doar oase şi durere.

— Nu vrea oase, inimi multe, spune alta. Înăuntru să se uite.

Dau la o parte meduza şi mă ridic să mă uit la cele două creaturi care plutesc în apropiere. Sunt de un bleumarin-închis, cu aripioare lucioase şi trupuri de ţipari. Braţele lor sunt acoperite de branhii ca nişte lame, până la coate, iar stomacurile au muşchi mari, rigizi, care apasă pe piepturi scheletice. Când vorbesc, maxilarele li se înmoaie ca ale peştilor.

Fecioarele mării.

— Prinţesă frumoasă, spune prima.

Are corpul acoperit cu metal ruginit, fără îndoială jefuit de pe vase de piraţi sau oferit ca tribut când a salvat vreun om rănit. Şi-a înfipt bucăţile în carne. Broşe, pumnale, monede cu sârmă împletită, toate împungând-o în chip de bijuterii.

— Vrea să fie liberă, zice prietena ei.

— Liberă de regină.

— Cu inima liberă.

— Să ia o inimă.

— Să o ia pe a reginei.

Mă strâmb la ele.

— Dispăreţi şi urmăriţi un vas până la capătul pământului, de pe care vă doresc să cădeţi.

Cea cu metalul ruginit îşi înfoaie părul din tentacule şi un glob de mâzgă îi alunecă pe coada de ţipar.

— Cazi de pe pământ, îmi spune.

— Cazi în dizgraţie.

— Nu poţi, dacă n-ai avut graţie.

Râd sâsâit.

— Du-te, zic ele în cor. Du-te după inimă.

— Despre ce vorbiţi? le întreb, iritată. Ce inimă?

— Câştigă inima reginei.

— O inimă s-o câştige pe a reginei.

— De ziua ta.

— O inimă demnă de 18 ani împliniţi.

Deşănţarea lor mă enervează. Fecioarele mării sunt nişte creaturi scârboase, cu minţi care funcţionează în enigme şi buze făcute din ghicitori. Precaută, zic:

— Regina Mării a decretat să fur o inimă de marinar pentru aniversare. Cu siguranţă ştiţi.

Îşi înclină capetele într-un fel care-mi imaginez că e felul lor de a încuviinţa. Fecioarele mării sunt spioane până în măduva oaselor şi au urechile lipite de fiece colţ de ocean. Asta le face periculoase. Devorează secrete la fel de uşor cum şi-ar putea desface fălcile ca să devoreze nave.

— Plecaţi, le zic. N-aveţi ce căuta aici.

— Aici e capătul.

— La capăt ne e locul.

— Ar trebui să te gândeşti mai puţin la asta şi mai mult la inimă.

— O inimă de aur valorează greutatea ei pentru regină.

Cea cu metalul îşi smulge o broşă de la baza aripioarei şi mi-o aruncă. Este singura care nu a ruginit.

— Reginei, spun încet, răsucind broşa în mâini, nu îi pasă de aur.

— I-ar păsa de inima ţării sale.
— De inima unui prinţ.
— Un prinţ de aur.
— Strălucitor ca soarele.
— Deşi nu la fel de plăcut.
— Nu pentru noi.
— Pentru nimeni.

Sunt pe cale să îmi pierd răbdarea când îmi dau seama ce spun ele. Deschid gura, uimită, şi mă las din nou pe nisip. Broşa este din Midas, ţara de aur condusă de un rege al cărui sânge este de aur. Un rege care va fi urmat de un prinţ-pirat. Un aventurier. Un ucigaş de sirene.

Mă uit lung la fecioarele mării, cu ochii lor negri, fără pleoape, ca nişte globuri fără sfârşit. Ştiu că nu pot avea încredere în ele, dar nu pot să ignor ce idee strălucită, deşi brutală, mi-au dat. Orice motive or avea, nu vor mai conta dacă reuşesc.

— Prinţul din Midas este ucigaşul nostru, zic. Dacă-i aduc reginei inima lui, pentru aniversarea mea de 18 ani, aş putea-o îndupleca.

— O inimă demnă de prinţesă.
— O inimă demnă de iertarea reginei.

Mă uit iar la broşă. Luceşte cum nu am mai văzut. Mama vrea să-mi răpească inima de prinţ, dar inima acestuia anume ar putea fi suficientă pentru a şterge toate emoţiile negative dintre noi. Eu mi-aş duce mai departe renumele, iar regina n-ar mai trebui să îşi facă griji că suntem vânate. Dacă fac asta, amândouă vom primi ce vrem. Vom fi împăcate.

Îi arunc broşa înapoi fecioarei mării.

— Nu voi uita asta, îi spun, când voi fi regină.

Le arunc o ultimă privire, văzând cum buzele li se curbează în zâmbete, apoi înot în căutare de aur.

Capitolul 9

Am petrecut patru zile scotocind în biblioteca de la castel şi nu am găsit nimic. Numeroase texte povestesc despre gheaţa letală a Muntelui Norilor şi ilustrează – foarte explicit – morţile celor care au încercat să îl escaladeze. Nu-i deloc un început bun. Singura şansă pare să fie că familia regală este făcută dintr-o gheaţă mai rece decât restul localnicilor. Există chiar şi o tradiţie în Págos, potrivit căreia cei de sânge regal trebuie să se caţăre pe munte când ajung la vârsta potrivită, pentru a-şi dovedi descendenţa. Nu există nicio menţiune a vreunuia care a eşuat. Dar, nefiind un prinţ págez, nu e cine ştie ce încurajare.

Cred că-mi scapă ceva. La naiba cu legendele. Mi se pare greu de crezut că ar exista ceva în sângele regal care le permite să reziste la frig. Ştiu mai bine decât oricine să nu cred în poveştile despre familiile noastre. Dacă ar fi adevărate, mi-aş putea vinde sângele ca să aflu informaţii.

Págezii trebuie să fie mai degrabă făcuţi din carne şi oase decât din gheaţă şi chiciură şi, dacă e aşa, trebuie să existe o explicaţie pentru faptul că supravieţuiesc urcării. Dacă există vreo speranţă să pot răzbuna moartea lui Cristian, trebuie să aflu

răspunsul. Apoi aş putea găsi o cale de a le ucide pe Urgia Prinţilor şi pe Regina Mării. Dacă reuşesc, sirenele rămase nu vor mai avea magia să le păzească. Poate că îşi vor pierde o parte din abilităţi. În fond, dacă Regina Mării are un cristal precum cel ascuns în Muntele Norilor, luându-i-l, ar însemna să iau şi o parte dintre darurile cu care le-a fost înzestrat neamul. Ar fi slăbite măcar şi expuse unui atac. După o vreme, indiferent cât de lungă, am putea împinge diavolii rămaşi spre marginile lumii, unde nu pot face niciun rău.

Închid cartea şi mă înfior din cauza adierii. Biblioteca este mereu rece, fie că sunt ferestrele deschise sau nu. Pare să fie ceva în structura ei menit să mă facă să tremur. Biblioteca se întinde pe aproape 20 de metri, cu rafturi albe de la podea la arcadele înalte ale tavanului. Podeaua este din marmură albă, iar tavanul, din cristal pur, care acoperă încăperea. Este unul dintre puţinele locuri din Midas neatins de aur. Doar alb nemărginit, de la scaunele vopsite şi pernele groase la scările care urcă spre volumele din vârf. Singurele culori sunt ale cărţilor – pielea, textilele, pergamentul – şi ale cunoştinţelor pe care le cuprind. Îmi place să o numesc încăperea metaforelor, pentru că e singura explicaţie pentru întinderea de alb. Oamenii sunt pânze goale, aşteptând să fie umplute de culorile descoperirii.

Tatăl meu chiar este foarte teatral.

Speram să găsesc aici ceva care să mă ajute. Bărbatul de la Gâsca de Aur era atât de sigur de povestea lui, iar busola mea, atât de sigură că

spunea adevărul. Nu am nicio îndoială că Cristalul lui Keto se află undeva, acolo, însă lumea nu pare să ştie nimic despre el. Cărţi după cărţi de texte antice şi niciuna nu-i în stare să-mi spună ceva. Cum poate exista un lucru dacă nu e menţionat nicăieri?

Basme. Alerg după nenorocite de basme.

— Mă gândeam eu că te găsesc aici.

Ridic privirea şi dau de rege.

— Nu e de mirare că nu vin mai des acasă, spun eu, dacă pui un sfetnic să mă spioneze cât sunt în castel.

Tata îmi pune mâna pe ceafă, cu blândeţe.

— Uiţi că eşti fiul meu, spune, de parcă aş putea. N-am nevoie de altcineva să îmi spună ce pui la cale.

Îşi trage un scaun lângă mine şi examinează diversele texte de pe masă. Dacă eu par nelalocul meu în castel, atunci tata arată complet nepotrivit în albul sever al bibliotecii, îmbrăcat în aur sclipitor, cu ochii întunecaţi şi privirea grea.

Cu un oftat, regele se sprijină de spătar, la fel ca mine.

— Mereu cauţi câte ceva, spune el.

— Mereu există câte ceva de găsit.

— Dacă nu eşti atent, vei găsi doar pericole.

— Poate că exact asta şi caut.

Tata se întinde peste masă şi ia una dintre cărţi. E legată cu grijă în piele albastră, cu titlul gravat în cenuşiu deschis. În locul de unde am apucat-o să o scot de pe raft sunt amprente în praf.

— *Legendele din Págos şi alte poveşti din Oraşul de Gheaţă,* citeşte el. Deci intenţionezi să mori îngheţat?

— Făceam nişte cercetări.

Pune cartea pe masă, cam dur.

— Ce?

Ridic din umeri. Nu vreau să-i mai ofer vreun motiv să mă ţină în Midas. Dacă i-aş spune că vreau să vânez un cristal mitic în munţi care m-ar putea lăsa fără suflare în câteva secunde, nu cred că m-ar lăsa să plec. Ar găsi el o cale să îşi ţină moştenitorul în Midas.

— Nimic, mint eu. Nu-ţi face griji.

Tata se gândeşte, iar buzele lui maronii se strâng într-o linie subţire.

— Este treaba unui rege să-şi facă griji când moştenitorul lui se poartă atât de necugetat.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ce bine că ai doi.

— Este tot de datoria unui tată să îşi facă griji dacă fiul lui nu vrea să vină acasă.

Ezit. S-ar putea să nu mă înţeleg mereu cu tata, dar detest ideea că se învinuieşte pentru absenţa mea. Dacă n-ar fi fost la mijloc regatul, l-aş lua cu mine. I-aş lua pe toţi. Pe tata, pe mama, pe sora mea, chiar şi pe sfetnicul regal, dacă ar promite că îşi ţine previziunile pentru el. I-aş înghesui pe punte ca pe nişte bagaje şi le-aş arăta lumea, până când ar prinde gustul aventurii. Dar nu pot, aşa că mă descurc cu dorul de ei, care e mult mai uşor de dus decât dorul de ocean.

— Este vorba despre Cristian? întreabă tata.

— Nu.

— Minciunile nu sunt răspunsuri.

— Dar sună mult mai bine decât adevărul.

Tata îmi pune o mână mare pe umăr.

— Vreau să rămâi, de data asta, îmi spune. Ai petrecut atât de mult timp pe mare, că ai uitat să fii tu.

Ştiu că ar trebui să-i spun că ţărmul este cel care îmi răpeşte personalitatea şi că marea mi-o înapoiază. Dar asta ar însemna să ne rănesc pe amândoi.

— Am o misiune, zic eu. Când e încheiată, vin acasă.

Minciuna are un gust groaznic în gura mea. Tatăl meu, Regele din Midas şi aşadar Rege al Minciunilor, pare să ştie şi îmi zâmbeşte cu o asemenea tristeţe, că m-aş chirci dacă n-aş sta deja pe scaun.

— Un prinţ poate fi eroul miturilor şi legendelor, spune el, dar nu poate trăi în ele. Ar trebui să trăiască în lumea reală, unde le poate crea.

Arată solemn.

— Ar trebui să fii mai puţin preocupat de basme, Elian, sau în asta te vei transforma.

Când pleacă, mă gândesc dacă ar fi groaznic sau minunat. Ar fi oare chiar atât de rău să devin o poveste şoptită copiilor în prag de noapte? Un cântec pe care şi-l cântă între ei când se joacă. Încă o parte a legendelor din Midas: sânge de aur şi un prinţ care, odată ca niciodată, a navigat în jurul lumii în căutarea bestiei care ameninţa să o

distrugă.

Atunci îmi vine ideea.

Mă ridic în capul oaselor. Tata mi-a zis să nu mai trăiesc în basme, dar poate chiar asta trebuie să fac. Pentru că bărbatul de la Gâsca de Aur nu mi-a spus ceva ce s-ar găsi în manuale sau în biografii; e o poveste.

Sar în picioare şi mă îndrept repede spre secţiunea dedicată copiilor.

Capitolul 10

În fiece colţişor de stradă văd strălucire şi comori. Case cu acoperişuri decorate cu fir de aur şi felinare decorative, cu carcasele mai lucitoare decât lumina lor. Chiar şi suprafaţa apei s-a transformat într-un galben lăptos şi aerul este apăsat de soarele după-amiezii.

E prea mult. Prea strălucitor. Prea fierbinte. Prea opulent.

Strâng scoica din jurul gâtului ca să mă calmez. Îmi aminteşte de casă. Neamul meu nu se teme de prinţul lor criminal; doar că nu suportăm lumina. Căldura care străbate răcoarea oceanului şi încălzeşte totul mai tare.

Ăsta nu e un loc pentru sirene, ci pentru fecioarele mării.

Aştept lângă nava prinţului. Nu eram sigură că va fi aici – vânătoarea de capete îl duce pe prinţ în tot atâtea regate în câte mă duce pe mine cea de inimi – şi, chiar dacă ar fi, nu eram sigură că mi-aş da seama. Am doar nişte ecouri de poveste pe care

să mă bazez. Lucruri pe care le-am auzit în trecere de la cele câteva care au văzut nava prinţului şi au reuşit să scape. Dar, de îndată ce am văzut docurile din Midas, am ştiut.

Nu e chiar ca în poveşti, dar are aspectul întunecat pe care-l aveau ele. Celelalte nave din doc sunt ca nişte sfere mici, însă aceasta se alungeşte într-un vârf ca de pumnal şi este mult mai mare, cu un corp negru precum cerul nopţii şi o punte întunecată ca sufletul meu. Este un vas pentru crime.

Încă îl admir din adâncurile apei, când apare o umbră. Bărbatul păşeşte pe marginea navei şi priveşte marea. Ar fi trebuit să-i aud paşii chiar şi de sub apă. Dar iată-l aici, cu o mână pe parâme, respirând încet şi adânc. Mijesc ochii, dar mi-e greu să văd mare lucru din cauza lucirii aurului. Ştiu că este periculos să ies din apă dacă soarele e încă atât de sus, dar trebuie să-l privesc mai de aproape. Încet, mă ridic şi mă sprijin cu spatele de corpul ud al vasului.

Văd sclipirea sigiliului regal pe degetul lui mare şi îmi ling buzele.

Prinţul din Midas poartă veşmintele regale într-un fel parcă neglijent. Mânecile cămăşii îi sunt suflecate peste coate, iar nasturii gulerului, descheiaţi, ca vântul să-i atingă inima. Nu pare cu mult mai în vârstă decât mine şi totuşi are privirea dură şi greu încercată. Ochii lui şi-au pierdut inocenţa, sunt mai verzi decât algele marine şi caută mereu. Chiar şi oceanul pustiu este o pradă pentru el, iar el îl priveşte cu un amestec de

bănuială şi mirare.

— Mi-ai lipsit, îi spune navei sale. Pun pariu că şi eu ţi-am lipsit. O să-l găsim împreună, nu? Apoi îi vom ucide pe toţi monştrii nenorociţi din oceanul ăsta.

Îmi trec colţii peste buze. Ce crede el că ar putea avea puterea să mă distrugă? Este o idee foarte improbabilă şi mă surprind zâmbind. Cât de malefic e acesta, departe de inocenţa pe care am găsit-o la alţii. Nu este un prinţ lipsit de experienţă şi plin de potenţial nesigur, ci un prinţ al războiului şi sălbăticiei. Inima sa va fi o minune. Îmi ling buzele şi le deschid, ca să-mi ţes cântecul, însă abia am şansa să inspir că sunt trasă sub apă.

O fecioară a mării pluteşte în faţa mea. E un curcubeu de roz, verde şi galben, ca nişte pete de vopsea pe pielea ei. Aripioara i se răsuceşte, iar armura osoasă de solzi de cal-de-mare îi iese din stomac şi braţe.

— Al meu! spune ea *în psáriin.*

Maxilarul i se întinde ca un bot şi când mârâie i se îndoaie într-un unghi cumplit. Arată spre prinţul de deasupra apei şi se loveşte în piept.

— Nu ai niciun drept, îi spun.

Ea clatină din cap. Nu are păr, dar pielea de pe scalpul ei este un caleidoscop şi, când se mişcă, nuanţele se revarsă dinspre ea precum lumina.

— Comoară, spune ea.

Dacă mai aveam vreun dram de răbdare, tocmai l-am pierdut.

— Despre ce vorbeşti?

— Midas este al nostru, ţipă ea. Privim şi

adunăm şi luăm comorile când cad, iar el este comoară şi aur şi nu e al tău.

— Eu decid ce e al meu, spun eu.

Fecioara mării clatină din cap.

— Nu e al tău! ţipă ea şi plonjează spre mine.

Mă ia de păr şi trage, înfigându-şi unghiile în umerii mei şi zgâlţâindu-mă. Strigă şi muşcă. Îşi vâră dinţii în braţul meu şi încearcă să rupă bucăţi de carne.

Deloc impresionată de atac, îi apuc capul şi i-l lovesc de al meu. Cade în spate, cu ochii lipsiţi de pleoape căscaţi. Pluteşte o clipă, uluită, şi apoi scoate un ţipăt ascuţit şi mă atacă iar.

Când ne ciocnim, mă folosesc de forţă să o trag spre suprafaţă. Ea icneşte după aer, care e otravă pentru branhiile ei. Râd când se prinde de gât cu o mână şi încearcă să mă zgârie cu cealaltă. Ce încercare jalnică!

— Tu.

Ridic privirea. Prinţul din Midas ne priveşte, oripilat. Buzele i se înclină puţin spre stânga.

— Ia te uită, şopteşte el. Monstrul meu a venit la mine.

Îl privesc la fel de curioasă cum mă priveşte el. Felul în care i se încurcă părul negru lângă maxilarul neras, căzându-i pe frunte, când se apleacă să mă vadă mai bine. Gropiţa adâncă din obrazul stâng şi uimirea din ochi. Dar, în momentele în care mi-am luat privirea de la fecioara mării, ea decide să profite şi să ne avânte pe ambele înainte. Ne lovim de navă cu asemenea forţă, că geme de puterea noastră combinată. Abia

am timp să îmi dau seama de atac, că prinţul se împleticeşte şi cade în apa de lângă noi.

Fecioara mării mă trage iar sub apă, dar când îl vede pe prinţ, se dă înapoi. El se afundă ca un bolovan în marea puţin adâncă şi apoi îşi propteşte trupul, avântându-se din nou spre suprafaţă.

— E comoara mea, spune fecioara mării.

Îl apucă de mână, ţinându-l dedesubt.

— E de aur inima ta? Comori şi alte comori şi aur.

Râd monstruos.

— Nu ştie *psáriin,* proasto.

Fecioara mării întoarce capul spre mine la 180 de grade. Scoate un ţipăt inuman şi încheie cercul, întorcându-se la prinţ.

— Eu adun comori, continuă ea. Comori şi inimi şi mănânc doar una. Acum mănânc două şi devin ce eşti tu.

Prinţul se zbate în timp ce fecioara mării îl ţine sub apă. El loveşte şi se agită, dar ea e transfigurată. Îi atinge cămaşa, iar unghiile ei îi sfâşie ţesătura, însângerându-i trupul. Apoi maxilarul ei se măreşte incredibil.

Mişcările prinţului se opresc, iar ochii încep să i se închidă. Se îneacă, iar fecioara mării plănuieşte să-i ia inima pentru sine. Să o ia şi să o mănânce, sperând să se transforme în ce este el. Din aripioare în picioare. Din peşte în ceva mai mult. Ar fura lucrul de care am nevoie pentru a recâştiga favorurile mamei.

Sunt atât de supărată, că nici nu pot gândi înainte să mă aplec şi să-mi vâr unghiile în craniul

fecioarei mării. Şocată, îi dă drumul prinţului, iar el pluteşte înapoi la suprafaţă. Eu strâng mai tare. Se zbate şi mă zgârie pe mâini, dar forţa ei nu se compară cu a unei sirene. Mai ales cu a mea. Mai ales când am pus ochii pe pradă.

Degetele mele apasă mai puternic craniul fecioarei mării şi dispar în interiorul cărnii-curcubeu. Simt oasele ascuţite ale scheletului ei. Se opreşte, dar eu nu. Înfig degetele mai adânc şi trag.

Capul îi cade pe fundul oceanului.

Mă gândesc să i-l duc mamei ca trofeu. Să-l înfig într-o ţepuşă în faţa palatului lui Keto, ca avertisment către toate fecioarele mării care îndrăznesc să provoace o sirenă. Dar Regina Mării n-ar aprecia. Sunt şi ele supusele ei, chiar dacă-s fiinţe inferioare. Mai privesc o dată cu dispreţ creatura şi apoi înot la suprafaţă, în căutarea prinţului meu.

Îl văd rapid, la marginea unui petic de nisip de lângă docuri. Tuşeşte atât de puternic, că tot corpul i se scutură violent. Scuipă apă şi se prăbuşeşte pe burtă. Înot cât de aproape de ţărm pot şi mă trag până când doar vârful aripioarei mai rămâne în apa mai puţin adâncă.

Mă întind şi îl apuc de gleznă, târându-l spre mine, astfel încât corpul lui e la acelaşi nivel cu mine.

Îl scutur de umăr şi, când nu se mişcă, îl rostogolesc pe spate. Nisipul i se lipeşte de auriul obrajilor, iar buzele i se deschid uşor, umezite de apa oceanului. Pare deja pe jumătate mort.

Cămaşa i se lipeşte de piele şi sângele i se scurge prin tăieturile pricinuite de fecioara mării. Pieptul abia i se mişcă, în ritmul respiraţiei, şi, dacă nu i-aş auzi bătăile slabe ale inimii, aş crede că nu a rămas din el decât un cadavru frumos.

Îmi lipesc mâna de faţa lui şi îmi plimb unghia de la colţul ochiului la obraz. O dungă subţire, roşie, i se desenează pe piele, însă el nu se clinteşte. Are maxilarul atât de ascuţit, că m-ar putea tăia.

Încet, vâr o mână sub cămaşa lui şi i-o apăs pe piept. Inima îi bate cu disperare sub palma mea. Îmi lipesc capul de ea şi îi ascult bătaia cu un zâmbet. Simt mirosul oceanului pe el, un iz sărat, inconfundabil, dar dincolo de el simt şi aroma slabă de anason. Miroase ca dulciurile negre ale undiţaşilor, ca uleiul zaharisit pe care-l folosesc să îşi ademenească prada.

Brusc îmi doresc să fie treaz, ca să-i văd ochii în nuanţa algelor de mare, înainte să-i scot inima şi să i-o dau mamei. Ridic capul de pe pieptul lui şi-mi ţin mâna deasupra inimii. Unghiile mele îi prind pielea şi mă pregătesc să îmi vâr pumnul mai adânc.

— Alteţă!

Ridic capul. O legiune de gărzi regale aleargă peste docuri, spre noi. Mă uit iar la prinţ, iar ochii încep să i se deschidă. Capul îi atârnă în nisip, apoi privirea i se concentrează. La mine. Ochii i se îngustează când îmi vede culoarea părului şi a singurului ochi care se asortează. Nu pare îngrijorat că unghiile mele îi sunt înfipte în piept,

nici speriat de moartea-i iminentă. Pare hotărât. Şi, în mod ciudat, mulţumit.

Nu apuc să mă gândesc ce înseamnă asta. Gărzile se apropie repede, urlând după el, cu puştile şi săbiile pregătite. Toate sunt îndreptate spre mine. Privesc încă o dată pieptul prinţului şi inima de care am fost atât de aproape. Apoi, mai iute ca lumina, ţâşnesc iar în ocean, departe de el.

Capitolul 11

Visele mele sunt scăldate într-un sânge care nu e al meu. Nu e niciodată al meu, pentru că în vise sunt la fel de nemuritor cum par să fiu în viaţa reală. Sunt făcut din cicatrici şi amintiri şi niciunele nu par adevărate.

Au trecut două zile de la atac, iar chipul sirenei îmi bântuie nopţile. Sau ce-mi amintesc despre ea. Când încerc să mă fixez pe un moment, tot ce văd sunt ochii ei. Unul precum apusul şi celălalt precum oceanul meu iubit.

Urgia Prinţilor.

Când m-am trezit pe mal eram pe jumătate ameţit, dar aş fi putut să fac ceva. Să mă întind după pumnalul vârât la cingătoare şi să-l las să-i bea sângele. Să o lovesc cu pumnul în obraz şi să o ţin la pământ, până ce gărzile îl aduceau pe tata. Aş fi putut să o ucid, dar n-am făcut-o, pentru că e o minune. O creatură care mi-a scăpat atâta vreme, iar acum a apărut. Mi-a permis să văd un chip despre care puţini trăiesc să povestească.

Sirena mea monstruoasă m-a găsit şi eu o voi

găsi la rândul meu.

— Este o ruşine!

Regele intră brusc în camera mea, cu faţa roşie. Mama pluteşte după el, purtând un kalasiris[1] verde şi o expresie exasperată. Când mă vede, se încruntă.

— Niciunul nu-mi poate spune nimic, zice tata. La ce sunt buni paznicii mării, dacă nu păzesc marea?

— Dragul meu, îi pune mama mâna pe umăr. Veghează navele de la suprafaţă. Nu îmi amintesc să le fi spus să înoate sub apă şi să caute sirene.

— Ar trebui să se înţeleagă de la sine!

Tata clocoteşte.

— Trebuie să aibă iniţiativă. Mai ales când viitorul lor rege este prezent. Ar fi trebuit să ştie că va veni căţeaua mării după el.

— Radames, îl mustră mama. Fiul tău ar prefera să îi arăţi grijă, nu mânie.

Tata se întoarce spre mine, de parcă abia atunci a observat că sunt acolo, deşi e camera mea. Văd clipa în care remarcă dunga de sudoare de pe fruntea mea, sudoare care mi se scurge şi din trup, pe cearşafuri.

Expresia i se înmoaie.

— Te simţi mai bine? întreabă. Aş putea chema medicul.

— Sunt bine.

Răguşeala din vocea mea trădează minciuna.

— Nu pari.

Îl îndepărtez cu mâna, detestând că mă simt

1 Tunică lungă, purtată în Egiptul Antic (n.t).

din nou ca un copil care ar avea nevoie de tatăl lui să-l protejeze de monştri.

— Nu cred că mulţi arată mai bine înainte de micul dejun, zic. Pariez că încă aş putea fermeca orice femeie de la Curte totuşi.

Mama îmi aruncă o privire mustrătoare.

— Îi voi da pe toţi afară, zice tata, continuând de parcă aspectul meu de bolnav nu l-ar fi oprit mai devreme. Pe toţi clovnii care-şi spun paznicii mării.

Mă sprijin de căpătâiul patului.

— Cred că exagerezi.

— Exagerez! Ai fi putut să fii ucis pe propriul nostru ţărm, în plină zi.

Mă ridic din pat. Mă clatin puţin, nesigur pe picioare, dar îmi revin suficient de repede ca să nu se vadă.

— Nu cred că-i pot învinui pe paznici fiindcă nu au văzut-o, spun eu, luându-mi cămaşa de pe podea. Asta cere un ochi antrenat.

Este adevărat, deşi mă îndoiesc că tatei îi pasă. Nici măcar nu pare să-şi amintească faptul că paznicii mării veghează suprafaţa de nave inamice şi că nu li se cere deloc să cerceteze apele de diavoli şi demoni. *Saad* este casa celor câţiva bărbaţi şi câteva femei din lumea largă care se încumetă.

— Ochi ca ai tăi? pufneşte tata. Atunci, să angajăm câţiva terchea-berchea dintre cei cu care-ţi pierzi vremea.

Mama sclipeşte de bucurie.

— Ce idee bună!

— Deloc, zice tata. Eram ironic, Isa.

— Şi totuşi a fost cel mai cu cap lucru pe care l-ai spus de zile bune.

Le rânjesc şi mă apropii de tata. Îi pun o mână pe umăr. Furia îi dispare din priviri şi adoptă o privire resemnată. Ştie la fel de bine ca mine că se poate face un singur lucru, adică să plec. Bănuiesc că jumătate din furia tatei de acolo vine. În fond, Midas este un sanctuar pe care tata îl consideră păzit de toţi diavolii pe care-i vânez. Un loc în care să mă întorc dacă am nevoie. Acum, atacul l-a transformat în mincinos.

— Nu-ţi face griji, îi zic. Mă voi asigura că sirena va suferi pentru asta.

Doar după ce rostesc cuvintele îmi dau seama cât de serioase sunt. Casa mea este afectată de acelaşi pericol ca restul vieţii mele, şi asta nu îmi convine. Locul sirenelor este în mare, iar cele două părţi ale mele – prinţ şi vânător – au fost mereu separate. Detest că unirea lor s-a întâmplat nu fiindcă am fost eu suficient de curajos să nu mă mai prefac şi să le spun părinţilor mei că nu intenţionez să devin rege şi că acasă mă simt ca un impostor. Mă gândesc cu grijă la fiecare cuvânt şi acţiune înainte să zic sau să fac ceva, doar ca să ştiu sigur că este ce trebuie. Cele două euri ale mele au fuzionat pentru că mi-a forţat mâna Urgia Prinţilor. A pornit ceva ce ar fi trebuit să am curajul să fac singur, de multă vreme.

Pentru asta, o urăsc.

Pe puntea Saad-ului, în ziua aceea, echipajul se strânge în jurul meu. Două sute de bărbaţi şi de

femei cu furia întipărită pe chipurile care-mi privesc zgârietura de sub ochi. Este singura rană pe care o pot vedea, cu toate că mai am multe altele sub haine. Un cerc lăsat de unghii chiar deasupra inimii. Bucăţi de sirenă încă împlântate în piept.

— V-am mai dat ordine periculoase, spun. Le-aţi executat fără o vorbă. Adică, rânjesc eu, majoritatea dintre voi.

Câţiva zâmbesc în direcţia lui Kye, iar el salută mândru.

— Dar acum e vorba despre ceva diferit.

Inspir şi mă pregătesc.

— Am nevoie de un echipaj de o sută de voluntari. V-aş lua pe oricare, dar cred că ştiţi că, fără unii dintre voi, călătoria nu ar fi posibilă.

Mă uit la inginerul-şef, iar el încuviinţează tăcut.

Restul oamenilor mei mă privesc cu fidelitate. Se spune că nu îţi poţi alege familia, dar eu chiar asta am făcut cu fiecare membru al echipajului de pe *Saad.* I-am ales pe sprânceană, iar cei pe care nu i-am ales eu m-au căutat ei. Ne-am ales unii pe alţii până la ultima zdreanţă.

— Orice jurăminte de loialitate aţi depus, nu vi le voi aminti. Onoarea voastră nu este în discuţie şi oricine nu se oferă voluntar acum nu va fi desconsiderat. Dacă reuşim, fiecare membru al echipajului va fi reprimit cu braţele deschise când pornim din nou la drum. Să fie clar.

— Gata cu discursurile! strigă Kye. Zi odată despre ce-i vorba, să ştiu dacă-mi împachetez

izmenele!

Lângă el, Madrid îşi dă ochii peste cap.

— Şi punga.

Îmi vine să râd, dar mă abţin şi continui.

— Acum câteva zile, un bărbat a venit la mine cu o poveste despre o piatră rară care ar avea puterea s-o ucidă pe Regina Mării.

— Cum e posibil? întreabă cineva.

— Nu este! strigă altă voce.

— Mi s-a spus cândva că să iau un echipaj de infractori şi paria peste mări, ca să-i vânăm pe cei mai cumpliţi monştri, nu ar fi posibil, zic eu. Că am muri cu toţii într-o săptămână.

— Nu ştiu ale voastre, zice Kye, dar inima mea încă bate.

Îi zâmbesc.

— Lumea a fost făcută să creadă că Regina Mării nu poate fi ucisă de nicio armă făcută de mâna omului, spun eu. Dar piatra cu pricina n-a fost făcută de om, ci de familiile originale, din magia lor cea mai pură. Dacă o folosim, Regina Mării ar putea muri înainte să-şi poată transmite tridentul către Urgia Prinţilor. Asta va lua întregii rase orice urmă de putere adevărată.

Madrid face un pas în faţă, dându-i pe ceilalţi la o parte din coate. Kye o urmează, dar ea mă priveşte cu asprime.

— Sună foarte bine, căpitane, zice ea. Dar n-ar trebui să ne preocupe Urgia Prinţilor?

— Singurul motiv pentru care n-am prefăcut-o încă în spumă este că nu o putem găsi. Dacă-i ucidem mama, ar trebui să-şi arate faţa. Să nu mai

zic că magia reginei este cea care le conferă sirenelor puterile. Dacă distrugem regina, vor fi toate slăbite, inclusiv Urgia Prinţilor. Mările ne vor aparţine.

— Cum o găsim pe Regina Mării? întreabă Kye. Te-aş urma până la capătul lumii, dar regatul lor este în centrul unei mări pierdute. Nu ştie nimeni unde e.

— Nu trebuie să ştim unde le e regatul. Nici măcar unde e Marea Diávolos. Trebuie doar să ştim cum să ajungem în Págos.

— Págos, repetă Madrid cuvântul încruntată. Doar nu te gândeşti serios la *asta.*

— Acolo este cristalul, îi spun. Şi, după ce îl dobândim, Regina Mării va veni ea la noi.

— Deci tot ce trebuie să facem e să mergem în regatul de gheaţă şi să le cerem oamenilor de zăpadă să ni-l dea? întreabă cineva.

Ezit.

— Nu tocmai. Cristalul nu este în ţinut, ci deasupra lui.

— Muntele Norilor, explică Kye pentru restul echipajului. Căpitanul doreşte să ne urcăm pe cel mai friguros munte din lume. Unde toţi cei care au încercat au murit.

Madrid pufneşte când ei încep să murmure.

— Şi, adaugă ea, totul pentru un cristal legendar, care ar putea sau nu să aducă cea mai teribilă creatură din lume la uşa noastră.

Mă uit urât la ei, deloc amuzat de jocul lor sau de îndoiala bruscă din voci. Este prima dată când pun sub semnul întrebării ce le spun şi nu

plănuiesc să mă obişnuiesc cu sentimentul.

— Da, cam asta e ideea, zic.

Urmează o pauză şi încerc să nu mă mişc sau să fac altceva decât să arăt neînduplecat. Să inspir încredere. Să pară că am idee ce naiba fac. Să reuşesc să nu îi duc pe toţi la moarte.

— Păi, se întoarce Madrid spre Kye, cred că sună amuzant.

— Cred că ai dreptate, spune el, de parcă să mă urmeze este un inconvenient la care nu s-a mai gândit.

Se uită la mine.

— Poţi conta pe noi.

— Cred că pot să-mi fac şi eu timp, dacă tot întrebi aşa frumos! strigă altă voce.

— Nu prea pot refuza o ofertă atât de tentantă, căpitane!

— Atunci haidem, dacă tot sunteţi atât de dornici.

Atât de mulţi strigă şi dau din cap, încredinţându-mi vieţile lor, cu zâmbetul pe buze. De parcă ar fi doar un joc. Cu fiecare nouă mână care se ridică izbucnesc strigăte de la cei care au fost deja de acord. Urlă de bucurie la iminenţa morţii şi la câţi tovarăşi vor avea. Sunt nebuni. Sunt minunaţi.

Devotamentul nu mi-e străin. Când oamenii de la Curte mă privesc, văd loialitatea fără minte care însoţeşte lipsa de opţiuni. Ceva firesc pentru cei care n-au pus niciodată la îndoială ordinea bizară a lucrurilor. Dar, când mă privesc membrii echipajului, văd loialitate câştigată. Parcă merit

dreptul să îi conduc spre orice soartă consider potrivită.

Acum mi-a mai rămas doar un lucru de făcut, înainte să întindem pânza spre ţinutul gheţii.

Capitolul 12

Gâsca de Aur este singura constantă în Midas. Fiecare centimetru din ţinut pare să crească şi să se schimbe cât sunt plecat, cu mici evoluţii care nu mi se par niciodată treptate, însă Gâsca de Aur este aşa cum a fost mereu. Nu a plantat flori aurii în faţa uşilor, aşa cum făcuseră la un moment dat toate celelalte case, pentru că era la modă – iar urmele lor încă se văd în mijlocul plantelor sălbatice care le-au înghiţit între timp. Nu a ridicat stâlpi nisipii, nu a agăţat fluiere de vânt şi nici nu şi-a remodelat acoperişul, făcându-i vârful ţuguiat, ca al piramidelor. Este fixat într-o atemporalitate neatinsă, aşa că de fiecare dată când revin şi văd ceva diferit acasă, pot să fiu sigur că nu e vorba despre Gâscă şi nici despre Sakura.

E dimineaţă, iar soarele luminează încă într-un portocaliu lăptos. M-am gândit că ar fi cel mai bine să vizitez Gâsca de Aur câtă vreme restul populaţiei din Midas încă doarme adânc. Nu mi s-a părut deloc înţelept să îi cer o favoare proprietarei născute în ţinutul gheţurilor, cu zeci de clienţi beţi trăgând cu urechea. Bat la uşa de lemn roşu. O aşchie mi se înfige în încheietură. O retrag chiar când uşa se deschide. De cealaltă parte e Sakura, deloc surprinsă.

— Ştiam eu că tu eşti.

Se uită în spatele meu.

— Tatuata nu e cu tine?

— Madrid pregăteşte nava, zic. Azi plecăm.

— Ce păcat, zice şi îşi aruncă o cârpă pentru vase peste umăr. Tu nu eşti la fel de drăguţ.

Nu o contrazic.

— Pot să intru?

— Un prinţ poate cere favoruri în prag, ca toată lumea.

— În prag nu e whisky.

Sakura zâmbeşte, iar buzele stacojii i se curbează într-o parte. Îşi desface braţele, făcându-mi semn să intru.

— Sper că ai buzunarele doldora.

Intru, cu ochii la ea. Nu cred că ar încerca ceva nepotrivit – de exemplu, să mă ucidă la Gâsca de Aur –, mai ales că avem o relaţie atât de profitabilă pentru ea. Dar Sakura m-a neliniştit dintotdeauna, şi nu doar pe mine. Nu sunt mulţi cei care pot administra un bar precum acesta, cu clienţi care colecţionează păcate ca pe nestemate. Bătăile şi certurile sunt constante şi în majoritatea nopţilor curge mai mult sânge decât whisky. Totuşi, când Sakura le spune să înceteze, toţi se opresc. Îşi aranjează gulerele, scuipă pe podeaua murdară şi continuă să bea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Este probabil cea mai de temut femeie din Midas. Şi eu nu obişnuiesc să le întorc spatele femeilor de temut.

Sakura se vâră în spatele barului şi toarnă un lichid chihlimbariu într-un pahar. Mă aşez, iar ea

duce paharul la buze şi soarbe rapid. O urmă de ruj stacojiu pătează marginea, iar eu remarc sincronizarea fericită.

Sakura împinge paharul spre mine.

— Mulţumit?

Nu este otrăvit, carevasăzică. Oi fi cercetând eu mările în căutarea monştrilor care mi-ar putea smulge inima, dar nu înseamnă că sunt neglijent. Nu mănânc şi nu beau nimic când suntem andocaţi fără să fi fost gustat înainte de altcineva. De obicei, este datoria lui Torik, care s-a oferit în clipa în care l-am luat la bord şi care insistă că nu îşi pune viaţa în pericol, pentru că nici cele mai puternice otrăvuri nu l-ar putea ucide. Ţinând cont de dimensiunile lui, sunt înclinat să îl cred.

Kye, fireşte, nu şi-a asumat răspunderea. *Dacă mor ca să-ţi salvez viaţa,* a spus, *atunci cine o să te mai apere?*

Mă uit la rujul întins al Sakurei şi zâmbesc, răsucind paharul pentru a evita urma înainte să iau o gură.

— Nu e cazul să te prefaci, spune Sakura. Doar cere.

— Atunci, ştii de ce sunt aici.

— Tot Midasul vorbeşte despre sirena ta.

Sakura se sprijină de dulapul cu băuturi.

— Să nu crezi că se poate întâmpla ceva aici fără să ştiu şi eu.

Ochii îi sunt mai atenţi decât oricând şi îngustaţi într-un fel care-mi spune că am puţine secrete pe care ea nu le cunoaşte. Un prinţ se poate bucura de luxul discreţiei, însă un pirat, nu.

Ştiu că multe dintre conversaţiile mele au fost furate de străini şi vândute cui a oferit mai mult. Sakura e una dintre ei de ceva vreme, oferind informaţii pentru aur ori de câte ori are ocazia. Aşa că evident că a fost atentă să tragă cu urechea la bărbatul care a venit la mine în crucea nopţii, povestind despre ţara ei şi despre comoara ascunsă acolo.

— Vreau să vii cu mine.

Sakura râde, iar sunetul nu se potriveşte cu expresia ei gravă.

— Este un ordin al prinţului?

— Este o rugăminte.

— Refuz.

— Ştii – şterg pata de pe pahar –, ţi s-a întins rujul.

Sakura se uită la amprenta stacojie de pe buza paharului meu şi îşi duce un deget la buze. Se încruntă când pe el nu rămâne nimic. Acum o văd aşa cum am ştiut mereu că este, femeia cu chip de zăpadă şi buze mai albastre decât ochii de sirenă.

Albastrul celor de sânge regal.

Localnicii din Págos nu se compară cu nici o altă rasă din cele o sută de regate, însă familia lor regală este chiar mai aparte. Sculptată din blocuri imense de gheaţă, pielea lor este mult mai palidă, părul, mult mai alb, iar buzele, la fel de albastre precum sigiliul lor.

— De câtă vreme ştii? întreabă Sakura.

— De aceea te las să scapi cu toate câte le faci, spun eu. Nu am vrut să îţi dezvălui secretul până ce n-am găsit o cale de a-l folosi cum se

cuvine.

Ridic paharul.

— Trăiască prinţesa Yukiko a Págosului.

Sakura nu îşi schimbă expresia la auzul numelui ei real. Mă priveşte sec, de parcă a trecut atâta vreme, că nici nu îl mai recunoaşte.

— Cine mai ştie?

— Încă nu am spus nimănui.

Accentuez pe *încă* mai mult decât e necesar.

— Deşi nu ştiu de ce ţi-ar păsa. Fratele tău a luat coroana acum peste zece ani. Nu ai nicio pretenţie la tron. Poţi merge unde vrei şi poţi face tot ce-ţi place. Nimeni nu vrea să asasineze pe cineva fără importanţă.

Sakura mă priveşte candid.

— Da, ştiu.

— Atunci, de ce atât mister? întreb. N-am auzit nimic despre vreo prinţesă care ar lipsi, aşa că pot doar presupune că familia ta ştie unde eşti.

— Nu sunt o fugară, spune Sakura.

— Atunci ce eşti?

— Ceva ce tu nu vei fi niciodată, mârâie ea. Sunt liberă.

Îmi pun paharul jos mai dur decât voiam.

— Norocoaso.

Pentru Sakura, libertatea vine natural. Are patru fraţi mai mari cu succesiune la tron înaintea ei şi niciuna dintre responsabilităţile de care-i place tatei să-mi amintească şi care-mi apasă greu pe umeri.

— Am plecat după ce Kazue a preluat coroana, spune Sakura. Cu trei fraţi să-l consilieze, ştiam că

nu aş avea niciun fir de înţelepciune în plus. Aveam 25 de ani şi niciun chef să duc viaţa unui membru al familiei regale care n-ar fi ajuns să domnească. Le-am spus asta fraţilor mei. Le-am spus că vreau să văd mai mult decât gheaţă şi zăpadă. Voiam culori.

Se uită la mine.

— Voiam să văd aur.

Pufnesc.

— Şi acum?

— Acum detest nuanţa asta nenorocită.

Râd.

— Uneori simt la fel. Dar tot e cel mai frumos oraş din cele o sută de regate.

— Tu ştii mai bine, spune Sakura.

— De ce rămâi?

— E greu să găseşti un cămin.

Mă gândesc cât de adevărat e asta. Înţeleg mai bine decât oricine, pentru că nicăieri nu-i ca acasă. Nici măcar în Midas, atât de frumos şi de plin de oameni pe care-i iubesc. Aici mă simt în siguranţă, dar nu aparţin acestui loc. Singurul pe care-l numesc „acasă” cu adevărat este *Saad*-ul. Şi acesta se mişcă şi se schimbă permanent. Rareori ajunge în acelaşi loc. Poate că îl iubesc tocmai pentru că locul lui nu e nicăieri, nici măcar în Midas, unde a fost construit. Şi totuşi locul său este peste tot.

Agit în pahar ce a mai rămas din whisky şi o privesc pe Sakura.

— Ar fi păcat dacă ar descoperi oamenii cine eşti. Să fii o imigrantă págeză e una, dar să fii

apatridă de sânge regal e alta. Cum te-ar trata?

— Micule prinţ, îşi linge buzele Sakura, încerci să mă şantajezi ca să-ţi fac un favor?

— Bineînţeles că nu, zic eu, deşi vocea mea spune altceva. Doar subliniez că ar fi neplăcut să descopere oamenii lucrul ăsta, mai ales ţinând cont cine-ţi sunt clienţii.

— Pentru ei, spune Sakura. Ar încerca să mă folosească, iar eu ar trebui să îi ucid. Ar trebui să-mi ucid jumătate dintre clienţi, probabil.

— Cred că e rău pentru afacere.

— Dar să fii criminal a funcţionat pentru tine.

Nu reacţionez, dar lipsa mea de emoţie pare să fie reacţia pe care Sakura o aştepta de la mine. Zâmbeşte, atât de frumos, chiar dacă în mod clar cu ironie. Mă gândesc că-mi pare rău că are dublul vârstei mele, pentru că este superbă când îşi dă răutatea în vileag, iar dincolo de aparenţe e sălbatică.

— Vino cu mine în Págos.

— Nu, zice şi se uită în altă parte.

— Nu, adică nu vii?

— Nu, adică nu asta vrei să-mi ceri.

Mă ridic.

— Ajută-mă să găsesc Cristalul lui Keto.

Sakura se întoarce spre mine.

— Asta e.

Nu mai are nici urmă de zâmbet pe chip.

— Vrei o págeză care să te ajute să urci Muntele Norilor şi să-ţi găseşti basmul.

— Nu prea pot da buzna să escaladez cel mai periculos munte al vostru fără să am idee în ce mă

bag. Fratele tău m-ar lăsa măcar să intru în ţară? Cu tine alături, mă poţi sfătui ce să fac. Îmi poţi spune ce cale să apuc. Mă poţi ajuta să-l conving pe rege să îmi acorde permis de trecere.

— Sunt expertă în căţărare.

Vocea Sakurei e sarcastică.

— A trebuit să o faci, la împlinirea vârstei de 16 ani, spun, încercând să-mi camuflez iritarea. Fiecare págez din familia regală trebuie să o facă. Ai putea să mă ajuţi.

— Asta mă încălzeşte nespus.

— Tot ce îţi cer este să...

— Mă *implori.* Şi încă pentru ceva imposibil. Nimeni nu poate supravieţui urcării în afară de familia mea. O avem în sânge.

Lovesc cu pumnul în masă.

— Cărţile de poveşti or vinde asta, dar eu ştiu mai bine. Trebuie să existe altă cale. Ascunsă. Un secret de familie. Dacă nu vii cu mine, atunci măcar spune-mi.

— Oricum nu ar conta.

— Ce înseamnă asta?

Îşi trece limba peste buzele albastre.

— Dacă acest cristal chiar există în munte, cu siguranţă e ascuns în domul încuiat din palatul de gheaţă.

— Un dom încuiat, spun eu, sec. Inventezi pe parcurs?

— Cunoaştem perfect legendele din cărţile pentru copii, spune ea. Familia mea încearcă să găsească o cale în acel dom de generaţii, însă nu există altă intrare decât cea vizibilă şi nicio

posibilitate de a o forţa. Este sigilată prin magie, poate chiar de familiile originale. Ai nevoie de cheie. De un colier, pierdut de familia noastră. Fără el, nu contează câţi munţi urci. Nu vei putea niciodată să găseşti ce cauţi.

— Lasă-mă pe mine să îmi fac griji pentru asta, zic. Să găsesc comori pierdute e specialitatea mea.

— Şi ritualul necesar scoaterii cristalului? întreabă Sakura. Presupun că ai aflat şi despre el.

— Nimic specific.

— Asta fiindcă nu ştie nimeni nimic. Cum ai de gând să duci la capăt un ritual străvechi dacă nici măcar nu ştii care este?

Adevărul este că mă gândeam că Sakura ar putea completa spaţiile libere.

— Probabil că secretul e colierul, îi spun, sperând să fie adevărat. Ar putea fi o simplă inscripţie. Dacă nu, găsesc eu ceva.

Sakura râde.

— Să zicem că ai dreptate, spune ea. Că legendele sunt uşor de găsit. Că până şi colierele şi ritualurile pierdute ar fi. Să zicem că hărţile şi drumurile ar fi cel mai complicat de obţinut. Cine spune că ţi-aş împărtăşi aşa ceva?

— Aş putea spune tuturor cine eşti.

Cuvintele par meschine şi copilăreşti pe buzele mele.

— Cât de josnic, chiar şi pentru tine. Mai încearcă.

Mă opresc. Sakura nu refuză să mă ajute. Îmi oferă doar ocazia de a-i oferi preţul corect. Toată lumea are unul, chiar şi prinţesele págeze uitate.

Trebuie doar să aflu care este. Banii par irelevanţi şi gândul de a-i oferi bani mă face să mă strâmb. Ar putea-o lua drept insultă (face parte dintr-o familie regală, în fond) sau m-ar vedea mai degrabă ca pe un copil decât ca pe un pirat şi e clar că asta şi sunt în prezenţa ei. Trebuie să-i ofer ceva ce nimeni altcineva nu poate. O şansă pe care n-ar mai primi-o şi nici n-ar visa să o piardă.

Mă gândesc la cât de mult semănăm. Suntem doi oameni de sânge regal care încearcă să scape de ţările lor, doar că ea n-a vrut să părăsească Págos pentru că nu-i plăcea să fie prinţesă, ci fiindcă devenise inutilă odată ce fratele ei a luat coroana.

N-aveam niciun chef de viaţa unui membru al familiei regale care n-ar fi putut domni.

Simt că mă ia cu ameţeală. În inima ei, Sakura este regină. Singura ei problemă e că nu are ţară. Înţeleg ce mă va costa aventura asta, dacă mi-o doresc suficient.

— Pot să te fac regină.

Sakura ridică o sprânceană albă.

— Sper că asta nu-i o ameninţare că îmi vei ucide fraţii, zice ea. Pentru că págezii nu se întorc unii împotriva celorlalţi de dragul coroanei.

— Deloc.

Mă adun, cât de bine pot.

— Îţi ofer cu totul altă ţară.

Pe chipul Sakurei se citeşte lent înţelegerea. Mă întreabă, reticentă:

— Şi despre ce ţară ar fi vorba, Alteţă?

Ar însemna sfârşitul vieţii pe care o iubesc.

Sfârşitul *Saad*-ului, oceanului şi lumii pe care am văzut-o de două ori în lung şi în lat şi pe care aş revedea-o de o mie de ori. Aş duce o viaţă regală, aşa cum şi-a dorit mereu tata, cu o soţie născută din zăpadă domnind alături de mine. O alianţă între gheaţă şi aur. Ar fi mai mult decât şi-a imaginat tata – şi nu-i aşa că ar merita? De ce să mai cutreier mările, odată ce toţi monştrii ar fi ucişi? Aş fi mulţumit, poate, să conduc Midasul, după ce aş fi sigur că lumea este în afara oricărui pericol.

Dar, chiar în timp ce-mi enumăr în minte motivele pentru care este un plan bun, ştiu că sunt doar nişte minciuni. Sunt prinţ doar cu numele. Chiar dacă reuşesc să înving sirenele şi să aduc pacea în ocean, am plănuit mereu să rămân pe *Saad,* cu echipajul, dacă vor mai dori să mă urmeze, şi să nu mai caut, dar să fiu în mişcare. Orice altceva m-ar face foarte nefericit. Să stau într-un loc m-ar face nefericit. În suflet sunt la fel de sălbatic precum oceanul care m-a crescut.

Inspir. Voi fi nefericit, atunci, dacă acesta e preţul.

— Ţara asta. Dacă există o hartă care arată un drum secret în sus, pe munte, astfel încât echipajul meu şi cu mine să evităm moartea prin îngheţare în timpul urcuşului, mi se pare un târg bun.

Îi întind mâna Sakurei. Prinţesei din Págos.

— Dacă îmi dai harta, te fac regină.

Capitolul 13

Am făcut o greşeală. A început cu un prinţ,

cum încep majoritatea poveştilor. După ce i-am simţit vibraţia inimii sub degete, nu am mai putut-o uita. Aşa că am privit din apă, aşteptând să reapară. Dar au trecut zile întregi până ce a venit iar şi nu s-a mai apropiat de ocean fără să fie însoţit de o legiune.

Să îi cânt la docuri era deja suficient de riscant, având în vedere gărzile regale şi trecătorii venind în ajutorul tânărului vânător. Dar, cu echipajul prezent, era altceva. Simţeam diferenţa în acei bărbaţi şi acele femei, în felul în care-şi urmau prinţul, în care se mişcau când se mişca el, în care stăteau pe loc şi îl priveau cu atenţie ori de câte ori le vorbea. Loialitate ca aceea nu se poate cumpăra. Ar fi sărit în ocean după el, şi-ar fi sacrificat vieţile pentru el, de parcă eu aş accepta un astfel de târg.

Aşa că nu am atacat, ci am privit şi am ascultat cât ei vorbeau în poveşti despre pietre cu puterea de a distruge lumi. Al Doilea Ochi al lui Keto. O legendă pe care mama o vâna de când începuse să domnească. Oamenii plănuiau să se îndrepte spre regatul de gheaţă în căutarea ei, iar eu ştiam că aceea era ocazia de care aş fi putut profita. Dacă-i urmam spre marea de zăpadă, apele aveau să fie prea reci pentru ca oamenii să le poată supravieţui, iar echipajul prinţului n-ar fi putut decât să îl privească murind.

Aveam un plan. Dar greşeala mea a fost să cred că mama mea nu avea şi ea unul.

Cât l-am urmărit pe prinţ, Regina Mării m-a urmărit pe mine. Când m-am aventurat pe docurile

din Midas, în căutarea hranei, şi-a făcut simţită prezenţa.

Mirosul de profanare e în pârg. Un şir de trupuri – rechini şi caracatiţe – se împrăştie în apă, să le urmez. Înot printre cadavrele animalelor cu care m-aş fi ospătat în altă zi.

— Sunt uimită că ai venit, spune Regina Mării.

Mama are un aspect maiestuos. Pluteşte într-un cerc de leşuri. Simbolurile de pe pielea ei picură de rămăşiţe, iar tentaculele se agită mortal în jurul ei.

Îmi încleştez maxilarul.

— Pot explica.

— Îmi imaginez că ai multe explicaţii în căpşorul acela al tău, spune regina. Bineînţeles că nu mă interesează.

— Mamă.

Mâinile mi se strâng în pumni.

— Am părăsit regatul cu un motiv.

Imaginea prinţului de aur e prezentă în mintea mea. Dacă nu aş fi ezitat pe plajă şi n-aş fi fost atât de preocupată să-i savurez mirosul dulce al pielii, n-aş avea acum nevoie de explicaţii. Ar fi trebuit să îi prezint doar inima, iar Regina Mării mi-ar fi arătat îndurare.

— Ai salvat un om.

Vocea ei este moartă, ca noaptea.

Clatin din cap.

— Nu e adevărat.

Tentaculele ei lovesc fundul oceanului şi un val imens de nisip se revarsă peste mine. Îmi înghit tusea când firele mi se agaţă în gâtlej.

— Mă insulţi cu minciunile tale, fierbe ea. Ai salvat un om – şi nu doar orice om, ci pe cel care ne ucide. Oare pentru că trăieşti să îmi încalci poruncile?

Apoi, cu un mârâit scârbit:

— Sau poate că eşti tot mai slabă. O fetiţă prostuţă, vrăjită de un prinţ. Spune-mi, a fost zâmbetul lui? Ţi-a readus inima la viaţă şi te-a făcut să îl iubeşti, ca o fecioară a mării obişnuită?

Mintea mea lucrează. Nici nu apuc să mă revolt, atât sunt de derutată. *Dragoste* este un cuvânt rareori folosit în ocean. Există doar în cântecul meu şi pe buzele prinţilor pe care i-am ucis. Nu l-am auzit niciodată ieşind din gura mamei. Nici măcar nu sunt sigură ce înseamnă. Pentru mine a fost mereu doar un cuvânt preţuit de oameni, din motive pe care nu le înţeleg. Nici măcar nu există o traducere în *psáriin.* Şi totuşi mama mă acuză că aş simţi-o. Este oare acelaşi sentiment precum cel pe care-l am pentru Kahlia? Forţa aceea care mă motivează să o protejez fără să gândesc? Dacă da, atunci acuzaţia este şi mai uluitoare, pentru că tot ce vreau este să-l ucid pe prinţ şi, chiar dacă nu ştiu ce înseamnă dragostea, sunt sigură că nu asta e.

— Greşeşti, îi zic mamei.

Un colţ al gurii i se curbează de scârbă.

— Ai ucis o fecioară a mării pentru el.

— Încerca să îi mănânce inima!

Mijeşte ochii.

— Şi de ce ar fi ăsta un lucru rău? Trebuia să laşi creatura să-i ia inima mizerabilă şi să o înghită.

— Era al meu. Un dar pentru tine! O ofrandă pentru aniversarea mea.

Regina se opreşte, încercând să priceapă.

— Dar ai vânat deja un prinţ pentru ziua ta, spune ea.

— Da. Însă, mamă…

Privirea Reginei Mării se întunecă şi, într-o clipă, un tentacul mă înşfăcă.

— Neobrăzato!

Tentaculele ei mi se încolăcesc în jurul gâtului, strângând până când oceanul se înceţoşează. Simt fiorul pericolului. Sunt eu letală, însă Regina Mării e ceva mai mult. Ceva mai puţin.

— Mamă, o rog.

Dar regina strânge mai tare când îmi aude vocea. Dacă ar vrea, mi-ar putea rupe gâtul. Mi-ar putea lua capul, aşa cum i l-am luat eu pe al fecioarei mării. Poate chiar şi inima.

Mă aruncă pe fundul oceanului, iar eu mă apuc de gât, atingând locul dureros. Dar îmi iau repede mâna când oasele trosnesc şi pulsează la atingere. Regina se ridică deasupra mea, ca o umbră neagră. În jurul nostru, apa îşi pierde culoarea, devine cenuşie, apoi neagră, de parcă oceanul s-ar murdări de furia ei.

— Nu eşti demnă să îmi fii urmaşă, scuipă Regina Mării.

Când deschid buzele să vorbesc, simt acid. Sarea oceanului a fost înlocuită de magie clocotindă, care-mi arde gâtlejul. Abia dacă pot să respir de durere.

— Nu eşti demnă de viaţa care ţi s-a dăruit.

— Nu, o implor.

E doar o şoaptă. Doar un cuvânt. Un trosnet în aer, în chip de voce, aşa ca a mătuşii mele, Crestell, înainte să moară.

— Te crezi Urgia Prinţilor, hohoteşte Regina Mării. Dar eşti salvatoarea acelui prinţ.

Ridică tridentul cioplit din oasele zeiţei Keto. Oase de noapte. Oase de magie. În centru, rubinul îşi aşteaptă ordinele.

— Să vedem, mârâie ea, dacă mai există vreo speranţă de salvare pentru tine.

Loveşte cu baza tridentului în fundul oceanului, iar eu simt o durere cum nu mi-am putut imagina niciodată. Oasele îmi trosnesc şi se rearanjează. Sângele îmi ţâşneşte din gură şi din urechi, topindu-mi-se în piele. Branhiile mele.

Aripioara îmi plesneşte, despicându-mă la mijloc. Mă rupe în două. Solzii care scânteiau cândva ca nişte stele sunt retezaţi şi în piept simt o bătaie necunoscută. Ca o mie de pumni care lovesc din interior.

Mă prind de piept, cu unghiile înfipte, încercând să scot ce e în mine. Să îl eliberez. Lucrul acela dinăuntru, bătând cu disperare ca să fie eliberat.

Aud vocea mamei peste toate astea:

— Dacă eşti temuta Urgie a Prinţilor, ar trebui să poţi fura inima acestui prinţ fără voce. Fără cântecul tău.

Încerc să rămân conştientă, dar oceanul mă îneacă. Sarea şi sângele îmi zgârie gâtul, până când nu pot decât să icnesc şi să mă zbat. Dar

rezist. Nu ştiu ce se va întâmpla dacă închid ochii. Nu ştiu dacă îi voi mai deschide vreodată.

— Dacă vrei să te întorci, mârâie mama, îmi vei aduce inima lui înainte de solstiţiu.

Vreau să mă concentrez, dar cuvintele mamei devin ecouri. Sunete pe care nu le pot distinge. Nu le pot înţelege, nu pot suporta să mă concentrez asupra lor. Am fost sfâşiată şi tot nu-i ajunge.

Ochii încep să mi se închidă. Negrul mării se înceţoşează. Apa îmi vâjâie în urechi şi rămâne doar amorţeala. Cu o ultimă privire la umbra reginei, închid ochii şi las întunericul să mă cuprindă.

Capitolul 14

Piramida dispare la orizont. Soarele urcă, aur pe auriu. Navigăm mai departe, lăsând oraşul strălucitor în urmă, până când oceanul devine iar albastru, iar ochii mi se obişnuiesc cu vasta întindere de culoare. Procesul de ajustare durează. La început, nuanţele de albastru sunt opacizate. Albul norilor, punctat cu bronz în chip de rămăşiţă a sclipirii din Midas, îmi pluteşte în faţa ochilor. Dar curând lumea revine, explodând, vie, nesupusă. Roşul corai al peştilor, cerul de genţiană.

Am lăsat totul în urmă. Piramida, familia, înţelegerea cu Sakura. În faţa mea se întinde lumea largă, gata să fie cucerită.

Strâng pergamentul în mână. Este harta trecerilor ascunse în marele Munte al Norilor, un secret al familiei regale din Págos. Le asigură

drumul în sus, pe munte, când îşi dovedesc valoarea în ochii poporului. Mi-am târguit viitorul pentru ea şi tot ce am nevoie să mai obţin este colierul. Ce bine că ştiu precis unde să-l caut.

Nu am spus nimic familiei mele despre logodnă. Păstrez informaţia postum. A fost deja destul de cumplit să spun asta echipajului, iar dacă ironiile lor jenante nu au fost o mare problemă, furia lui Madrid pentru că mă folosisem ca monedă de schimb sigur a fost. Să îşi petreacă viaţa fiind vândută de pe o corabie pe alta i-a lăsat o concentrare inflexibilă asupra libertăţii, sub orice aspect.

Singura alinare pe care am putut-o oferi, şi mi se pare straniu să fiu eu cel care să o ofere, dată fiind situaţia, este că nu am nicio intenţie să respect înţelegerea. Nu că aş avea de gând să-mi încalc cuvântul. Nu sunt genul, iar Sakura nu e genul care să accepte trădarea prea uşor. Dar sigur există o altă soluţie. O altă înţelegere care să ne ofere amândurora ce vrem. Doar că trebuie să introduc încă un o piesă pe tabla de joc.

Stau pe dunetă şi privesc Saad-ul. Soarele a dispărut şi unica sursă de lumină este luna, la care se adaugă lampioanele care clipesc la bord. Sub punte, majoritatea echipajului meu restrâns doarme. Sau poate că face schimb de glume şi de poveşti deşănţate, în chip de noapte bună. Puţinii rămaşi pe punte sunt tăcuţi şi cuminţi, aşa cum îi văd rareori.

Navigăm spre Eidýllio, una dintre puţinele opriri pe care trebuie să le facem înainte să

ajungem în Págos. Este cheia planului meu. Acolo se află singura înlocuire pentru căsătoria cu mine pe care Sakura se poate gândi să o accepte.

Pe punte, Torik e prins într-un joc de cărţi cu Madrid, care pretinde că ar fi cea mai bună la orice ar dori să joace primul meu ofiţer. Partida se desfăşoară în tăcere şi e punctată doar de inspiraţii scurte, când Torik mai pufăie din trabuc. La picioarele lui se află inginerul asistent, care dispare sub punte când şi când, apoi reapare, se aşază şi continuă să îşi coasă găurile din şosete.

Noaptea scoate ceva diferit din fiecare. *Saad* este acasă şi aici sunt ei în siguranţă, pot lăsa garda jos câteva momente preţioase. Pentru ei, marea nu este niciodată adevăratul pericol. Chiar şi plină de sirene, de rechini şi de alte fiare care-i pot mânca de vii în câteva secunde. Adevăratul pericol îl reprezintă oamenii. Sunt imprevizibili. Trădători, mincinoşi. Cât suntem pe *Saad,* aceştia sunt la mare depărtare.

— Deci harta asta ne va duce la cristal? întreabă Kye.

Ridic din umeri.

— Poate că ne va duce doar la moarte.

Îmi pune mâna pe umăr.

— Mai multă încredere, zice. Nu ne-ai cârmit niciodată anapoda.

— Asta înseamnă doar că nu veţi fi pregătiţi când se va întâmpla.

Kye îmi aruncă o privire dezaprobatoare. Suntem de aceeaşi vârstă, dar el are un fel ciudat de a mă face să mă simt mai tânăr. Mai degrabă

băiatul care sunt decât căpitanul care încerc să fiu.

— Treaba cu riscurile, spune Kye, este că nu poţi şti care merită decât când e prea târziu.

— Devii tot mai poetic, odată cu vârsta, îi spun. Să sperăm că ai dreptate şi că harta este folositoare şi ne va ajuta să nu murim îngheţaţi. Sunt destul de ataşat de toate degetele mele.

— Eu tot nu pot să cred că ţi-ai târguit viitorul pentru o bucată de pergament, spune Kye.

Are mâna pe pumnal, de parcă simpla menţionare a Sakurei îl duce cu gândul la luptă.

— Nu îmi spuneai chiar acum că riscurile pot merita?

— Nu genul care te aruncă în nesfânta cununie cu o *prinţesă.*

Spune ultimul cuvânt de parcă ar fi obscen şi gândul de a mă căsători cu alt os regal, insuportabil.

— Ai dreptate, îi spun. Dar îi voi oferi Sakurei un premiu mai bun decât mine. Oricât de improbabil ar suna. Este motivul pentru care mergem mai întâi în Eidýllio, aşa că nu fi atât de resemnat cu soarta mea. Am un plan. Măcar ai încredere în mine.

— Doar că planurile tale mereu lasă cicatrici.

— Doamnele le adoră.

— Nu când sunt urme de colţi.

Rânjesc.

— Mă îndoiesc că regina din Eidýllio ne va canibaliza.

— Între noi şi ea e mult pământ, spune Kye. Suficient timp să fiu mâncat pe drum.

În ciuda ripostelor sale, Kye nu pare descurajat de cât sunt de evaziv. Nu pare niciodată să se supere la replici vagi şi răspunsuri aproape ironice. De parcă bucuria vânătorii ar sta chiar în lipsa de siguranţă. Adesea am împărtăşit sentimentul. Cu cât ştiam mai puţin, cu atât mai multe aveam şansa să descoperim. Dar acum mi-aş dori să ştiu mai mult decât ce am citit într-o carte pentru copii, ascunsă în cufărul din cabina mea.

Textul vorbeşte despre vârful Muntelui Norilor, cel mai îndepărtat punct de nivelul mării, şi despre palatul care a fost făcut din ultima răsuflare îngheţată a zeiţei mărilor, Keto. Un loc sacru, în care li se permite să intre doar celor din familia regală págeză, în timpul pelerinajelor sacre. Acolo stau ei şi se roagă şi venerează zeii care i-au cioplit. Acolo rămân şaisprezece zile. Acolo, în centrul acestui loc sacru, se află cristalul. Probabil.

Toată misiunea asta se bazează pe zvonuri, iar singurul avantaj este că acel colier dispărut nu le-a permis Sakurei şi familiei sale să pătrundă în domul încuiat. Nu prea aş fi putut folosi cristalul, dacă se afla deja în posesia lor. Doar să-mi imaginez discuţia cu regele din Págos mă face să tresar. *Sunteţi atât de amabili să ne permiteţi, mie şi echipajului meu de piraţi, să împrumutăm una dintre cele mai puternice surse de magie pentru câteva zile? După ce-mi ucid duşmana nemuritoare, promit să o aduc înapoi.*

Măcar, dacă eu găsesc cristalul, am un atu. Dar, în ciuda măruntei consolări pe care mi-o aduce gândul acesta, vorbele Sakurei despre

domuri ascunse şi chei pierdute în formă de coliere fac totul mai complicat. Dacă nu găsesc colierul, atunci am riscat totul pentru nimic. Pe de altă parte, faptul că familia ei îl caută de generaţii fără succes nu înseamnă mare lucru. În fond, ei nu sunt eu.

— Ai chef să joci? mă întreabă Madrid. Torik nu ştie să piardă.

— Iar tu te pricepi de minune să trişezi, zice Torik. Are cărţi în mânecă.

— Tot ce am în mânecă sunt trucuri şi talent.

— Na, vezi? spune Torik. Trucuri.

Inginerul asistent ridică privirea spre ei.

— Eu nu am văzut să trişeze.

Vâră un ac printr-o pereche de şosete peticite.

— Ha, face Torik, dându-i una în joacă peste ureche. Erai prea ocupat cu împletitu'.

— *Cos,* spune el. Dacă nu vrei, ţi le arunc pe ale tale peste parapet.

— Câtă neobrăzare, mârâie Torik, apoi se întoarce spre mine. Am parte doar de neobrăzare.

— Asta le oferi şi tu, îi zic.

— Eu le ofer inima şi sufletul meu, protestează el.

— Am greşit, zic. Nu ştiam că ai tu aşa ceva.

Lângă mine, Kye mustăceşte.

— De aceea pierde mereu, spune el. N-are inimă, aşa că nici imaginaţie nu are.

— Mai bine ai avea grijă să nu-mi imaginez că te arunc peste bord, zice Torik. Ce crezi, căpitane, chiar avem nevoie de alt vânător de sirene în misiunea asta?

— Kye găteşte, zice Madrid, rearanjând pachetul.

Torik clatină din cap.

— Cred că putem arunca năvoadele şi ne prindem singuri peşte pentru cină. Îi punem pe grătar şi fără băiatu' tău frumuşel.

Madrid nu se oboseşte să răspundă şi, când vreau să dau eu o replică, văd ceva în depărtare. Este o umbră ciudată în mijlocul oceanului. O siluetă pe apă. Mijesc ochii şi îmi scot ocheanul de aur de la cingătoare.

— Nord-vest, îi spun lui Kye, iar prietenul meu scoate un binoclu mic. Vezi? întreb.

— E un bărbat.

Clatin din cap.

— Taman pe dos. Mijesc ochiul conturat cu negru, lipindu-l tare de ochean. E o fată.

— Ce caută o fată în mijlocul oceanului? întreabă Torik şi urcă treptele până la noi.

Pe puntea principală, Madrid aruncă înapoi în pachet cărţile. Spune sec:

— Poate-şi prinde peştele pentru cină.

Torik îi aruncă o privire.

— Acolo sunt rechini.

— Merg bine cu orez.

Îmi dau ochii peste cap.

Din fericire, fata pluteşte, nu se îneacă. Dar nici altceva nu face. E doar acolo, în ocean, fără nimic şi nimeni în jurul ei. Inspir şi, în aceeaşi clipă, se întoarce spre navă. Pare imposibil, dar în clipa aceea aş putea jura că mă priveşte. Că vede prin mine.

— Ce face?

Mă întorc spre Kye.

— Nimic, spun. E acolo şi atât.

Dar, când mă întorc să privesc iar, nu mai e. În locul ei e doar tăcere de moarte.

— Kye! strig, alergând spre parapet. Cu toată viteza înainte. Înconjoară şi pregăteşte un colac. Trezeşte restul echipajului şi pregăteşte-i. Ar putea fi o capcană.

— Căpitane, nu fi necugetat! strigă Torik.

— Cred că e un truc, zice şi Madrid.

Îi ignor şi mă avânt, dar Kye îmi pune mâna înmănuşată pe umăr şi mă reţine.

— Elian, stai! Ar putea fi sirene în apă.

Îmi încleştez maxilarul.

— Nu mai las pe nimeni să moară din cauza unei nenorocite de sirene.

Kye se îndreaptă de umeri.

— Atunci, mă duc eu.

Madrid se opreşte o clipă şi apoi, mai lent decât de obicei, îşi ridică puşca pe umăr.

Pun o mână peste a lui Kye. Gestul lui n-are nimic eroic, nu este pentru că vrea să salveze o fată de la înec, dar înseamnă loialitate. Ce vrea el e să mă salveze pe mine. Dar, dacă e un lucru de care nu am nevoie, acela este să fiu salvat. Mi-am riscat viaţa de suficiente ori să ştiu că e fermecată.

— Nu mă lăsa să mă înec, zic.

Şi sar.

Simt apa ca pe cuie. O legiune cumplită de bucăţi de fier mi se împlântă în carne până când respiraţia mi se opreşte în piept şi se blochează

acolo. Nu-mi imaginez cum or fi apele din Págos, prin comparaţie. Nu îmi imaginez ţara lor, muntele şi degetele mele încă ataşate de mână, în timp ce îl urc.

Înot mai adânc şi mă uit în toate direcţiile.

Sub apă e destul de întuneric, astfel încât, cu cât mă îndepărtez, cu atât mă îndoiesc mai tare că voi putea să mă ridic din nou la suprafaţă. Dar în depărtare, chiar şi îngropat în ocean, aud zgomotul scos de *Saad.* Simt apa împinsă, tăiată, de nava care goneşte după mine. Atunci o văd.

Se afundă în ocean, cu ochii închişi şi braţele întinse, ca nişte aripi. O fată goală, cu părul până la coate.

Înot spre ea o veşnicie. Tot mai aproape, tot mai adânc, până când mi se pare că va atinge nisipul înainte să ajung la *ea.* Când mâinile mele o cuprind în sfârşit de talie, simt că tresar de cât de rece este. Mai rece decât oceanul.

E mai grea decât mă aşteptam. Un bolovan care se scufundă. Greutate moartă. Indiferent cât de aspru o ridic, cât de tare mi se înfig mâinile în stomacul ei, cât de mult îi zdrobesc braţele mele coastele, nu se mişcă. Îmi fac griji că e prea târziu, dar nu suport gândul de a o lăsa aici, pradă rechinilor şi monştrilor.

Cu o explozie de aer expirat, ţâşnesc la suprafaţă.

Saad e aproape şi, în câteva secunde, mi se aruncă un colac. Îl pun în jurul fetei, înfăşurându-i încheietura moale pe frânghie, ca echipajul să o tragă pe ea prima.

Trupul lipsit de viaţă e o privelişte ciudată la bord. Pielea ei e atât de palidă pe lemnul întunecat, cu o încheietură legată de frânghia colacului şi cealaltă atârnând. Când echipajul mă ridică şi pe mine, mă grăbesc spre ea fără ezitare. Scuip apă sărată pe punte şi cad în genunchi lângă ea, dorindu-mi să se mişte. E prea devreme să avem deja un cadavru în această călătorie. Oricât aş vrea să cred că m-am obişnuit cu moartea, nu am văzut niciodată o femeie moartă. Cel puţin nu una care să nu fi fost pe jumătate monstru.

Mă uit la fata inconştientă şi mă întreb de unde o fi venit. Nu se văd nave în depărtare şi nici ţărm la orizont. Parcă a apărut de nicăieri, născută din ocean.

Îmi deschei cămaşa din care picură apă şi acopăr trupul fetei cu ea. Mişcarea bruscă pare să o facă să tresară şi, cu un icnet, deschide ochii. Sunt albaştri ca buzele Sakurei.

Se rostogoleşte pe burtă şi tuşeşte oceanul afară, până când nu pare să mai aibă apă înăuntru. Când se întoarce spre mine, îi remarc mai întâi pistruii ca nişte stele. Constelaţii punctate pe faţa ei, precum cele cărora le pun nume, cât doarme echipajul. Părul i se lipeşte de obraji, de un roşu închis, aproape-castaniu. Pare mai tânără decât mine. Când se întinde după mine, inexplicabil, o las să mă tragă spre ea.

Îşi muşcă tare buza. Este crăpată şi groaznic de palidă, la fel ca pielea. E ceva în actul acela, în cât de sălbatic pare. Ochii ei de ocean şi felul în care-mi atinge blând gulerul au ceva cunoscut şi

hipnotic. Şopteşte ceva, un singur cuvânt gutural, care sună aspru pe buzele ei. Nu ştiu ce este, dar mă ameţeşte. Mă aplec mai aproape şi îi pun o mână pe încheietură.

— Nu am înţeles.

Se ridică în capul oaselor, clătinându-se, şi mă apucă mai strâns de guler. Apoi, mai tare, îl repetă. *Gouroúni*. Îl scuipă ca pe o armă şi faţa i se schimonoseşte. E o schimbare bruscă de la fata inocentă la ceva mult mai crud. Aproape criminal. Mă dau înapoi, însă nu suficient de repede. Fata ridică o mână tremurătoare şi mă loveşte peste obraz. Tare.

Cad pe spate.

— Căpitane! strigă Torik şi întinde o mână spre mine.

I-o dau la o parte şi mă uit la fată. Zâmbeşte malefic. O umbră de satisfacţie îi zugrăveşte buzele palide, înainte ca ochii să i se închidă şi capul să-i lovească puntea.

Îmi frec maxilarul.

— Kye.

Nu-mi iau ochii de la fata oceanului.

— Adu funia.

Capitolul 15

Mă trezesc legată de parapet.

În jurul unei încheieturi am o frânghie aurie, răsucită, strânsă ca un lasou de bariera de lemn care se ridică deasupra punţii. Simt gust de fiere, care continuă să mă ardă, şi mi-e frig; pentru mine

se numără printre cele mai nefireşti senzaţii, pentru că mi-am petrecut viaţa minunându-mă de gheaţă. Acum, frigul mă amorţeşte şi îmi albăstreşte pielea. Aş vrea să-mi fie cald, iar strălucirea slabă a soarelui pe faţă mi se pare un extaz.

Îmi muşc buza şi îmi simt dinţii bonţi pe piele. Cutremurându-mă, privesc în jos şi văd picioare. Sunt nişte lucruri teribil de palide, încrucişate sub mine, pătate de vânătăi. Unele sunt întinse, altele par nişte amprente mici. Îmi văd şi labele picioarelor, cu degete rozalii de frig.

Nu mai am aripioare. Mama m-a blestemat. Vreau să mor.

— Ah, ce bine că te-ai trezit.

Îmi mişc capul şi văd un bărbat care mă priveşte. Este prinţ, un prinţ a cărui inimă a fost cândva aproape în mâinile mele. Se uită curios la mine, cu părul negru încă ud la vârfuri, picurând pe hainele perfect uscate.

Lângă el e un alt bărbat, mai mare decât am văzut vreodată, cu pielea aproape la fel de neagră ca vasul pe care ne aflăm. Stă lângă prinţ, cu mâna pe mânerul unei spade lungi, agăţată de vestă. Şi încă doi oameni: o fată cu pielea maronie, cu tatuaje pe braţe şi pe obraji, cu cercei mari de aur şi o privire bănuitoare, şi, lângă ea, un băiat cu bărbie ascuţită, care-şi loveşte ritmic mânerul pumnalului cu degetele.

Pe puntea de mai jos mulţi alţii cască gura la mine.

Le-am văzut feţele cu câteva clipe înainte să se

întunece lumea. Prinţul lor m-a salvat de la înec? Gândul mă înfurie. Deschid gura să spun că nu avea niciun drept să mă atingă sau că ar fi trebuit să mă lase să mă înec în oceanul care-mi este casă, doar ca să-i fac în ciudă mamei. Doar pentru că a meritat-o. Să-i fie învăţătură de minte moartea mea.

În schimb, spun în cea mai bună midasiană pe care-o ştiu:

— Înoţi foarte bine.

— Spre deosebire de tine, răspunde el.

Pare amuzat şi deloc înfricoşat de creatura letală din faţa lui. Ori e un idiot, ori nu ştie cine sunt. Poate ambele, deşi nu cred că prinţul şi-ar fi irosit timpul să mă lege de parapet dacă voia să mă ucidă. Mă întreb cât de diferită m-a făcut vraja mamei, de nu mă recunoaşte.

Îi privesc pe ceilalţi. Ei se uită la prinţ, în expectativă. Îi aşteaptă porunca, verdictul. Vor să ştie ce are de gând cu mine şi simt cât de neliniştiţi sunt câtă vreme identitatea mea rămâne un mister. Le plac străinii chiar mai puţin decât mie şi, privindu-le feţele întunecate, ştiu că mă vor arunca peste bord dacă aşa porunceşte prinţul.

Mă uit la el, încercând să găsesc cuvintele potrivite în midasiană. Puţinul pe care l-am vorbit are un gust ciudat pe limbă, cu vocalele care mi se încurcă una în alta, mult prea lente. Un gust de căldură şi de aur, cum e şi sunetul ei. Vocea nu-mi aparţine când vorbesc limba asta. Am un accent prea aspru ca să încolăcesc cuvintele, aşa că limba mea sâsâie silabele străine.

Cu grijă, spun:

— Întotdeauna legi femei de nava ta?

— Numai pe cele frumoase.

Fata tatuată îşi dă ochii peste cap.

— Fermecătorul în acţiune, zice ea.

Prinţul râde, iar sunetul mă face să-mi ling buzele. Mama mea îl vrea mort, dar vrea să îl ucid ca om, ca să îmi dovedesc meritele de viitoare conducătoare a mărilor. Totul e să mă pot apropia suficient.

— Dezleagă-mă! poruncesc.

— Ar trebui să-mi mulţumeşti înainte să latri comenzi, spune el. În fond, eu te-am salvat şi te-am îmbrăcat.

Mă uit în jos şi-mi dau seama că aşa e. O cămaşă mare, neagră, îmi zgârie picioarele, iar materialul ei ud mi se lipeşte de noul trup.

— De unde vii? întreabă prinţul.

— Te-a aruncat cineva peste bord în timp ce te dezbrăcai? întreabă fata.

— Poate că au aruncat-o pentru că se dezbrăca, spune băiatul cu pumnal.

Râsete de la ceilalţi.

— Iartă-ne, spune prinţul. Nu pescuim în fiecare zi fete goale care se îneacă în ocean. Mai ales fără vreo altă navă la orizont. Mai ales dacă mă plesnesc după ce le salvez.

— Ai meritat-o.

— Te ajutam.

— Exact.

Prinţul se gândeşte la asta şi apoi scoate un lucru mic şi rotund din buzunar. Arată ca un fel de

busolă şi, când vorbeşte iar, stă cu ochii pe ea, cu o voce înşelător de nonşalantă.

— Nu îmi dau seama ce accent ai, spune el. De unde eşti?

O senzaţie ciudată îmi apasă pieptul. Îmi feresc ochii de la obiect, detestând cum mă simt când îl privesc. De parcă m-ar privi înapoi.

— Dezleagă-mă, zic.

— Cum te cheamă?

— Dezleagă-mă.

— Văd că nu prea ştii midasiană, spune, clătinând din cap. Mai întâi spune-mi cum te numeşti.

Îşi mută privirea de la busolă la mine, în timp ce eu încerc să găsesc o minciună potrivită. Dar nu are sens, pentru că nu cunosc nume omeneşti. Nu am stat niciodată suficient în preajma lor ca să le aud şi, spre deosebire de fecioarele mării, care îi spionează cu orice ocazie, nu mi-a păsat să învăţ prea multe despre prada mea.

Scuip sfidătoare:

— Lira.

Se uită la busolă şi zâmbeşte.

— Lira, repetă el, punând obiectul în buzunar.

Numele meu sună melodios când îl rosteşte el. Mai puţin decât arma în care-l transformasem eu, rostindu-l.

— Eu sunt Elian, spune, deşi nu l-am întrebat.

Un prinţ e un prinţ, iar numele lui este la fel de lipsit de importanţă ca viaţa lui.

Mă sprijin de partea de sus a parapetului şi mă ridic în picioare, care îmi tremură violent şi

cedează. Mă lovesc de punte şi sâsâi de durere. Elian mă priveşte şi numai după o pauză scurtă îmi întinde o mână precaută. Neputând să îndur să se afle mai sus decât mine, îl apuc de mână. Mă ridică înapoi în picioare. Când aproape cad iar, mâna lui mă prinde de cot şi mă susţine.

— E din cauza şocului.

Îşi ia pumnalul şi taie frânghia care mă leagă de parapet.

— Vei fi din nou pe picioare curând. Respiră doar.

— Aş fi mai bine dacă nu aş fi pe nava asta.

Elian ridică o sprânceană.

— Erai mult mai fermecătoare inconştientă.

Mijesc ochii şi îi apăs pieptul cu mâna, ca să mă echilibrez. Îi simt bătaia lentă a inimii sub palma mea şi în câteva clipe parcă-s înapoi în Midas, când am fost cât pe ce să o fur.

Elian devine rigid şi îmi dezlipeşte încet mâna de pieptul lui, punând-o înapoi pe parapet. Îşi vâră mâna în buzunarul pantalonilor şi scoate un colier mic de frânghie. E de un albastru strălucitor, ca apa mângâiată de soare. Este lichid transformat în altceva, prea neted să fie gheaţă şi prea solid să fie ocean. Sclipeşte pe auriul pielii lui, iar când deschide palma dezvăluie pandantivul care atârnă la capătul lui. Margini curbate brusc, pătate cu roşu de crab. Buzele mi se deschid şi îmi duc mâna la gât, unde atârna cândva scoica mea. Nu găsesc nimic.

Furioasă, sar spre Elian, cu mâinile ca nişte gheare. Dar picioarele îmi sunt prea instabile şi

încercarea aproape că mă trânteşte iar la pământ.

— Uşurel, domnişoară.

Mă apucă de cot şi mă susţine.

Îmi smulg braţul şi îmi dezvelesc dinţii.

— Dă-mi-l! îi ordon.

— De ce?

— Pentru că este al meu!

— Serios?

Îşi trece degetul mare peste marginea cochiliei.

— Din câte ştiu eu, colierul ăsta-i pentru monştri, iar tu nu *arăţi* ca unul dintre ei.

Strâng pumnii.

— Vreau să mi-l dai.

Mă înnebuneşte midasiana. Sunetele ei netede sunt prea mărunte ca să-mi transmită furia. Ard de dorinţa de a-l scuipa cu pumnalele propriei mele limbi. De a-l sfâşia cu suliţe în *psáriin,* în care fiecare cuvânt provoacă o rană.

— Cât valorează? întreabă Elian.

Mă uit urât.

— Cum adică?

— În ocean, nimic nu e gratuit, explică el. Ce valoare are colierul pentru tine?

— Viaţa ta.

Râde, iar lângă el omul cel masiv chicoteşte şi el. Nu ştiu ce e atât de amuzant, dar înainte să pot întreba Elian spune:

— Nu-mi pot imagina că viaţa mea are mare valoare pentru tine.

Greşeşte îngrozitor.

— Atunci, a mea, zic.

Şi vorbesc serios, pentru că acel colier este cheia drumului meu către casă. Sau doar aşa pot cere ajutor. Dacă nu mă poate conduce înapoi în regat ca om, atunci o pot măcar chema pe Kahlia. Ea poate să o înduplece pe Regina Mării în numele meu şi o poate implora să revoce pedeapsa, ca să nu fiu eu nevoită să o fac.

— Viaţa ta, repetă Elian.

Face nişte paşi spre mine.

— Atenţie cui îi spui asta. Un om mai rău s-ar putea să o folosească împotriva ta.

Îl împing la o parte.

— Şi tu eşti un om bun?

— Aşa-mi place să cred.

Ridică scoica în lumină. Sânge pe cer. Îi citesc curiozitatea din priviri când se întreabă ce face o naufragiată cu o tinichea ca aceea. Mă întreb dacă ştie măcar la ce foloseşte sau dacă e doar ceva ce a văzut la gâturile sirenelor pe care le-a ucis.

— Te rog, spun eu, iar ochii lui se întorc la mine.

Nu am folosit niciodată acest cuvânt, în nicio limbă, şi, deşi Elian nu ştie asta, pare tulburat. Bravada lui se clatină. În fond, sunt o fată pe jumătate goală, ţinută prizonieră, iar el este un prinţ uman. Destinat să conducă un imperiu. Cavalerismul îi curge prin vene şi tot ce e necesar e să-i amintesc de asta.

— Vrei să te implor? întreb, iar el îşi încleştează maxilarul.

— Dacă îmi spui de ce e la tine, ţi-l înapoiez.

Pare sincer, dar ştiu eu mai bine. Piraţii sunt

mincinoşi prin virtutea meseriei, iar cei din familiile regale, prin sânge. Asta o ştiu la prima mână.

— Mi l-a dat mama, spun.

— Un dar.

Elian se gândeşte.

— Transmis de la a câta generaţie, ştii? Ştii cum funcţionează sau ce face?

Scrâşnesc din dinţi. Trebuia să îmi dau seama că nu va înceta cu întrebările până când nu-mi va smulge adevărul. I l-aş oferi cu bucurie în orice altă situaţie, însă pe această navă sunt lipsită de apărare, fără muzica vocii mele care să-l supună prin cântec. Abia dacă pot sta singură pe picioare. Cochilia e ultima mea speranţă, iar el mi-o răpeşte.

Mă arunc din nou spre ea. Sunt rapidă, chiar şi ca om, şi degetele mele i se închid în jurul pumnului. Dar Elian e şi mai rapid şi, de îndată ce mâna mea e pe a lui, pumnalul îmi gâdilă gâtul.

— Serios?

Îşi apasă lama pe beregata mea, iar eu simt o durere uşoară.

— N-a fost prea isteţ din partea ta.

Îmi încleştez mâna pe pumnul lui. Nu vreau să-i dau drumul. Tăietura de la gât mă înţeapă, dar am simţit şi am făcut mult mai rele. Faţa i se sălbăticeşte când mârâi la el – nu e nici pe departe ca prinţii dulci şi blânzi pe care i-am răpit înainte. Cei ale căror inimi sunt îngropate sub patul meu. Elian e soldat, la fel ca mine.

— Căpitane! spune un bărbat care apare de sub puntea inferioară. Radarele au văzut una!

Elian se uită repede la băiatul cu pumnal.

— Kye, zice el.

Doar un nume. Doar un cuvânt. Şi totuşi băiatul încuviinţează scurt şi sare peste trepte, spre punţile de jos.

Într-o clipă, Elian smulge lama de la gâtul meu şi vâră arma în teacă.

— Pe poziţii! strigă el.

Îşi pune la gât scoica mea şi aleargă la marginea navei.

— Ce faci? întreb.

Se întoarce spre mine, cu o sclipire jucăuşă în ochi.

— Este ziua ta norocoasă, Lira. Vei întâlni prima ta sirenă.

Capitolul 16

Privesc oamenii sărind de la un capăt la altul al navei, trăgând de funii şi strigând cuvinte şi nume pe care nu le înţeleg. La un moment dat, băiatul cu pumnalul, Kye, se împiedică şi îşi taie palma. Repede, fata tatuată îşi smulge eşarfa de pe cap şi i-o aruncă, înainte să alerge spre cârmă şi să o tragă spre stânga. Nava se suceşte prea repede ca să îmi ţin echilibrul, aşa că mă prăbuşesc iar pe punte.

Ţip de frustrare şi îmi caut temnicerul. Prinţul Elian se apleacă peste parapet, cu un braţ agăţat de frânghii şi cu celălalt ţinând obiectul misterios în lumină.

— Ţineţi cursul, strigă el echipajului.

Şopteşte ceva pentru sine. O aşchie de

midasiană pe care nu o aud, cu atât mai puţin să o şi înţeleg, apoi zâmbeşte la busolă şi strigă:

— Acum, Torik!

Bărbatul masiv se apleacă spre punţile inferioare şi urlă la echipaj. De îndată ce tunetul vocii sale îmi vibrează în oase, un şuier ascuţit sfâşie aerul. Îmi duc mâinile la urechi. Nu este un zgomot, ci o lamă care-mi scobeşte creierul. Atât de ascuţită, că simt că-mi vor exploda timpanele. În jurul meu, oamenii par atât de liniştiţi, încât, cu o grimasă, îmi las mâinile pe lângă corp, încercând să îmi ascund neplăcerea.

— Mă duc, strigă Elian peste umăr.

Îi aruncă busola fetei.

— Madrid, coboară năvodul la semnalul meu.

Ea încuviinţează şi el scoate un tub mic de la cingătoare. Şi-l vâră în gură şi dispare. Întâlneşte apele aproape fără zgomot, atât de tăcut că mă împleticesc spre parapet ca să mă asigur că a sărit cu adevărat. Da, aşa este, la suprafaţă se văd cercuri concentrice, iar prinţul, ia-l de unde nu-i.

— Ce face? întreb.

— Îşi joacă rolul, răspunde Madrid.

— Ce rol?

Ea scoate o arbaletă mică şi fixează o săgeată.

— De momeală.

— E prinţ, remarc eu. Nu poate fi momeală.

— E prinţ, zice ea, deci el decide cine e momeala.

Kye îi dă o tolbă plină cu săgeţi şi mă priveşte scurt.

— Dacă eşti atât de îngrijorată, putem să te

aruncăm pe tine.

Ignor şi comentariul şi privirea lui ostilă. Josnicia oamenilor nu cunoaşte margini.

— Nu cred că va putea respira multă vreme, zic.

— Cinci minute, îmi spune Madrid. Pentru asta e tubul. O chestie utilă pe care a dobândit-o căpitanul din Efévresi.

Efévresi. Tărâmul invenţiilor. Este unul dintre puţinele regate de care m-am ferit cu grijă, avertizată de maşinăriile care îi patrulează apele. Năvoade făcute din fulger şi drone care înoată mai repede decât orice fecioară a mării. Navele sale sunt mai mult animale, cu inteligenţă şi voinţă proprie.

— Când se întoarce căpitanul, vei vedea ceva minunat, îmi spune Kye.

— Monştrii, zice Madrid, nu sunt minunaţi.

— Să îi vezi murind este, zice Kye şi se uită atent la mine. Asta se întâmplă cu duşmanii noştri.

Madrid pufneşte.

— Fii atent la semnal, spune ea.

— Ţie ţi-a zis să faci asta.

Ea zâmbeşte.

— Practic, dragă, eu am gradul superior.

Kye îşi trece degetul mijlociu peste faţă, un gest se pare deloc politicos, pentru că lui Madrid îi pică faţa şi îl loveşte în umăr. Kye se fereşte fără efort şi îi apucă mâna în aer, trăgând-o spre el. Când ea deschide gura să spună ceva, el îşi apasă buzele pe ale ei şi îi fură un sărut. Ca un hoţ de momente. Aproape că mă aştept ca ea să tragă în

el cu arbaleta – eu aşa aş face –, dar, când se opresc, nu face decât să îl împingă în joacă. Zâmbetul ei este nemilos.

Mă întorc dinspre ei şi mă sprijin de buza navei. Soarele îmi arde picioarele goale şi vântul îmi suflă la ureche. Sunetul acela ascuţit nu mai e decât un ecou slab, iar totul pare prea liniştit. Prea calm. Sub apă nu e niciodată aşa. Mereu se strigă, se izbeşte, se sfâşie. Oceanul e mereu prezent, mişcându-se, evoluând în ceva nou. Nu e niciodată static şi niciodată la fel. Pe pământ, pe nava asta, totul este mult prea stabil.

— Ignoră-l pe Kye, zice Madrid, de lângă mine. Aşa e mereu.

— Cum?

— Ridicol, spune ea, întorcându-se spre el. Dacă sonarul ăla porneşte iar, te duci sub punte şi îl înjunghii pe inginer.

— Sonarul? întreb.

— Ţiuitul acela, explică ea. Pe noi nu prea ne supără, dar pe sirene le înnebuneşte. Le loveşte nervii. Le slăbeşte.

Kye îşi scoate negreala de sub unghia degetului mare cu pumnalul.

— Le opreşte din cântecel şi nu ne mai îneacă pe toţi.

Scrâşnesc. Tipic oamenilor să se folosească de trucuri tehnologice murdare pentru a-şi purta războaiele! N-am auzit niciodată de ceva care poate răpi puterea unei sirene, dar, ţinând cont de senzaţia cumplită de mai devreme, nu mi-e greu să o cred. Mă întreb cât ar fi de cumplit să aud

sunetul acela în formă de sirenă. Dacă e asemănător cu magia mamei.

— Ştiu că arătăm jalnic, zice Madrid. Echipajul este mult mai mare, dar acum avem o misiune specială. Căpitanul ne-a separat pentru cel mai recent capriciu al său.

Mă uit ciudat la ea.

— Dar nu am întrebat nimic.

Ea râde şi îşi dă o buclă de pe faţă. Fără eşarfă, părul ei e o junglă.

— M-am gândit că poate ai întrebări. Nu toată lumea se trezeşte pe infama navă ucigaşă de sirene, în compania prinţului de aur. Fără îndoială că ai auzit tot ce poate fi mai rău şi mai bine despre noi. Vreau doar să ştii că numai jumătate din poveşti sunt adevărate.

Rânjeşte când spune ultimele cuvinte, de parcă am fi vechi aliate. De parcă ar avea motive să se simtă bine în preajma mea.

— Nu poţi fi la bordul navei şi să nu ştii câteva detalii, spune Madrid.

Kye scoate un zgomot dispreţuitor.

— Nu cred că ar dori şi căpitanul să i le spui unei străine.

— Şi dacă ajunge parte din echipaj?

— Dacă să poarte cămaşa căpitanului ar face pe cineva parte din echipaj, atunci jumătate din fetele din Eidýllio ar naviga cu noi.

— Bun, spune Madrid. Ne prinde bine sânge de femeie.

— Avem destul, vărsat pe punte de sirene.

— Spuma mării nu se pune, zice ea, iar privirea

dispreţuitoare pe care o avea Kye când vorbea despre mine dispare, înlocuită de un rânjet diavolesc.

— Îţi place să inventezi reguli din mers, aşa-i, iubire?

Ridicând din umeri, Madrid se întoarce spre mine, cu braţele tatuate deschise ca nişte aripi.

— Bine ai venit pe *Saad,* Lira.

Şi atunci din ocean ţâşneşte Elian.

Spre marea mea uşurare, sonarul se opreşte şi, deşi urechile încă îmi ţiuie, durerea dispare aproape imediat. Buzele lui Kye conturează un zâmbet şi, în acelaşi timp, Elian inspiră, cauzând haos pe navă. Din apă se ridică un năvod, iscând valuri înalte. Înăuntru se zbate şi sâsâie o creatură, cu aripioara încurcată drept singură piedică spre prinţ şi inima lui.

Elian se află de cealaltă parte, cu pumnalul în mână, şi o priveşte. Ea dă să îl zgârie, dar năvodul este mare şi sunt separaţi de cel puţin un metru. Elian pare însă precaut, cu o mână agăţată în năvod, pentru echilibru, şi cu cealaltă pe pumnal.

— Dacă aveţi un minut, strigă el către navă, nu m-ar deranja să vin la bord.

— Mişcaţi! urlă Torik spre restul echipajului. Vreau să fie năvodul pe punte acum cinci minute!

Kye se grăbeşte lângă el şi răsuceşte frânghia care ridică năvodul spre ei. Se lasă în spate, ca trupul lui să servească drept contragreutate. Abia poate respira. Dedesubt, sirena ţipă atât de veninos că abia dacă îmi dau seama ce spune în *psáriin.* Sângerează, dar nu-mi dau seama de

unde. Roşul pare să acopere atât de mult din ea, ca o vopsea pe corpul ei. Când năvodul e tras înapoi pe navă, ea continuă să se zbată sălbatic şi se aude iar şuieratul. Îmi strâng pumnii pe lângă corp, ca să nu îmi duc palmele la urechi. Sirena e înnebunită. Mâinile îi zboară la faţă şi îşi zgârie obrajii cu unghiile, încercând să scape de zgomot. Ţipetele ei sunt ca moartea însăşi, un sunet care-mi face degetele proaspăt formate să se încovoaie pe punte.

Kye trage mai tare de frânghie, cu braţele picurând de sudoare. Când năvodul ajunge sus, pasează frânghia altui membru al echipajului şi se grăbeşte spre prinţ. În câteva clipe, năvodul este descâlcit, iar Elian, scos afară.

Kye şi Madrid îl prind de coate şi îl trag departe de pericol. Observ că are braţele tăiate de dungi asemănătoare cu cele din ziua în care fecioara mării a încercat să îi răpească inima. Kye îşi sfâşie repede mâneca şi îl apucă pe Elian de mână. Este punctată de găuri adânci, întunecate. Sângele e roşu-închis, nici pe departe auriul de care am auzit. Când îl văd, rămân surprinsă.

— Ai înnebunit? urlă Kye, care îşi foloseşte cămaşa ca bandaj improvizat. Nu pot să cred că te-ai băgat în chestia aia.

— Era singura cale.

Elian îşi scutură mâna de parcă aşa ar putea îndepărta rana.

— Nu se lăsa ademenită.

— Ţi-ar fi putut ciupi o arteră, spune Madrid. Să nu crezi că am irosi bunătate de suturi pe tine,

dacă ai sângera oricum de moarte.

Nesubordonarea ei îl face pe Elian să zâmbească. Pentru el totul e un joc. Loialitatea este batjocură şi devotamentul ţine de apartenenţă, nu de teamă. Elian e o ghicitoare deghizată în conducător, capabil să râdă la ideea lipsei de loialitate, de parcă n-ar fi o posibilitate. Nu-mi pot închipui cum e posibil.

— Dacă vom continua aşa, spune Kye, ar trebui să investim în năvoade mai sigure.

Mă uit la năvodul în chestiune şi aproape că zâmbesc. Este o meşă de sârmă şi sticlă. Cioburile se împletesc între ele, iar metalul alcătuieşte o cuşcă mobilă. Monstruoasă – superbă.

Înăuntru, sirena se vaită.

— E isteaţă, spune Elian, de lângă mine. În mod normal, zgomotul le derutează într-atât, că, dacă stau lângă năvod, se aruncă înăuntru. Ea nu a vrut însă. Nu dacă nu m-am vârât şi eu.

Echipajul se adună, cu armele pregătite.

— Încerca să fie mai inteligentă decât tine, zic, iar el rânjeşte.

— N-are decât să încerce, dar mai rapidă nu va fi niciodată.

Pufnesc la aroganţa lui şi mă întorc spre creatura pe care a prins-o în năvod. Aproape că sunt dornică să văd sirena suficient de proastă să cadă într-aşa o capcană, dar când îi văd chipul simt ceva straniu în stomac.

O cunosc.

O aripioară fină, în nuanţe de antracit, loveşte puntea. Părul negru, rece, i se întinde peste obraji,

iar unghiile îi sunt cioplite în chip de lame. Mârâie, dezvelindu-şi colţii şi lovind cu aripioara sârma. Pe fundal, fluierul zumzăie şi, când cred că s-ar putea să-şi înceapă cântecul, ea nu face decât să icnească. Mă apropii, iar ea mijeşte ochii. Unul căprui, celălalt un amestec de albastru şi sânge. Marcat de o cicatrice care i se întinde până la buză.

Maeve.

— Ai grijă, zice Elian, cu mâna aproape de braţul meu. Sunt letale.

Mă întorc spre el, dar el se uită la sirenă, cu ochii ca algele de mare mai aspri decât unghiile ei.

— Aidiastikó gouroúni, mârâie Maeve.

Porc dezgustător.

Cuvintele ei sunt oglinda celor rostite de mine când m-a salvat Elian de la înec.

— Calmă, îi zic şi mă strâmb când îmi dau seama că încă vorbesc midasiană.

Când sirena mă priveşte, ochii ei sunt plini de aceeaşi ură pe care am avut-o mereu una faţă de cealaltă. Aproape că mă face să râd că, străine chiar, animozitatea noastră poate fi atât de puternică, întinzându-se dincolo de limitele cunoaşterii.

Maeve scuipă pe punte.

— Târfă umană murdară, spune ea *în psáriin.*

Din instinct, mă avânt, însă Elian mă trage înapoi de talie. Îl lovesc violent, disperată să ajung la fata sfidătoare din faţa mea. Sirenă sau nu, nu pot permite asemenea insultă.

— Opreşte-te!

Vocea lui Elian e înfundată de părul meu.

— Dacă vrei să fii ucisă, unul dintre noi se poate ocupa mai curat.

— Dă-i drumul, râde Kye. Vreau să văd cum se termină.

Mă zvârcolesc lângă Elian, zgâriindu-i braţele ca un animal ce sunt.

— După ce mi-a zis, se va termina cu inima ei pe punte.

Maeve chicoteşte şi îşi foloseşte degetul pentru a-şi desena un cerc *psáriin* în palmă. Când dau cu ochii de insultă, ea nu face decât să râdă iar. Este un simbol rezervat celor mai josnice fiinţe. Fecioarelor mării care mor cu aripioarele blocate în nisip, ca pedeapsă. Oamenilor nedemni de prezenţa unei sirene. Să faci gestul acela la adresa unei descendente a familiei regale înseamnă pedeapsa cu moartea.

— Ucide-o! fierb eu. *Áschimi lígo skýla.*

— Mizerie umană! strigă Maeve.

Răsuflarea lui Elian e fierbinte pe ceafa mea, când se zbate să mă reţină.

— Ce ai zis?

— Târfă mizerabilă, traduc eu în midasiană. *Tha sas skotóso ton eaftó mou.*

Te ucid chiar eu.

Când să mă desprind, Elian mă apucă de umeri. Mă răsuceşte şi sunt izbită de uşa punţii inferioare. Se apleacă peste mine şi îi simt respiraţia cu parfum de dulciuri negre.

Îl dau la o parte, dar el e prea rapid, chiar şi pentru mine, şi îmi blochează calea, împingându-mă iar în lemnul cătrănit. Încet, îşi duce mâna la

lemnul de lângă capul meu.

— Vorbeşti *psáriin.*

Vocea lui e răguşită, ochii, la fel de întunecaţi ca sângele care i se scurge din mână. În spatele lui, echipajul o ţine sub observaţie pe Maeve, dar din când în când ne aruncă priviri furişe. În furia mea, am uitat de mine. Sau poate că mi-am amintit. Mi-am scuipat limba de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Pentru un om nu ar fi niciodată.

Elian e suficient de aproape să-i pot auzi bătăile inimii, dacă aş asculta cu atenţie. Dacă aş sta liniştită, aş putea simţi pulsaţiile în aerul dintre noi. Îi privesc pieptul, unde şnurul cămăşii i s-a slăbit şi dezveleşte un cerc lăsat de unghii. Cadoul meu la despărţire.

— Lira, spune el. Ai face bine să ai o explicaţie.

Încerc să mă gândesc la un răspuns, dar din colţul ochiului o văd pe Maeve amuţind la auzul numelui meu. Dintr-odată, mijeşte ochii la mine, aplecându-se până când năvodul îi străpunge braţele.

Sâsâi, iar ea se împleticeşte înapoi.

— Prinkípissa! spune.

Prinţesă.

Clatină din cap. Era gata să moară în mâinile piraţilor, dar acum, că se uită în ochii prinţesei sale, teama începe să îi cuprindă chipul, în sfârşit.

— O înţelegi, spune Elian.

— Înţeleg multe.

Îl dau la o parte, iar el face un semn spre echipaj să mă lase să mă apropii de captivă.

— *Parakaló,* strigă Maeve, când mă apropii. *Parakaló!*

— Ce spune? întreabă Madrid.

Îşi îndreaptă arma spre Maeve, la fel ca tot echipajul. Săbii şi gloanţe în spatele cărora să se ascundă, pentru că oamenii nu au puterea înnăscută de a se apăra. Numai că, spre deosebire de ceilalţi, puşca lui Madrid nu e deloc o puşcă. A renunţat la arbaletă şi a înlocuit-o cu un lucru mult mai periculos. Metalul auriu sclipeşte în chip de puşcă, însă dedesubt are o ţeavă lungă şi neagră, cu vârful înmuiat în argintul cel mai pur. În ciuda armei atât de elaborate, nu pare dornică să atace. Pare mai degrabă dornică să-şi păstreze mâinile curate.

Mă întorc iar spre Maeve şi o privesc. Teama i-a înecat ochii. Nu a existat niciodată măcar o urmă de toleranţă între noi două, însă numai recent am început să ne considerăm duşmane. Sau, mai degrabă, Maeve a început, iar eu m-am bucurat de compliment.

Îi privesc ochiul mâlos, înceţoşat de sânge şi umbrit de cicatrici. Eu am orbit-o, nu cu mult timp în urmă, cu capătul dur al unei bucăţi de coral. Acum, când clipeşte, ochiul ei drept rămâne deschis. Nu-mi aduc aminte de ce am făcut-o. Poate că a zis ceva. Poate că a făcut ceva suficient de iritant ca să o pedepsesc. Ar fi putut să fie orice, sincer, fiindcă în mare parte din timp nu voiam decât să îi fac rău. Fără motiv sau cu orice motiv. Voiam doar să o aud ţipând.

Aşa e în mare. Brutal şi nemilos. Plin de o

cruzime infinită, fără răsplată. A existat un timp în care nu-mi doream decât să o ucid pe Maeve, dar mi-era teamă de furia mamei. Acum am ocazia. Poate nu să o fac eu, dar să privesc cum o face altcineva. Duşmanul duşmanei mele.

— Spune ce zice, îmi cere Kye.

— Nu zice nimic.

Mă uit la Maeve.

— Imploră.

— Imploră.

Elian e lângă mine, cu o expresie misterioasă pe faţă când îmi repetă cuvintele. Strânge pumnalul în mâna rănită şi, când sângele îi curge pe lamă, dispare. Metalul soarbe metal. Simt vrăjitoria rostogolindu-se dinspre el ca vijelia. Şoaptele unei arme care-l imploră să mai verse sânge, ca să se sature.

A absorbit suficientă magie ca să cânte ca o sirenă, însă Elian nu cedează. Expresia lui este ezitantă şi a trecut multă vreme de când am văzut aşa ceva în ochii unui ucigaş. Şi totuşi Elian se uită la Maeve de parcă gândul că ar implora face totul să pară greşit. Murdar.

— Imploră, repetă el. Eşti sigură?

— Parakaló, spun eu, înseamnă „te rog”.

Capitolul 17

Nu am ucis niciodată ceva care implora.

Sirena se tânguie pe puntea mea, iar eu sunt perfect conştient că e un monstru. Icneşte, dar chiar şi sunetul este maliţios, un amestec de

sâsâieli şi vaiete răguşite. Nu sunt sigur de ce e atât de speriată, când acum câteva momente o plasă din cioburi şi ţepuşe abia dacă o făcea să tresară. O parte din mine ar vrea să se simtă mândră că reputaţia mă precedă, în sfârşit. Cealaltă parte, poate cea mai inteligentă, este convinsă că nu am niciun motiv de mândrie.

Mă uit la Lira. Părul ei în nuanţa pământului de cimitir i se lipeşte de umeri, iar ea se clatină odată cu mişcările navei. Silueta ei subţire are ceva ameninţător – de parcă fiecare unghi ar fi o armă. Abia dacă clipeşte spre sirenă, care este acum desfigurată de tăieturi. Mă uit la ea şi nu văd nicio urmă din fata fantomatică pe care am scos-o din ocean. Orice vrajă ameninţase să mă transfigureze când am salvat-o s-a rupt, iar eu văd limpede că nu e vreo domniţă neajutorată. E ceva mai mult şi sunt prea curios pentru binele meu.

Psáriin încă pluteşte în aer, rostită de ea. O limbă interzisă în mai toate regatele, inclusiv în al meu. Vreau să ştiu cum a învăţat-o, când s-a putut apropia suficient, de ce avea unul din colierele acelea la gât, ca un trofeu. Vreau să ştiu totul.

— O vei ucide? întreabă Lira.

Nu se mai preface când încearcă să-mi vorbească limba. Nu sunt sigur de unde e, dar cu siguranţă regatul ei nu îl îndrăgeşte pe al meu.

— Da.

— Repede?

— Da.

Pufneşte.

— Păcat.

Sirena icneşte iar şi repetă un şir de cuvinte în *psáriin.* Este atât de rapidă şi de guturală, că abia dacă deosebesc cuvintele. Totuşi unul dintre ele îmi rămâne în minte, mai curat decât altele. *Prinkípissa.* Orice ar însemna, îl rosteşte cu teamă şi deferenţă, o combinaţie pe care nu sunt obişnuit să o remarc. În regatul meu, cei care mă respectă nu mă cunosc cât să se teamă de mine. Cei care se tem de mine mă cunosc prea bine ca să mă adore.

— Pumnalul tău, zice Lira.

Mâna mi se face pumn în jurul mânerului. Rana îmi sângerează şi simt că lama îl absoarbe rapid. Sângele nu trebuie să se irosească.

— Are o magie stranie.

O privesc atent.

— Nu cred că tocmai tu poţi afirma despre ceva că ar fi straniu.

Lira nu răspunde. Kye face un pas în faţă.

— Căpitane, zice el, ai grijă. Nu poţi avea încredere în ea.

La început, cred că vorbeşte despre monstrul de pe punte şi vreau să-i spun că nu-s idiot, când îmi dau seama că nu la sirenă se uită, ci la Lira.

Dacă e un lucru pe lume pe care Kye nu l-a avut nicicând, acela e tactul. Dar Lira nu dă atenţie acuzaţiei. Nici măcar nu se uită la el, de parcă acuzaţia ar fi doar apă oceanică scurgându-se pe trupul ei.

— Mă ocup eu de ea, îi zic lui Kye. Când sunt gata.

— Poate că ar trebui să fii gata acum.

Îmi ating vârful pumnalului de un deget şi fac

un pas în faţă, dar Kye mă apucă de braţ. Îi privesc mâinile încârligate în materialul cămăşii mele. Atuul principal al lui Kye este că e la fel de bănuitor pe cât sunt eu de necugetat. Nu îi plac surprizele şi tratează orice posibilă ameninţare ca pe una la adresa mea. Fiecare avertisment este o promisiune. Dar, dacă o face el pentru mine, eu nu trebuie să-mi irosesc vremea cu grijile. În plus, să îmi petrec viaţa pe ocean m-a învăţat să văd ce nu pot ceilalţi şi să mă aştept la ce nu vor face. Ştiu mai bine decât oricine să nu am încredere într-o străină de pe o navă de piraţi, dar să mă bazez pe instinct mi se pare mult mai în regulă decât să mă bazez pe dubii.

— Ai auzit ce am spus? mă întreabă.

Cu grijă, îi desprind mâna de pe braţul meu.

— Te asigur că totul e în regulă cu auzul meu.

— Atunci, problema ta este cu simţul practic, zice Lira.

O privesc dându-şi părul la o parte.

— Cum aşa?

— Dacă ai fi avut simţ practic, ai fi ucis-o deja.

Lira arată spre sirenă.

— Inima ei ar fi în mâinile tale.

Kye ridică o sprânceană.

— La naiba! De pe ce fel de navă a fost aruncată?

Lângă el, Madrid îşi ajustează poziţia, fără să clintească arma cât îşi mişcă picioarele. Este neliniştită şi simt asta la fel de clar precum o văd. Madrid nu vrea niciodată să ucidă, că e vorba despre monştri sau despre oameni. În Kléftes a

ucis suficient pentru o viaţă şi, într-o întorsătură ironică a sorţii, asta i-a insuflat mai mult simţ etic şi mai multe scrupule decât înainte. Niciunul dintre ele nu-şi are locul pe *Saad.* Dar este cea mai bună ţintaşă pe care o am şi, dacă-i ignor principiile, este una dintre cele mai bune şanse ale mele să nu mor.

— Sirenele iau inimi, îi spune Lirei, nu noi.

Pumnalul îmi scânteiază în mână.

— Eu am luat suficiente inimi.

Privesc sirena, apropiindu-mă cât pot fără să-mi ating cizmele de năvod. Mă gândesc la Cristian înecându-se în ocean, cu un sărut mincinos pe buze. Ar putea fi sirena care a făcut-o. A mai fost una dintre ele cu Urgia Prinţilor. Am înţeles asta din poveştile care s-au răspândit în regat. Ucigaşa lui Cristian ar putea fi pe vasul meu.

Sirena îi spune ceva Lirei şi mă întreb dacă imploră iar. Dacă şi Cristian a implorat sau era atât de vrăjit încât a murit de bunăvoie.

— Ţineţi-o, spun.

Din puşca lui Madrid ţâşneşte o suliţă, pătrunzând prin centrul înotătoarei sirenei. O ţintuieşte pe punte. Mă împotrivesc pornirii de a o privi pe Madrid, fiindcă ştiu ce privire resemnată mă va întâmpina. E o ţintaşă foarte bună, dar este o persoană şi mai bună.

Dau la o parte cu piciorul bucăţi de năvod şi mă ghemuiesc lângă creatura captivă. Partea asta mă face mereu să mă simt mai puţin uman, de parcă felul în care ucid ar trece de o barieră morală.

— Vreau să îmi spui ceva, zic eu. Şi aş aprecia să o faci în limba mea.

— Poté den tha.

Sirena se zvârcoleşte sub suliţa care o ţintuieşte de *Saad.* Este înmuiată în tinită de argint, letală pentru neamul lor. Otrava sa lentă se coagulează în punctul de pătrundere, oprind rana să se scurgă pe navă şi, în suficient timp, oprind ce resturi de inimă o mai fi având.

— Nu este midasiană, îi zic.

Apuc busola, privindu-i punctele.

— Ce ştii despre Cristalul lui Keto?

Buzele sirenei se deschid şi o priveşte pe Lira, clătinând din cap.

— Egó den tha sas prodósei.

— Lira, zic eu, crezi că ai putea fi suficient de drăguţă să traduci?

— De amabilitate nu m-a acuzat nimeni până acum.

Vocea ei e mai aproape decât mi-ar plăcea şi mă întorc când îi văd umbra lângă a mea. Este la fel de rapidă pe cât e de tăcută, capabilă să se furişeze până şi pe lângă mine. Gândul mă nelinişteşte, dar îl împing undeva în adâncurile minţii înainte să îi dau prea multă atenţie. Este un lucru periculos să te laşi distras când ai un monstru atât de aproape.

Lira se lasă pe vine, lângă mine. Pentru o clipă, tace. Ochii ei de culoarea albastrului furtunii se îngustează spre suliţa din centrul înotătoarei sirenei. Încearcă să ia o decizie. Ar putea fi scârbită de violenţa noastră şi să vrea să o ascundă, însă

nu remarc niciun semn de repulsie. Dar, până la urmă, o mască este uşor de adoptat. În ochii mei nu se citeşte nimic, în ciuda senzaţiei de greaţă din stomac, alimentată de strigătele sirenei. O îndepărtez, aşa cum fac cu toate. Un căpitan nu se bucură de luxul vinovăţiei.

Lira se ridică în picioare şi se ţine bine, privind creatura muribundă.

— Ar putea fi de folos, zice ea, dacă-i scoţi şi celălalt ochi.

Tresar, iar un zâmbet atinge colţul buzelor palide ale Lirei. Nu ştiu dacă e pentru că sirena e atât de speriată sau pentru că Lira e încântată de expresia mea. Dacă a spus-o doar ca să văd cum reacţionez.

— Aş priva-o de zâmbetul tău victorios, îi zic.

— Este duşmana ta, ridică Lira o sprânceană. Nu vrei să sufere?

Mă priveşte de parcă nu aş fi în toate minţile. La fel mă priveşte şi echipajul, deşi, de obicei, nu când refuz să torturez.

Sunt multe lucruri pe care le poate spune lumea despre vânătorii de sirene de pe *Saad,* dar ce n-ar putea fi niciodată adevărat e că ne place viaţa asta. Oceanul, da, însă niciodată moartea. Este un rău necesar, pentru a ţine lumea în siguranţă, şi, pe cât de lipsite de onoare sunt aceste crime, au un scop. Dacă ar începe să-mi placă, atunci aş deveni însuşi lucrul de care încerc să protejez lumea.

— Soldaţilor nu le place războiul, spun.

Lira strânge din buze, dar, când le deschide

pentru a spune ceva, sunt aruncat pe spate. Capul mi se loveşte de punte şi în tâmple îmi explodează durerea.

Sirena este deasupra mea.

Zgârie şi muşcă, scoţând un urlet demonic. Mă feresc de atacurile ei, în timp ce ea încearcă disperată să apuce o bucată din mine. Aripioara i s-a transformat într-un amestec de sânge închegat, sfâşiată chiar pe mijloc. Cred că s-a smuls ca să se elibereze.

— Nu pot ochi, strigă cineva. O să-l nimeresc pe el!

— Nici eu!

— Madrid! strigă Kye. Madrid, acum!

— Nu pot.

Aud zgomot de puşcă aruncată pe punte.

— Nenorocita s-a înţepenit iar.

Mă zbat sub creatura veninoasă. Chipul ei este numai colţi şi ură şi nimic altceva. Vrea o bucată din mine. Inimă sau altceva, acceptă orice.

Greutatea ei mă apasă, zdrobindu-mi coastele. Se aude un trosnet şi abia dacă pot respira de durere. În jurul meu, echipajul strigă atât de tare, că aproape nu mai înţeleg. Vocile lor se transformă în zgomot, braţele mă ard de durere. Sirena e prea puternică. E mult mai puternică decât mine.

Apoi, la fel de brusc cum a apărut, greutatea dispare. Respir din nou.

Kye o apucă de umerii diavoleşti şi o trage pe sirenă de pe mine. Ea se zbate, alunecând de-a lungul punţii, înainte să se izbească furios de peretele cabinei. Echipajul sare din calea ei, ca să-i

permită să treacă. Zgomotul impactului zguduie Saad-ul.

Sirena îşi înfige unghiile în punte, cu umerii arcuiţi. Sâsâie şi se încordează. Apuc pumnalul. Ignor durerea furioasă din coaste când las lama uşoară ca o pană să ţintească şi apoi o arunc prin aer. Alunecă prin ce i-a mai rămas din inimă.

Mare parte din sângele ei clocoteşte la suprafaţa pielii, dar ce a rămas şi ameninţă să curgă pe punte este repede consumat de pumnalul meu. Sirena ţipă.

Kye mă trage în picioare şi îmi trag discret răsuflarea, neîndrăznind să arăt că am fost luat prin surprindere. Chiar dacă este evident. E treaba mea să mă aştept la lucruri neaşteptate şi am fost suficient de prost să-i întorc spatele unei ucigaşe.

— Eşti bine? întreabă Kye, căutându-mă de răni.

Se uită urât la sângele de pe braţul meu.

— Ar fi trebuit să mă mişc mai repede.

Expresia de pe faţa lui mă sfâşie la fel ca sirena şi îmi rotesc umărul, cu grijă să nu tresar la durerea din coaste, care devine tot mai intensă.

— Nimic ireparabil, zic şi mă întorc spre Madrid. Ţi s-a blocat iar puşca?

Madrid îşi ridică arma aruncată şi studiază meticulos mecanismul.

— Nu pricep, zice. Va trebui să o duc din nou sub punte.

Porneşte spre cealaltă parte a punţii şi se opreşte brusc când remarcă trupul sirenei, care blochează intrarea. Madrid înghite şi aşteaptă,

răbdătoare. Cu toţii aşteaptă. Se lasă o tăcere perfectă, până când sirena începe să piară. Este o minune pentru ei să vadă asta, chiar şi după atâta vreme.

Dar eu nu mă uit la creatura lipsită de viaţă care se preface în spumă pe puntea mea. Am văzut o sută de monştri murind. Mă întorc spre fata stranie, pe care am scos-o din ocean.

Lira nu mai zâmbeşte.

Capitolul 18

Maeve se dizolvă.

Să ucizi o sirenă nu e totuna cu uciderea unei fecioare a mării. Corpurile lor putrezite pătează fundul oceanului şi se prefac în schelete printre corali, în timp ce noi ne dizolvăm în ce ne-a creat. În ocean, în spumă şi în sarea din venele noastre. Când dispărem, nu mai rămâne nimic în urmă.

Credeam c-o să mă bucure moartea lui Maeve, însă lupta dintre speciile noastre continuă, iar eu tocmai ce i-am ajutat pe oameni în misiunea lor de a ne măcelări pe toate. Cel puţin prinţul nu i-a scos inima înainte să o ucidă. Nu am plecat niciodată urechea la legende, doar dacă nu sunt eu legenda discutată, însă chiar şi eu cunosc poveştile. Se spune că un om care are o inimă de sirenă devine imun la cântecul nostru. Se spune că de aceea ne prefacem în spuma mării când murim, că nu ar fi un blestem care ne şterge de pe lume, ci o binecuvântare de la Keto, care ne asigură că niciun om nu ne va putea răpi vreodată inimile.

După ce Maeve dispare, sunt dusă sub punte, într-o cameră fără ferestre, care miroase a anason şi a rugină. Pereţii sunt nişte draperii groase, atârnate de un tavan uns cu catran. Marginile lor umede ajung la podea, iar odată cu mişcarea navei se dau la o parte şi înfăţişează şiruri nesfârşite de cărţi, arme, aur. Fiecare perdea ascunde un secret. În mijloc se află un cub mare, făcut din sticlă neagră. Este la fel de gros pe cât sunt eu de lungă, cu balamale şi zăvoare din aur masiv. Din materialul acesta era făcută broşa fecioarei mării care semăna cu un ţipar. Este un soi de temniţă şi nu pare făcută pentru oameni. Sau, dacă e, le este menită celor de soiul cel mai rău.

În Keto nu ţinem prizonieri. Să o trădezi pe Regina Mării înseamnă să renunţi la viaţă, aşa că n-avem de ales decât să fim ce ne spune mama. Dacă luăm o hotărâre diferită, nu ne oferim nicio şansă; pedeapsa mea stă dovadă.

Mă întorc spre Elian.

— De ce sunt aici?

Cu fiecare moment care trece, împrumută mai multe de la ocean. O tunică de piele maronie este aruncată peste cămaşa lui, cu un şnur negru, ros, închizând-o la gât. Picioarele îi sunt jumătate pantaloni, jumătate cizme înalte, maronii, care se opresc la genunchi. O curea îi străbate pieptul de la umăr la talie, iar de ea atârnă o sabie mare. Pumnalul e ascuns, departe de ochi străini. Încă pot mirosi sângele lui Maeve pe el.

— Pari isteaţă, zice Elian. Nu-ţi dai seama singură?

În spatele lui, Kye şi Madrid sunt nişte gardieni neclintiţi. Mai puţin de o zi pe navă şi deja ştiu cine-i sunt oamenii de încredere. Asta înseamnă că ştiu deja care sunt punctele lui slabe.

— Credeam că prinţilor le place să salveze tinere la ananghie.

Elian râde. Dinţii albi îi sclipesc pe faţa lui frumoasă.

— Acum eşti o domniţă în nevoie? zice el. Ce ciudat, căci nu-mi păreai astfel când încercai să treci de mine ca să ataci sirena.

— Credeam că pe navă vă ocupaţi cu uciderea sirenelor.

— De obicei nu o facem cu mâinile goale.

— Nu toată lumea are nevoie de pumnale magice să le facă treaba.

— Nu toată lumea vorbeşte *psáriin,* zice el.

Zâmbesc timid, jucându-mi rolul.

— Am un talent pentru limbi.

— Midasiana ta te contrazice.

— Am un talent pentru limbi interesante, mă corectez, iar ochii lui verzi se încreţesc la colţuri.

— Şi limba ta? întreabă.

— E mai bună.

— Cum?

— Mi se potriveşte mai bine.

— Mă tem să întreb ce înseamnă asta.

Elian trece pe lângă mine şi apasă cu mâna pe sticla rece a cubului. Degetele i se desfac pe peretele temniţei şi aproape că-i simt răceala. Partea mea de sirenă îşi doreşte să simtă îngheţul sub degete şi să cunoască frigul, ca altădată.

Partea umană se înfioară.

— Unde e casa ta? întreabă Elian.

E cu spatele la mine şi îi văd buzele mişcându-se prin reflexie. Se priveşte, cu ochii departe de mine. O clipă, nu cred că pe mine mă întreabă. Poate îşi pune singur o întrebare. Un prinţ care nu ştie ce regat să pretindă. Apoi Kye îşi drege glasul şi Elian se răsuceşte spre mine. Când se întoarce, faţa lui e un joc de lumini.

— Deci?

— Nu ştiam că voi fi interogată.

— Nu ţi-ai dat seama după cuşcă?

— Nu am văzut o cuşcă.

Îmi arcuiesc gâtul, uitându-mă pe după el, de parcă nu mi-aş remarca decât acum temniţa viitoare.

— Farmecul tău a mascat-o.

Elian scutură din cap, să îşi ascundă zâmbetul.

— Nu este o simplă cuşcă, zice el. Când am început povestea asta şi înainte să aflu cum stau de fapt lucrurile, am construit-o cu intenţia de a o reţine pe Regina Mării.

Ridică o sprânceană.

— Crezi că pe tine te poate reţine?

— O să mă pui în cuşcă? întreb.

— Dacă nu îmi spui de unde eşti. Şi de ce ai plecat.

— Nu a fost alegerea mea.

— De ce erai în mijlocul oceanului, fără nicio navă?

— Am fost abandonată.

— De cine?

Nu ezit când spun:

— De toţi.

Oftând, Elian se sprijină cu un picior pe sticlă. Îmi cântăreşte cuvintele atent alese, întorcându-le în minte ca pe cârma unei corăbii. Nu-mi plac tăcerea care se lasă şi greutatea apăsătoare din cameră. Aerul pare să-i aştepte sunetul vocii ca să se subţieze iar şi să redevină respirabil. Aştept şi eu, încercând să anticipez care e următoarea lui mişcare. Situaţia mi-e teribil de cunoscută. De atâtea ori am plutit în faţa mamei, muşcându-mi limba, în timp ce ea alegea cum să-mi duc viaţa. Ce voi face, când voi ucide şi pe cine. Deşi este ciudat să privesc un om hotărându-mi soarta, nu mi se pare la fel să aştept să fie decisă de altcineva decât de mine.

Dincolo de minciunile mele cusute cu alge de mare zace adevărul. Am fost abandonată şi acum sunt pe o navă cu oameni care m-ar ucide dacă ar afla ce sunt. Pe fundul mării, mama conduce un regat care ar trebui să fie al meu, iar dacă se întreabă cineva unde am dispărut, ea va scuipa orice minciuni m-ar face mai uşor de uitat. Am fost lovită cu harponul de un marinar în trecere. Ucisă de o simplă fecioară a mării.

M-am îndrăgostit de un prinţ uman. Îmi va păstra amintirea mai degrabă ca glumă decât ca legendă, iar loialitatea regatului meu se va dizolva la fel de repede ca Maeve.

Nu voi mai fi nimic. Nu voi mai avea nimic. Voi muri un nimic.

Mă uit la colierul meu, care încă atârnă la gâtul

lui Elian. Nu mă îndoiesc că, dacă mi-aş apăsa urechea de osul roşiatic, aş auzi oceanul şi hohotul mamei revărsându-se prin apele lui.

Mă întorc, scârbită.

— Ancorăm în Eidýllio peste trei zile, zice Elian îndepărtându-se de sticlă. Voi lua o decizie când ajungem.

— Şi până atunci?

Un zâmbet lent i se întinde pe faţă. Se dă la o parte ca să dea în vileag cuşca, în toată splendoarea.

— Până atunci…

Ca după un ordin nerostit, Madrid mă apucă de cot. De cealaltă parte a mea, mâinile lui Kye mi se strâng în jurul braţului. Mă lupt cu ei, dar sunt de neclintit. În câteva clipe sunt ridicată de la podea şi târâtă spre cuşcă. Faptul că mă zvârcolesc nu pare să-i abată din drum.

— Daţi-mi drumul! le cer.

Încerc să lovesc, cu mişcări stângace, dar corpul meu este strivit între ei, lăsându-mi puţin spaţiu să respir sau să mă mişc. Îmi dau capul pe spate cu sălbăticie şi mă zbat, furioasă de lipsa de control. Cât de fragil şi de slab e corpul meu acum! În trupul de sirenă, i-aş fi putut rupe în două dintr-o mişcare. Îmi dezvelesc dinţii şi muşc aerul, ratându-i urechea lui Kye la un centimetru. Nici măcar nu clipeşte. Sunt la fel de neajutorată cum mă simt.

Ajungem la cuşcă şi mă aruncă înăuntru, de parcă n-aş cântări nimic. Mă grăbesc spre intrare, dar palmele întâlnesc un perete. Degetele mi se

desfac pe suprafaţa lui şi îmi dau seama că nu este sticlă, ci cristal solid. Îl lovesc fără milă. De cealaltă parte, Elian îşi încrucişează braţele la piept. Inima umană îmi bate furioasă în piept, mai puternică decât pumnii mei pe perete.

Îndrept spre el un deget acuzator.

— Vrei să mă obligi să stau aici până în Eidýllio?

— Aş vrea să te arunc peste bord, zice Elian. Dar nu prea te pot obliga să mergi pe scândură.

— Nu-ţi permite cavalerismul?

Elian se apropie de un perete din zonă şi dă la o parte una dintre draperii, dezvelind un buton circular.

— Am renunţat la scândură cu ani în urmă, spune el.

Apoi adaugă, pe un ton scăzut:

— Cam atunci mi-am pierdut şi cavalerismul.

Răsuceşte butonul şi se lasă întunericul.

În cuşca de cristal este doar noapte. Camera este învăluită de întuneric şi, deşi închisoarea pare de nepătruns, simt mirosul aerului umed de afară. Când şi când, mai vine cineva să-mi aducă de mâncare şi îmi sunt permise câteva minute în lumina felinarului. Este aproape orbitoare şi când termin de mijit ochii lumina s-a stins deja şi îmi asaltează simţurile o tavă cu peşte. Nu are chiar

gustul rechinilor albi, dar îl devorez în câteva clipe.

Nu ştiu de câtă vreme sunt în cuşcă, dar promisiunea ţinutului Eidýllio mă apasă. Când ajungem, prinţul va încerca să mă arunce pe ţărm, cu oameni care nu ştiu nimic despre ocean. Cel puţin, aici pot simţi mirosul de sare de acasă.

Când dorm, visez corali şi inimi sângerânde. Când mă trezesc, nu văd decât beznă şi nu simt decât valurile care mângâie trupul corabiei. Prima dată când am ucis un om era atât de multă lumină că n-am putut ieşi deasupra apei fără să mijesc ochii. Suprafaţa abia dacă se mişca şi în câteva minute soarele a topit de pe pielea mea orice aşchii ale regatului meu de gheaţă.

Băiatul era prinţul din Kalokaíri, iar eu aveam 12 ani.

Kalokaíri este un deşert superb în mijlocul unei mări dezolante. Este ţinutul verii nesfârşite, cu un vânt care poartă mirosul de nisip. Pe atunci încă nu se născuse legenda mea, aşa că toţi cei de sânge regal călătoreau fără spaimă, ca orice om.

Prinţul purta o mantie albă şi un turban mov în jurul capului. Era blând, netemător şi mi-a zâmbit cu mult înainte să încep să cânt. Când am sărit din ocean, m-a numit *ahnan anatias,* adică „mica moarte” în kalokaírină.

Nu s-a temut nicicând mi-am dezvelit dinţii şi am sâsâit aşa cum o auzisem pe mama. Să-i iau inima nu a fost o treabă chiar atât de urâtă, atunci. A venit aproape de bunăvoie. Înainte să îmi încep cântecul, a întins mâna spre mine şi, după primele câteva versuri stângace, a coborât încet din barca

andocată şi s-a apropiat până când adâncimea apei i-a permis să mă atingă.

L-am lăsat întâi să se înece. Când respiraţia i-a încetinit, l-am luat de mână şi, doar când am fost sigură că era mort, m-am gândit la inima lui. Nu voiam să fie prea mult sânge când îl găsea familia lui. Nu voiam să creadă că a suferit, când el murise atât de împăcat.

Când i-am luat inima, m-am întrebat dacă-l căutau. Dacă-şi dăduseră seama că lipsea de pe barcă? Dincolo de apă, oare strigau după el? Oare mama ar fi strigat dacă eu nu m-aş fi întors? Ştiam răspunsul. Reginei nu i-ar fi păsat dacă dispăream. Moştenitorii erau uşor de creat, iar mama era în primul rând Regina Mării şi apoi nimic. Ştiam că îi va păsa numai de faptul că nu îi luasem inima băiatului cât era încă viu. Că mă va pedepsi pentru că nu fusesem un monstru. Şi am avut dreptate.

Când am ajuns acasă, mama mă aştepta. În jurul ei erau alţi membri ai familiei regale, într-un semicerc perfect arcuit, aşteptându-mi întoarcerea. Sora Reginei Mării era în faţă, gata să mă întâmpine, cu toate cele şase fiice în spatele ei. Kahlia era ultima, chiar lângă mama.

De îndată ce m-a văzut regina, a ştiut ce făcusem. I-am citit-o în zâmbet şi eram sigură că mă poate mirosi: duhoarea regretului că l-am ucis pe prinţul din Kalokaíri. Oricât am încercat să nu o privesc, regina şi-a dat seama că plânsesem. Lacrimile se uscaseră de mult, dar aveam încă ochii injectaţi şi făcusem o treabă prea bună încercând să-mi spăl mâinile de sânge.

— Lira, draga mea, a zis ea.

Mi-am pus mâna care tremura pe tentaculul ei întins şi am lăsat-o să mă tragă încetişor spre ea. Kahlia şi-a muşcat buza când mama mi-a privit mâinile curate.

— Ai venit cu daruri pentru draga de mami? a întrebat Regina Mării.

Am încuviinţat şi am vârât mâna în plasa din jurul taliei.

— Am făcut ce mi-ai cerut.

Am luat inima tânărului prinţ şi am ridicat-o deasupra capului, să i-o prezint ca pe trofeul dorit.

— Este a 12-a.

Regina Mării mi-a mângâiat părul, cu tentaculul neted plimbându-mi-se pe scalp şi pe spinare. Am încercat să nu clipesc.

— Aşa este, a spus ea.

Vocea ei era blândă şi înceată, ca sunetul brizei din zori.

— Dar mi se pare că nu mi-ai dat ascultare.

— E mort, i-am zis, crezând că asta era cel mai important. L-am ucis şi i-am luat inima.

Am ridicat-o mai sus, împingând-o spre pieptul ei ca să-i simtă nemişcarea lângă răceala propriei inimi.

— Ah, Lira!

Mi-a luat bărbia în palmă, trecându-şi gheara degetului mare peste obrazul meu.

— Dar nu ţi-am zis să şi plângi.

Nu eram sigură dacă se referea la momentul când îl ucisesem pe prinţ sau la momentul de atunci, în strânsoarea ei, cu toţi membrii familiei

privindu-ne. Dar mi-au tremurat buzele de aceeaşi teamă de care-mi tremuraseră şi mâinile, iar când prima picătură a căzut din ochiul meu cel roşu, mama a oftat adânc. A lăsat lacrima să îi alunece pe degetul mare şi a scuturat-o apoi de parcă ar fi fost acid.

— Am făcut ce mi-ai zis, am spus iar.

— Ţi-am zis să faci un om să sufere, a spus ea. Să îi smulgi din piept inima care încă bătea.

Un tentacul mi-a alunecat peste umăr şi în jurul gâtului meu subţire.

— Ţi-am cerut să fii sirenă.

Când m-a azvârlit la pământ, îmi amintesc că m-am simţit uşurată. Ştiam că, dacă era să mă ucidă, m-ar fi strivit deja. Puteam îndura o bătaie. Puteam fi umilită şi însângerată. Dacă să mă lovească de câteva ori ar fi liniştit furia mamei, atunci nu era atât de rău. Aş fi scăpat uşor. Dar eram o proastă să cred că mama m-ar fi pedepsit numai pe mine. Ce folos să îşi certe fiica, dacă o putea modela?

— Kahlia, a spus, îmi faci o favoare?

— Sora mea.

Mătuşa mea a înotat în faţă, cu chipul dintr-odată marcat de suferinţă.

— Te rog, nu.

— Nu acum, Crestell, a spus mama. Nu ar trebui să-ţi întrerupi regina.

— E fiica mea.

Îmi amintesc că am urât felul în care umerii lui Crestell se încovoiau în faţă când vorbea. De parcă se pregătea deja să fie lovită.

— Hai, hai, a gângurit mama. Să nu ne certăm în faţa copilelor.

S-a întors spre mine, cu braţul întins spre verişoara mea. Parcă o prezenta pe Kahlia, aşa cum procedasem şi eu cu inima din Kalokaíri. Nu m-am mişcat.

— Ucide-o! a zis Regina Mării.

— Mamă…

— Ia-i inima cât încă ţipă, aşa cum ar fi trebuit să faci cu prinţul uman.

Kahlia a icnit, prea speriată să se mişte ori chiar să plângă. S-a uitat la mama ei, apoi la mine, clipind de zeci de ori. A scuturat violent capul, dintr-o parte în alta.

Parcă mă uitam în oglindă. Vedeam groaza de pe chipul Kahliei parcă într-o reflexie a mea, cu fiecare picătură de teroare pe care o simţeam reflectată în ochii ei.

— Nu pot, am zis.

Apoi, mai tare:

— Nu mă obliga.

Am dat înapoi, clătinând atât de neînduplecată din cap, că mârâitul mamei s-a înceţoşat.

— Copilă proastă, a zis. Îţi ofer şansa de a te căi. Ştii ce se va întâmpla dacă refuzi?

— Nu vreau să mă căiesc! am strigat. Am făcut ce mi-ai cerut!

Regina Mării şi-a strâns tridentul şi toată demnitatea rămasă i s-a şters de pe faţă. Ochii i-au devenit umbre, tot mai negre, până ce n-am mai văzut în ele decât abisul. Oceanul a gemut.

— *Umanitatea* asta din tine trebuie stinsă, a zis

ea. Nu vezi, Lira? Oamenii sunt o plagă care ne-a ucis zeiţa şi încearcă să ne distrugă. Orice sirenă care arată simpatie faţă de ei – care le imită iubirea şi durerea – trebuie purificată.

M-am încruntat.

— Purificată?

Regina Mării a împins-o pe Kahlia pe fundul oceanului, iar eu am tresărit când palmele ei au lovit nisipul.

— Sirenele nu simt nici afecţiune, nici regret, a spus mama, fierbând. Nu cunoaştem empatia pentru duşmani. O sirenă care simte aşa ceva nu va fi niciodată regină. Va fi defectă. Iar o sirenă defectă nu poate trăi.

— Defectă, am repetat.

— Ucide-o! a zis mama. Şi să nu mai aducem vorba despre asta.

A spus-o de parcă ar fi fost singura cale prin care puteam să-mi spăl păcatele împotriva neamului meu. Dacă murea Kahlia, aş fi fost o sirenă adevărată, demnă de tridentul mamei. N-aş fi fost impură. Emoţiile pe care le încercam erau o boală, iar ea îmi oferea leacul. Şansa de scăpare, de a mă dezbăra de umanitatea despre care pretindea că m-ar fi infectat.

Dar pentru asta Kahlia trebuia să moară.

M-am apropiat de verişoara mea, cu mâinile la spate, ca Regina Mării să nu vadă cât de tare îmi tremurau. M-am întrebat dacă simţea miros de sânge de la semilunile pe care mi le crestasem în pielea palmelor.

Kahlia a strigat când m-am apropiat de ea, cu

vaiete cumplite de groază care se revărsau de pe buzele ei mici. Nu eram sigură ce voiam să fac când ajungeam lângă ea, dar ştiam că nu voiam să o ucid. *O iei de mână şi înoţi,* m-am gândit. *Pleci cât mai departe de Regina Mării.* Dar ştiam că nu aş face asta, pentru că ochii mamei erau oceanul şi ne-ar fi văzut oriunde ne ascundeam. Dacă o luam pe Kahlia, am fi fost ucise amândouă pentru trădare. Aşa că opţiunile mele erau: să-i smulg inima verişoarei mele. Sau să o iau de mână şi să murim împreună.

— Stai! a zis Crestell.

S-a furişat în faţa Kahliei, ridicând o barieră între noi. Avea braţele larg deschise şi colţii dezveliţi. O clipă am fost sigură că mă va ataca, înfigându-şi ghearele în mine şi punând capăt nebuniei.

— Ia-mă pe mine, a zis.

Am încremenit.

Crestell m-a luat de mână, care părea mititică într-a ei, însă nicidecum la fel de fragilă, şi a apăsat-o pe piept.

— Ia-o! a zis.

Verişoarele mele au icnit în jurul nostru, cu feţele schimonosite de groază şi de durere. Asta era alegerea lor, să-şi vadă mama murind sau sora ucisă. M-am împleticit în faţa mătuşii mele, gata să strig şi să înot departe. Dar atunci Crestell i-a aruncat Kahliei o privire, repede, cât să nu o vadă mama. Când ochii i s-au întors iar spre mine, mă implorau.

— Ia-o, Lira! a zis.

A înghiţit în sec, ridicând bărbia.

— Aşa e firea lucrurilor.

— Da, a gângurit mama din spatele meu.

Nu trebuia să mă întorc ca să ştiu că un zâmbet îi tăia faţa.

— Ar fi o înlocuire foarte bună.

Şi-a pus o mână pe umărul meu, cu unghiile zgâriindu-mi pielea, ţinându-mă pe loc înainte să-şi coboare buzele lângă urechea mea şi să îmi şoptească:

— Lira, a zis, atât de încet, că mi s-a încolăcit aripioara. Vindecă-te şi arată-mi că oceanul este casa ta.

Defectă.

— Ultimele tale cuvinte, soro? a întrebat mama.

Crestell a închis ochii, dar ştiam că nu era din cauză că încerca să nu plângă. Era pentru a-şi ţine furia sub control, ca să nu-i ardă irişii. Voia să moară ca supusă loială şi să-şi ţină fiicele în siguranţă de răzbunarea mamei. De mine.

Când a redeschis ochii – unul de un albastru pur şi celălalt într-o nuanţă miraculoasă de mov –, nu se uita decât la mine.

— Lira, a spus ea, răguşită. Devino regina care avem nevoie să fii.

Nu era o promisiune pe care să o pot face, pentru că nu eram sigură că eram capabilă să fiu regina de care avea nevoie regatul mamei. Trebuia să fiu lipsită de emoţie, să răspândesc groaza, şi nu să o simt, şi, aşa cum tremuram atunci, nu mă consideram aptă.

— Nu vrei? a întrebat Crestell.

Am încuviinţat, chiar dacă ştiam că era o minciună. Apoi am ucis-o.

Aceea a fost ziua în care am devenit fiica mamei mele. Şi din acea clipă m-am transformat în cea mai monstruoasă dintre toţi. Dorinţa de a-i face pe plac s-a răspândit în mine ca o umbră, luptând împotriva oricărei porniri pe care ştiam că ar percepe-o drept slăbiciune. Fiecărei urme de regret sau de simpatie care ar fi făcut-o să mă considere impură. Anormală. *Defectă.* Şi, într-o clipită, copila care eram a devenit creatura care sunt.

M-am obligat să mă gândesc la prinţii care i-ar face plăcere mamei: neînfricatul din Ágrios, care încercase zeci de ani să găsească Diávolos, crezând că ar putea pune capăt neamului nostru, sau un prinţ din Mellontikós. Profeţi şi clarvăzători care alegeau să se ţină departe de război, care îndrăzneau rareori să lase o navă să atingă apa. M-am jucat cu gândul de a-i aduce pe toţi mamei, ca o nouă dovadă că eram de partea ei.

Cu timpul, am uitat cum e să fii slabă. Acum, că sunt captivă aici, într-un corp care nu-mi aparţine, îmi amintesc brusc. Din arma cea mai dispreţuită de mama m-am transformat într-o creatură care nici nu se poate apăra. Un monstru fără colţi sau gheare.

Îmi trec o mână peste picioarele învineţite, mai albe decât burta unui rechin.

Picioarele mi se arcuiesc spre interior când un frig teribil mi se strecoară în trup şi mici umflături

îmi înţeapă pielea. Nu înţeleg ce înseamnă şi nu ştiu cum am ajuns de la traversarea oceanului ca în zbor de săgeată la împleticeala asta printre oameni.

Respir frustrată, mângâindu-mi pielea de pe coaste. Nu am branhii. Indiferent cât de adânc aş respira, pielea nu se despică, iar aerul continuă să îmi iasă şi să-mi intre printre buze. Pielea mi-e încă umedă şi apa nu mai alunecă pe ea, ci îmi pătrunde în toţi porii şi aduce cu sine un frig insuportabil. Genul de frig care-mi înfioară din nou pielea, de la picioare la braţele fragile.

Începe să-mi fie teamă de apa din afara cuştii. Dacă Elian m-ar arunca peste bord, cât mi-ar lua să mă înec?

Se aprind felinarele, suficient de slab să ofere ochilor mei umani timp să se adapteze. Elian vâră o cheie în cuşca de cristal şi o secţiune din perete se deschide. Ignor instinctul de a-l ataca, amintindu-mi cât de uşor m-a ţintuit la perete când am încercat să o atac pe Maeve. Este mai puternic decât sunt eu acum şi mai agil decât credeam. În trupul ăsta, forţa nu este o soluţie.

Elian pune o farfurie în faţa mea. Conţine o tocană groasă, de culoarea apei de râu. Carne palidă şi struguri de mare plutesc deasupra, iar mirosul copleşitor de anason umple aerul. Mi se strânge stomacul.

— Kye şi cu mine am prins ţestoase, explică el. Duhnesc îngrozitor, dar au un gust fantastic.

— Sunt pedepsită, zic într-o midasiană rece. Vreau să ştiu de ce.

— Nu eşti, îmi spune. Eşti supravegheată.

— Pentru că vorbesc *psáriin?* întreb. Să vorbeşti o limbă e un delict?

— Este o limbă interzisă în majoritatea regatelor.

— Nu suntem într-un regat.

— Greşit, îmi spune, sprijinindu-se de arcada uşii. Suntem în regatul meu. *Saad* este regatul meu. Tot oceanul este regatul meu.

Ignor insulta adusă de un om care încearcă să pretindă că îi aparţine ce este al meu de drept şi zic:

— Când am urcat la bord, nu am primit o listă de legi.

— Acum ştii.

Răsuceşte cheia pe deget.

— Fireşte, aş putea aranja să dormi mai comod, dacă nu ai mai fi atât de evazivă.

— Nu sunt.

— Atunci, spune-mi cum de vorbeşti *psáriin.*

Mişcările relaxate îi sunt trădate de curiozitatea din voce.

— Spune-mi ce ştii despre Cristalul lui Keto.

— Mi-ai salvat viaţa şi acum îmi oferi confort pentru informaţii? Cât de repede dispare bunătatea.

— Sunt capricios, spune Elian. Trebuie să protejez Saad-ul. Nu pot avea încredere în oricine urcă la bord. Trebuie să aibă o poveste suficient de bună.

La asta zâmbesc.

Dacă numai de o poveste am nevoie, atunci e

uşor. Al Doilea Ochi al lui Keto e o legendă şi în apele noastre. Regina Mării l-a vânat mulţi ani, când şi-a început domnia. Dacă reginele anterioare l-au considerat o cauză pierdută, mama a fost mereu dornică de putere. A periat poveştile despre ritualul de eliberare a ochiului, iar şi iar, sperând să afle indicii despre locul în care se află. Mi-a spus cândva că ochiul era cheia pentru sfârşitul omenirii, la fel de mult precum era cheia pentru ca ei să ne pună capăt nouă. Mă gândesc la tridentul ei din os ca de cărbune şi la rubinul îndrăgit care se află în centrul lui, adevărata sursă a magiei Reginei Mării. Ochiul se spune că i-ar fi geamăn, că ar fi fost furat de la neamul meu şi ascuns unde nicio sirenă nu poate ajunge.

Mama ştie totul despre ochi, mai puţin cum să îl găsească. Aşa că, după mulţi ani, a renunţat să îl mai caute. Dar eşecul, înregistrat după al predecesoarelor, nu îi dă pace.

Mă opresc şi-mi vine o idee.

Ochiul este ascuns unde nu poate ajunge nicio sirenă, dar, graţie mamei, asta nu mi se mai aplică. Dacă Elian mă poate duce acolo, pot folosi ochiul pentru a face să se adeverească cea mai mare temere a Reginei Mării. Dacă chiar crede că sunt nedemnă să domnesc, îi voi dovedi contrariul folosind Al Doilea Ochi al lui Keto ca să o dau jos de pe tron. Să o distrug, aşa cum a încercat şi ea să mă distrugă pe mine.

Îmi ling buzele.

Dacă Elian chiar vânează ochiul, atunci se încrede în poveşti. Dacă un om le poate vâna,

atunci le poate auzi. Tot ce trebuie să fac este să îl conving pe prinţ că sunt utilă, iar el m-ar putea lăsa pe punte şi departe de cuşca asta. Dacă mă pot apropia suficient, nu voi avea nevoie de unghii ca să îi smulg inima. O voi face cu propriul lui pumnal, imediat după ce-mi asigură domnia peste ocean.

— Regina Mării mi-a răpit familia, îi spun lui Elian, cu vocea îmbrăcată în melancolia din vocea marinarilor care-şi priveau conducătorii murind. Eram pe o barcă de pescuit şi eu am fost singura supravieţuitoare. Le studiez de când eram copilă, învăţând tot ce e posibil din cărţi şi din poveşti despre sirene.

Îmi muşc buza.

— Cât despre limbă, nu pot pretinde că o vorbesc fluent, dar ştiu suficient. A fost uşor de învăţat cât una dintre ele mi-a fost prizonieră. Tata a reuşit să o rănească înainte să moară şi am putut să o ţin în captivitate.

Elian oftează, deloc impresionat.

— Dacă tot minţi, măcar fă-o mai bine.

— Nu este o minciună.

Mă prefac rănită de acuzaţia lui.

— Una dintre ele a fost rănită în timpul atacului asupra familiei mele. Suntem din Polemistés.

Când pomenesc de ţara războinicilor, Elian face un pas în faţă. Bagă o mână în buzunar şi scoate un obiect circular. Este busola pe care a ţinut-o în palmă când am vorbit pe punte. Un lanţ delicat, de aur, atârnă de carcasă şi, când o deschide, capetele sună ca nişte clopoţei.

— Chiar te aştepţi să cred că eşti din Polemistés? mă întreabă.

Încerc să nu mă arăt ofensată de întrebare, pentru că acum nici eu nu aş crede că sunt o războinică, dar nu-mi susţin cazul. Nu-mi place felul în care Elian priveşte busola, de parcă s-ar baza pe ea pentru a discerne ceva. Cu fiecare minciună care-mi traversează gândurile, aproape că simt cum obiectul se întinde şi îmi cutreieră adâncurile mâloase ale minţii. Cum scoate la iveală minciunile, ca pe nişte rădăcini de alge. Pare imposibil, dar ştiu ce mult ţine omenirea la trucurile sale.

— Cei din familia mea sunt vânători, zic cu grijă. Aşa ca tine. Regina Mării a vrut să se răzbune, pentru că s-a simţit nedreptăţită.

Spaţiul dintre noi se aglomerează de magia busolei, iar eu mă gândesc la faţa lui Maeve, ca să dovedesc obiectului că nu este o minciună.

— I-am torturat una dintre sirene ca să obţin ce aveam nevoie.

— Ce a păţit sirena?

— E moartă, zic.

Elian se uită la busolă şi se încruntă.

— Ai ucis-o tu?

— Crezi că n-aş fi capabilă?

Oftează la răspunsul meu evaziv, dar este dificil să nu îi citesc curiozitatea din priviri, în timp ce se gândeşte la ideea de a mă crede.

— Sirena ţi-a spus despre cristal?

— Mi-a spus multe lucruri. Fă-mi o ofertă care să merite şi poate că le voi împărtăşi cu tine.

— Ce fel de ofertă?

— Un loc pe navă şi în vânătoarea asta.

— Nu eşti în poziţia să te târguieşti, spune Elian.

— Familia mea studiază sirenele de generaţii. Îţi garantez că ştiu mai multe despre ele decât vei spera vreodată să afli tu. Şi ai văzut deja că le vorbesc limba, adaug. Nu este un târg, ci o înţelegere.

— Nu sunt interesat de înţelegeri cu fete în cuşcă.

Îmi răsucesc buzele într-un zâmbet crud.

— Atunci, lasă-mă să ies.

Elian râde, scoate un pistol şi clatină din nou din cap.

— Ştii, spune el, apropiindu-se de celulă, cred că-mi placi. Treaba e că – loveşte celula mea cu pistolul – este o diferenţă între a plăcea pe cineva şi a-i acorda încrederea.

— Eu nu ştiu nici de una, nici de alta.

— Când ajungem în Eidýllio, spune Elian, putem bea pentru asta.

Gândul e suficient să mă facă să tresar. Eidýllio este un ţinut devotat romantismului. Preţuiesc iubirea ca pe o putere, chiar dacă a ucis mai mulţi oameni decât mine. Aş prefera să fiu înconjurată de aurul orbitor din Midas decât să fiu într-un regat unde moneda este făcută din emoţii.

— Ai suficientă încredere în mine să-mi iei de băut?

Elian pune pistolul în buzunar şi se apropie de buton.

— Cine a zis că eu plătesc?

— Ai promis că mă eliberezi! strig spre silueta care se retrage.

— Ţi-am promis un aranjament mai confortabil, îmi spune cu mâna deasupra butonului. Îi spun lui Kye să-ţi aducă o pernă.

Mă uit ultima dată la rânjetul lui înainte ca felinarul să slăbească şi ultima pată de lumină să dispară din încăpere.

Capitolul 19

Când lumina se revarsă peste ţărmul ţinutului Eidýllio, cerul este despicat de o fulgerare rozalie. Soarele luceşte la orizont, înconjurat de o nuanţă miraculoasă de roşu difuz, precum coralul topit. Sunt scoasă din adâncurile cuştii mele la lumină, unde găsesc o explozie de căldură şi culoare cum n-am mai văzut vreodată. Lumina atinge orice colţ al lumii, dar în Eidýllio pare mai aproape de magie. Magia care infuzează lama lui Elian şi tridentul mamei. Vise modelate în ceva mai puternic decât realitatea.

Dincolo de docuri, iarba are culoarea peştilor gobi neon. O pajişte plutitoare. Tulpini de ienupăr ţâşnesc afară ca nişte artificii, cu picături de ploaie agăţate de vârfuri. Sunt globuri de lumină care călăuzesc înăuntrul ţinutului.

Îmi dau seama că-mi este cald. E o senzaţie nouă, departe de furnicătura gheţii pe care o adoram ca sirenă şi de îngheţul aspru pe care l-am simţit în degetele omeneşti pe *Saad.* Am aruncat

cămaşa umedă a lui Elian, care se agăţa de mine, uscându-se ca o a doua piele. Acum port o rochie albă zdrenţuită, strânsă în talie cu o curea groasă cât unul dintre picioarele mele, şi cizme înalte, negre, care ameninţă să-mi înghită picioarele cu totul.

Madrid păşeşte lângă mine.

— Libertate la orizont, spune ea.

— Libertate?

Îi arunc o privire uimită.

— Căpitanul plănuia să te elibereze după ce ajungeam aici, nu? Fără arsuri, fără spărturi.

Recunosc zicala. Este originară din Kléftesis, regatul hoţilor – *nicio problemă,* asta înseamnă –, şi e folosită de piraţii care jefuiesc nave care trec pe lângă ei şi orice ţinut pe care ancorează. Dacă nu e nimeni ucis, cei din Kléftesis nu consideră că s-a comis vreun delict. Piraţii lor sunt credincioşi firii lor şi nu dau atenţie misiunilor nobile şi declaraţiilor de pace. Navighează pentru aur şi plăcere, precum şi pentru durerea cauzată când şi le însuşesc. Dacă Madrid este de acolo, Elian şi-a ales bine oamenii. Cei mai răi dintre cei răi sunt perfecţi pentru el.

— Cât de multă încredere ai în prinţul tău, zic.

— Nu este prinţul meu, spune Madrid. Pe navă nu e niciun soi de prinţ.

— Asta e uşor de crezut. N-a fost nici măcar politicos când m-am oferit să ajut.

— Hai să fim sincere. Încerci să te ajuţi doar pe tine.

— E cineva care nu face asta?

— Căpitanul.

Vocea ei are o urmă de admiraţie.

— El vrea să ajute lumea.

Asta mă face să râd. Prinţul vrea să ajute o lume condamnată. Câtă vreme trăieşte mama, războiul este tot ce vom cunoaşte. Ce ar putea face Elian pentru propria siguranţă ar fi să mă ucidă pe mine şi pe toţi cei în care nu-şi poate permite să aibă încredere. Dar el m-a ţinut prizonieră. A fost destul de bănuitor să mă închidă, însă nu destul de brutal să-mi curme viaţa. Mi-a arătat milă şi, indiferent dacă asta e slăbiciune sau putere, tot mă irită.

Îl privesc coborând de pe navă, fără să se uite la fata naufragiată, pe care ar putea-o abandona. Aleargă şi sare pe ultima bucată de drum, aşa că picăturile mici explodează în aer precum ploaia când picioarele lui ating iarba. Îşi scoate pălăria şi face o plecăciune ţinutului. Apoi, întinde o mână bronzată, îşi ciufuleşte părul ca pana corbului şi îşi strecoară pălăria înapoi pe cap, cu o înfloritură. Admiră peisajul, cu mâinile în şolduri.

Îl aud expirând chiar şi de pe puntea Saad-ului. Bucuria lui e ca o pală de vânt necunoscut, care ne mângâie. Echipajul zâmbeşte, privindu-l cum se uită la oceanul de iarbă şi de ienupăr şi, în depărtare, la zidul de lumină. Dincolo de oraş se vede un castel, ca un miraj.

— Mereu face aşa, spune Kolton Torik.

Prezenţa lui aruncă o umbră lângă mine, dar primul ofiţer al lui Elian nu e nici pe departe piratul teribil care ar putea fi. Are chipul blând şi relaxat,

mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor scurtaţi şi vorbeşte cu un glas adânc, dar moale, ca ecoul unei explozii.

— Eidýllio este printre favoritele sale, îmi explică Torik.

Mi se pare greu de crezut că prinţul ăsta ar putea fi romantic. Pare să considere ideea la fel de ridicolă ca mine. Ştiu că Midas nu este regatul lui favorit; oamenii nu-şi creează cămine, dacă au unul deja. Dar aş fi pariat pe Ágrios, naţiunea neînfricării. Sau pe ţinutul războinic Polemistés, pe care l-am ales să-mi fie originar. Ţinuturi pentru soldaţi gata de război. Luptători şi ucigaşi care nu văd rostul în a pretinde că sunt altceva.

N-aş fi crezut că infamul vânător de sirene are o urmă de umanitate în el.

— Este şi unul dintre favoritele mele, spune Madrid, adulmecând aerul. Au străzi întregi cu brutării, cu inimi de ciocolată pline ochi cu caramele topite. Chiar şi cărţile lor de joc au iz dulce.

— Care *este* favoritul lui? arăt spre Elian.

Kye ridică o sprânceană.

— Ghiceşte.

— De ce mai ai nevoie în viaţă când ai iubire? întreabă Madrid.

Kye pufneşte.

— Aşa o numiţi voi, puştii de azi?

Madrid dă să îl lovească, iar când Kye se fereşte, ea îşi îngustează ochii.

— Ar trebui să fie ţinutul romantismului, îi spune.

— Romantismul este pentru cei de sânge regal, spune Kye, chiar când Torik aruncă un sac gol în mijlocul cercului improvizat.

Şi-a scos cămaşa şi văd că braţele lui goale sunt acoperite de mozaicuri de tatuaje. Nicio bucăţică de piele nu a scăpat de peticele de culori. Pe umăr are un şarpe care priveşte în jos. Este galben, cu dinţii dezveliţi, sâsâind când îşi încordează bicepsul.

— Iar căpitanul ce este? întreabă el.

— Pirat, zice Kye şi îşi azvârle sabia în sac. Ştim cu toţii de ce vin piraţii în Eidýllio.

Madrid îi aruncă o privire ucigătoare.

Îndrăznesc să îi arunc din nou o privire prinţului. Vântul călduţ îi face să fluture poalele hainei, iar vârful pumnalului său îmi atrage privirile. Despică lumina tot mai puternică a soarelui şi apoi o venă subţire de negru se caţără pe metal şi o capturează. O bea până ce nu mai rămâne nicio lucire pe lamă. Îmi muşc buza şi îmi imaginez cum ar fi să am ceva atât de puternic.

Un pumnal care absoarbe lumina şi viaţa.

Postura lui Elian se încordează. Încheieturile i se albesc pe şolduri, iar capul i se înclină uşurel înapoi spre navă. Spre mine. De parcă mi-ar putea simţi gândurile. Când se întoarce, o face încetişor, cu greutate, şi le ia câteva clipe ochilor săi să îi găsească pe ai mei. Se uită fără să clipească şi, chiar când cred că va ridica o mână şi-i va face lui Madrid semn să mă împuşte sau lui Kye, să mă arunce înapoi în cuşca de cristal, zâmbeşte. Partea stângă a gurii i se ridică, iar acţiunea mi se pare o

provocare.

Apoi expresia dispare, iar Elian se întoarce spre restul echipajului. Când o face, zâmbetul lui devine real şi suficient de larg încât să îi facă gropiţe în obrajii bronzaţi.

— Ştiţi cum merge treaba, le spune, urcând înapoi pe punte. Tot ce e ascuţit sau letal, în sac.

Se uită la mine.

— Crezi că ai încăpea?

Îi arunc o privire feroce, iar echipajul îşi scoate săbiile, fără entuziasm. Săgeţile ies din cizme. Pumnalele, dintre cutele pantalonilor. Pistoalele, de la cingătoare. Kye îşi scoate o cizmă şi o aruncă înăuntru. Soarele ca de cerneală reflectă lumina unui pumnal ascuns în călcâi, înainte să fie îngropat de o masă de arme.

Piraţii se dezarmează în faţa mea. Strat după strat, îşi aruncă protecţia, ca pe o a doua piele. Când termină, toţi se îndepărtează târşâindu-şi paşii, cu mâinile sprijinite stângaci în şolduri, sau dând să atingă arme care nu mai sunt acolo.

Madrid îşi duce degetul mare la gură şi muşcă unghia cu putere, în timp ce Kye îşi pocneşte degetele. Trosnetele au ritmicitatea valurilor.

— De ce faceţi asta? zic, privind mormanul de arme.

Dacă aş lua una, aş putea-o folosi împotriva prinţului, dacă încearcă ceva, dar nu am unde s-o ascund în rochia asta. Oftez frustrată, ştiind că nu voi putea să mă apropii suficient cu o armă la vedere.

— Fără arme în Eidýllio, explică Madrid.

Îşi răsuceşte ultimele două pumnale gemene afară din mâneci.

— Aşa e legea, continuă Kye. Nu poţi atinge pământul dacă eşti înarmat, aşa că ne strângem armele şi le ducem la zid. Acolo, lăsăm sacul paznicilor.

— De ce nu le lăsaţi pe navă?

Madrid îşi priveşte puşca-harpon, oripilată.

— Nu te teme, şopteşte ea spre mecanismul letal, n-a vrut.

Kye zâmbeşte şi loveşte cu afecţiune unul dintre saci.

— Nu putem risca să ne lăsăm cele mai bune metale pe nave. Dacă alţii andochează aici, ar putea decide să-şi vâre nasul. Fireşte, spune el, privindu-mă cu înţeles, ar fi o mare prostie să încerci să-l superi pe căpitanul Saad-ului.

Elian îl bate cu palma pe umăr. Are un pai de zahăr negru agăţat în colţul buzelor, cu mirosul familiar de seminţe de anason.

— Dar nu poţi paria că oamenii nu sunt proşti, spune el. Aşa ajungi cu un cuţit în burtă.

Torik ridică sacul plin de arme de pe punte şi icneşte.

— Bine, zice el. Cap sau pajură pe care dintre voi, netrebnicilor, mă ajutaţi să duc astea.

Kye scoate o monedă de aur din buzunar. Pe faţă e gravată o piramidă, aşa că ştiu imediat că este din Midas. Nu le poţi confunda sigiliul regal.

— Cap, pierzi, pajură, câştig.

Kye aruncă moneda în aer, dar trece pe lângă Torik înainte să apuce să aterizeze. Când moneda

loveşte puntea, lângă picioarele primului ofiţer, Kye strigă peste umăr:

— E ziua mea norocoasă!

— Păstrez eu aurul, rahat cu ochi, îi zice Torik, ridicând moneda şi lustruind-o de cămaşă.

Elian îi face semn lui Madrid să îl ajute pe Torik şi ia o muşcătură din dulcele ca de catran. Când braţul i se mişcă într-o parte, văd pumnalul încă sub pulpana hainei sale.

Arăt spre el.

— Nu îţi respecţi propriile reguli?

— Nu sunt regulile mele, spune Elian. În plus – îşi atinge mânerul pumnalului, iar ironia îi trosneşte în glas –, am imunitate diplomatică.

Kye râde din iarbă.

— Aşa se numeşte acum regina Galina? întreabă el. Poate doreşti să-i spui Alteţei Sale că i s-a schimbat titlul.

— Aş prefera să nu.

— Când mergem să o vedem? întreabă Madrid, aruncându-şi pe umăr celălalt sac cu arme. Ştii că, de îndată ce va auzi că am aruncat ancora, va trimite gărzi să te escorteze la palat.

— Mereu vrea să se asigure că suntem primiţi cum se cuvine, spune Elian.

Madrid pufneşte.

— Adică vrea mereu să fie cu ochii pe noi.

Elian ridică din umeri şi îşi duce mâna la scoică. Încerc să par indiferentă, dar gândul că e între degetele lui mă face să ameţesc de furie. Regatul marin al lui Keto a rămas ascuns de oameni de la începutul timpurilor, pierdut într-un

labirint de ocean şi magie ţesut de zeiţa însăşi. Secretul locului în care se află este cea mai bună apărare a noastră în lupta asta continuă şi ar fi insuportabil ca avantajul să fie distrus de el, mai ales din cauza mea.

Chiar dacă scoicile nu funcţionează pentru oameni, Elian nu este ca restul oamenilor. Nu îmi pot da seama ce haos ar stârni dacă ar captura o sirenă şi ar obliga-o să-şi folosească puterea ca să-l conducă spre regatul nostru. Mă îndoiesc că dorinţa lui de a scăpa lumea de rasa mea are limite. Mişcările lui sunt la fel de imprevizibile precum motivele şi, dacă am învăţat ceva în ultimele câteva zile, este că prinţul are un fel de a dobândi ce doreşte. Nu sunt pregătită să-l las să ţină cheia regatului meu suficient cât să-şi dea seama ce este.

Elian mă conduce de pe nava lui pe pajiştea plutitoare, cu o dungă de murdărie aparent constantă pe frunte. Nu pare niciodată perfect. În fiecare moment, apariţia lui este stricată de ceva ce nu stă la locul lui, lucru evident chiar şi în mijlocul unui asemenea echipaj pestriţ. Pare să fie felul lui de a se potrivi în mijlocul hoţilor pe care i-a adunat, aşa cum eu am fost modelată după ideile mamei despre o sirenă adevărată. Din cauza asta, ştiu că încercările lui sunt zadarnice. Sângele regal nu dispare. Drepturile din naştere nu se schimbă. Inimile sunt marcate pe vecie de adevărata noastră natură.

— Când ajungem la zid, discutăm despre viitorul tău, spune Elian.

Strâng pumnii, oripilată de îndrăzneală şi de faptul că sunt obligată să o tolerez. Nu sunt niciodată regina, ci mereu supusa.

— Discutăm?

— Ai zis că vrei să vii cu noi şi vreau să mă asigur că eşti folositoare. Nu poţi rămâne prizoniera care-mi mănâncă spaţiu pe punte.

— Eram sub punte, îi amintesc. Într-o cuşcă.

— Asta era de dimineaţă, spune el, de parcă ar fi trecut deja suficient timp ca să fie uitat. Încearcă să nu fii ranchiunoasă.

Rânjetul pe care mi-l aruncă este dincolo de orice tachinare şi eu mârâi, fără să mă învrednicesc să răspund. Trec pe lângă el şi mă asigur că-l lovesc cât pot de tare cu umărul. Cu cât mai repede îi dobândesc inima, cu atât mai bine.

Zidul nu este făcut din lumină, ci din petale de trandafir. Sunt de un alb pur şi, când soarele se reflectă pe frunzele delicate, sclipesc ca nişte stele. La început, este greu de zis dacă fac parte din zid sau dacă sunt însuşi zidul. Petale de flori care creează, parcă, o barieră în jurul graniţelor capitalei din Eidýllio. Când ne apropiem, văd cum podul de marmură solidă începe să se lase, separând florile la mijloc.

Când intrăm în oraş, mă loveşte mirosul de pâine dulce şi mentă. Străzile pietruite sunt pline

de tarabe, iar fiecare piatră pare să creeze ape. La intrare, un negustor se apleacă peste un butoi cu ciocolată densă şi amestecă în el cu o lingură aproape la fel de înaltă ca el. Clienţii îşi ling miere caldă de pe degete şi le picură lapte pe cămăşile elegante, de satin.

Deschid gura să oftez şi aerul mi se caramelizează pe limbă.

Nu am mai fost niciodată într-un oraş omenesc şi mă minunez de abundenţă. Cât de mulţi oameni! Câte culori, mirosuri şi gusturi! Cum le devin vocile şoapte şi răcnete, în timp ce picioarele lor izbesc pavajul. Atât de multe trupuri care se mişcă şi se ciocnesc. Nebunia este zăpăcitoare. Cum respiră într-un spaţiu atât de mic? Cum trăiesc în haosul ăsta? Mă apropii de Elian, deşi nu vreau. Prezenţa lui îmi aduce alinare, pentru că se preface foarte relaxat. De parcă ar putea aparţine oriunde ar dori.

Paznicii par să-l recunoască. Zâmbesc şi îl salută, cu plecăciuni iuţi, înainte să deschidă sacul cu arme pe care Torik li-l trânteşte în post. Deşi pumnalul lui Elian este acoperit de haină, nu e tocmai invizibil, dar nici nu se străduieşte prea tare să-l ascundă.

Paznicii se apropie de echipaj, chiar dacă precauţi, şi încep să îl pipăie pe primul. Buzunarele, căptuşeala hainei, căutând orice armă ascunsă. Când ajung la Madrid, ea ridică ironică din sprâncene, iar Kye îşi dă ochii peste cap.

Paznicii continuă, sărindu-l pe Elian. Pare să fi vorbit serios cu imunitatea diplomatică. Ori influenţa lui se întinde dincolo de regatul Midas, ori

regina Galina din Eidýllio are o slăbiciune pentru piraţi.

Un paznic se apropie de mine şi îmi face semn să îndepărtez braţele. Este mai înalt decât mine cu pe puţin două capete şi are o barbă portocalie care-i coboară pe gât. Pielea îi e albă ca oasele de peşte, o versiune mai puţin imaculată a pielii mele. Sau a ce era odată, înainte de blestemul mamei. Tot nu m-am văzut în forma cea nouă. Aş prefera să nu văd cum a terfelit umanitatea un chip care, cândva, scufunda corăbii.

Paznicul vine mai aproape şi eu simt mirosul de fum din uniformă.

— Dacă mă atingi, îl avertizez, îţi rup un deget.

Privirea lui îmi mătură trupul, remarcând cum atârnă rochia albă pe umerii mei ascuţiţi. Decide, probabil, că nu sunt cine ştie ce ameninţare, pentru că mă apucă repede de braţe şi le întinde ca pe aripi. Îi folosesc dispreţul în avantajul meu, încrezătoare că, şi fără forţa mea, tot sunt letală. N-oi fi având aripioare şi nici voce, dar sunt fiica Reginei Mării. Sunt cea mai nemiloasă creatură din cele o sută de regate.

Îmi răsucesc braţul întins sub mâinile lui şi îl trag de încheietură, apoi îndoi cotul şi îl poziţionez ca să-i pocnesc faţa încrezută. Când mă mişc, aud un trosnet mulţumitor, dar nu este sunetul osului care se rupe.

Sunt eu, izbită la pământ.

Paznicul m-a apucat de braţ şi m-a aruncat cât colo. Cotul mi s-a zgâriat de pietriş. Durerea îmi străbate pielea şi simt o furie cumplită. Dacă eram

în ocean, l-aş fi putut ucide cu o singură mână. Cu un cântec. Acum îmi pulsează braţul sub greutatea mea. Cum să dobor un ucigaş de sirene antrenat, dacă nu mă descurc cu un paznic amărât?

Mă uit urât când paznicul îşi duce mâna la şold, aproape scoţându-şi sabia. Camarazii lui se întind după pistoale. Le văd furia din priviri când se gândesc cum să mi-o plătească fiindcă l-am atacat pe unul dintre ei. Dar nu scot armele, ci se uită la prinţ.

Elian se uită la ei cu o expresie indiferentă. Şade pe tejgheaua postului, cu un picior pe lemnul lăcuit şi cu genunchiul în curbura cotului. În mână are un măr de culoarea bobocilor de trandafir.

— Ce întâmpinare călduroasă, comentează el, sărind jos.

Paznicul se şterge la nas cu dosul palmei.

— A încercat să mă *lovească,* mârâie el.

Elian muşcă din măr.

— A zis că-ţi va rupe degetele, spune el. Ar trebui să o ataci iar şi să afli dacă juca la cacealma.

— Încercam doar să o percheziţionez. Trebuie să-i verificăm pe toţi cei care intră în regat. Aşa este legea.

— Nu chiar pe toţi.

Elian îşi duce mâna la talie şi pumnalul pe care nu pare să-l piardă vreodată din ochi scânteiază. Dacă paznicii nu l-au văzut încă, îl văd acum. Este evident că asta vrea şi Elian.

Paznicul ezită.

— Ar putea ascunde o armă, zice el, mai puţin convingător.

— Aşa este, încuviinţează Elian. Are atâtea locuri în care ar putea-o ascunde.

Se întoarce spre mine şi îmi întinde o mână.

— Dă-le arbaleta pe care o ai sub fustă şi te lasă să scapi cu o lovitură peste mână.

Vocea lui e serioasă şi, când îi arunc o privire urâtă, drept răspuns, Elian se întoarce spre paznic şi îşi ridică braţele, de parcă aş fi dificilă.

— Va trebui să o aruncaţi în temniţă, zice Kye, apărând lângă prinţ.

Nu sunt complet convinsă că glumeşte.

— E clar că face parte dintr-o reţea de contrabandişti de elită.

Elian se întoarce spre el şi icneşte, cu mâna la inimă.

— Pe zei, spune el, cu vocea scăzând până la o şoaptă conspirativă, dacă e pirat?

Kye pufneşte şi după o clipă îmi dau seama că şi eu zâmbesc.

Nu îmi amintesc ultima dată când am râs cu adevărat. Am fost atât de obsedată să o mulţumesc pe mama, că să-mi găsesc propria bucurie mi s-a părut nerezonabil. Nu că ar conta; aş putea fi monstrul perfect şi nu s-ar schimba nimic. Dacă o dezamăgesc, sunt un eşec. Dar, dacă excelez, îmi dovedesc meritele de domnitoare şi este un păcat mult mai grav.

Mă gândesc la privirea ei când îi voi arăta Al Doilea Ochi al lui Keto şi i-l voi arunca precum o mănuşă, în chip de provocare la duel.

Paznicii ne lasă să trecem şi, când se dau la o parte, oraşul îşi deschide braţele. Nu mă priveşte

nimeni ciudat. Mă camuflez printre pietre, amestecându-mă cu toate celelalte feţe. Sunt nesemnificativă, pentru prima dată. Este eliberator şi iritant totodată.

— Uită-te bine, zice Elian. Ar putea fi noua ta casă.

Pălăria îi atârnă într-o parte, agăţată de mânerul pumnalului. Ascunde arma şi atrage atenţia asupra ei, simultan. Vrea să fie remarcat. Este incapabil să nu facă impresie.

Îmi încrucişez braţele la piept.

— Chiar m-ai lăsa aici dacă nu m-ai considera utilă?

— Te-aş abandona, spune el. Te-aş părăsi. Te-aş arunca. Te-aş da fără milă la o parte.

Îşi dă la o parte o şuviţă de păr negru.

— Trebuie să recunoşti, Eidýllio este preferabil punţii suspinelor, zice el. Sau unei cuşti.

În momentul ăsta, cred c-aş prefera oricare din variantele astea. Senzaţia de pământ sub picioare e ciudată, iar soliditatea sa îmi trage stomacul în prea multe direcţii. Îmi doresc apă care ţâşneşte printre aripioarele mele sau legănarea Saad-ului. Pe pământ, totul este prea calm. Prea permanent.

— Nu ţi-e dor?

Nu ştiu de ce întreb, de parcă Elian şi cu mine am avea ceva în comun. Ar trebui să plec cât mai pot. Să-l ucid cât mai pot.

Să uit că trebuie să aştept până când m-ar duce la ochi. Să uit încercarea de a-mi detrona mama şi să îi iau inima, aşa cum a poruncit ea, asigurându-mi din nou locul de urmaşă a ei. Dacă

mă întorc cu suficiente arme omeneşti, îl pot doborî.

În schimb zic:

— De ocean, şi ochii lui se încreţesc.

— E tot acolo.

— Dar departe. Mergem de câteva ore.

— Niciodată prea departe. Uiţi că locul ăsta este delta unui râu.

Midasiana mea e limitată şi, când mă uit în gol la noţiunea de deltă a unui râu, Kye oftează adânc de lângă o tarabă.

— Haide, zice şi linge ciocolata de pe degete. Vrei să spui că nu cunoşti geografia celor o sută?

— Aşa a fost creat Kardiá, explică Madrid.

Are părul prins în două cozi acum, iar când vorbeşte se întinde să şi le strângă mai tare.

— O deltă a râului s-a format din Eidýllio, iar nişte verişori ai familiei regale au decis că merită un popor al lor. Aşa că au luat-o şi s-au proclamat rege şi regină.

— Genul meu de oameni.

Kye ridică pumnul în aer.

— Genul tău de oameni nu e înghiţit de nimeni, spune Madrid. Sunt unici în idioţenia lor.

— M-ai convins cu „unici”, spune Kye, apoi se întoarce spre mine. Tot ce separă Kardiá de Eidýllio sunt râuri şi estuare. Sunt peste tot.

Îmi amintesc comentariul lui Torik de pe *Saad,* despre Eidýllio, regatul favorit al lui Elian. Nu îmi dădeam seama de ce – prinţul rebel îndrăgostit de un ţinut al iubirii mi se părea cel mult ciudat şi cel mai probabil ridicol –, însă acum înţeleg.

— De asta îţi place aici, îi spun. Pentru că oceanul nu e niciodată departe.

El zâmbeşte, dar chiar când vrea să răspundă, Torik îi pune mâna pe umăr.

— Trebuie să ne grăbim, căpitane. Ne reţin camerele, la Serenitate, doar pentru două ore după apus.

— Mergeţi voi, spune Elian. Vin imediat.

Torik încuviinţează şi, când se întoarce să plece, restul echipajului îl urmează, cu excepţia lui Kye, care aşteaptă la marginea mulţimii, cu o expresie de necitit. Îi strânge mâna lui Madrid, doar o dată, apoi o priveşte dispărând. Când nu o mai vede, se întoarce iar la mine şi la Elian, cu faţa dintr-odată severă.

Se pare că prinţul este rareori nepăzit.

— Îţi datorez ceva, spune Elian. De fapt, tu mie, pentru că te-am salvat de la înec. Dar nu sunt genul care se cramponează de datorii.

Peste buze îi trece o umbră de zâmbet când îşi desface de la gât cochilia mea. Mă cuprinde ceva asemănător cu speranţa. Degetele îmi zvâcnesc.

— Uite, zice, şi mi-o aruncă.

De îndată ce scoica stacojie îmi atinge palma, puterea îmi străbate tot corpul. Genunchii aproape că-mi cedează când îmi simt puterea nefirească revenind. Oasele mi se întăresc, pielea mi se cristalizează. O clipă, inima mi se veştejeşte înapoi. Apoi aud şoapte care devin murmur. Aud chemarea Mării Diávolos şi a regatului lui Keto. Îmi aud căminul.

Apoi dispare. La fel ca puterile mele.

Dispare pe cât de repede apăruse. Corpul mi se înmoaie şi pielea îmi redevine moale şi caldă. Oasele, fragile. Inima îmi bate din nou, roşie.

Oceanul tace.

— Lira.

Întorc ochii spre Elian. Nu mă pot obişnui cu numele meu rostit cu accentul lui. Ca într-unul dintre cântecele pe care le cântam, o melodie dulce, dar mortală.

— Dacă ţi-e dor de ocean, spune el, Reoma Putoder este cea mai apropiată apă. În ziua sacră, localnicii aruncă pietricele în cascadă şi îşi doresc să-şi găsească iubirea pierdută. Accesul este interzis în restul săptămânii, dar nu mă îndoiesc că reuşeşti tu să te descurci.

Vrea să treacă pe lângă mine, dar îl blochez.

— Aşteaptă, spun. Credeam că ai spus că vrei să mă dovedesc demnă să te însoţesc. Ţi-am spus că am informaţiile pe care le cauţi şi acum nici măcar nu vrei să te gândeşti la o înţelegere?

— Am făcut destule înţelegeri în ultima vreme, spune Elian. Şi chiar n-am nevoie de o rătăcită în misiunea asta, mai ales una în care n-am încredere. În plus, nu-mi poţi oferi nimic ce nu ştiu deja.

Îşi pune din nou pălăria pe cap, cu un gest graţios, şi o înclină spre mine.

— Dacă te duci la Reoma Putoder, zice el, vezi să nu te îneci de data asta.

Nu-mi mai aruncă nicio privire înainte să se întoarcă şi să-şi croiască drum prin piaţă, spre Kye. Îi mai surprind pentru o clipă împreună, apoi dispar

amândoi în mulţime.

Îmi ia aproape o oră să găsesc Reoma Putoder. Nu cer ajutor, parţial pentru că mândria mea nu poate suporta ca alt om să mă salveze, dar mai ales pentru că răbdarea mea nu mai suportă să îmi vorbească şi alţi oameni. Am fost deja oprită de zece ori de către localnici care-mi ofereau mâncare şi haine mai groase, de parcă aş avea nevoie, pe căldura asta copleşitoare. O fată care rătăceşte singură într-o rochie boţită şi cizme de pirat pare să-i agite.

Cred că i-ar agita mai tare dacă le-aş smulge inimile.

Reoma Putoder este o cascadă cu o lagună albă, pură, care, undeva în depărtare, curge în ocean. Am auzit-o înainte să o văd, pierdută pe nesfârşitele alei cu brutării, cu mirosul de patiserie agăţându-mi-se de piele ca un parfum. Suna precum tunetul şi, timp de câteva secunde ezitante, am crezut că sigur asta şi era. Dar, cu cât mă apropiam, cu atât era mai recognoscibil sunetul. Apă atât de puternică, încât mă înfioară.

Mă aşez în tăcere la baza cascadei, cu picioarele la marginea lagunei. E atât de cald, că din când în când trebuie să-mi scot picioarele şi să le aşez în iarba înrourată. La fundul apei, pe un nisip înrudit cu zăpada, sunt mii de monede de

metal roşiatic. Ies din mâl ca nişte picături de sânge.

Ating cochilia cu degetele. Mi-o duc la ureche – tăcere. De când m-a lăsat Elian în piaţă, încerc întruna. Cât am mers spre cascadă, am ţinut-o lipită de mine cu disperare, sperând că, în timp, îmi va vorbi din nou. Au fost câteva momente când aproape că m-am păcălit să cred că auzeam ecoul unui val. Răcnetul unei furtuni pe mare. Râsetul hohotind al mamei. Dar singurul zgomot era vâjâitul din urechile mele. Toată puterea mea dispăruse. În faţa mea atârna un iz din cea care am fost, suficient cât să se întoarcă setea. Mă întreb dacă e unul dintre trucurile mamei. Dacă mi-a lăsat scoica doar ca să mă tachineze cu ecourile moştenirii mele distruse.

O strâng mai tare. Aş vrea să mi se crape în mână, să se transforme în nimic. Dar, când deschid palma, este intactă, neatinsă, şi tot ce rămâne e o urmă pe pielea mea. Ţipând, ridic braţul deasupra capului şi o arunc în apă. Aterizează deloc spectaculos şi se duce încet la fund. Văd fiecare clipă a coborârii lente, până ce se aşază pe fundul apei.

Ceva străluceşte. La început slab, dar se răspândeşte repede în globuri şi tăciuni. Mă dau înapoi. De când folosesc cochiliile pentru a comunica cu sirenele sau ca busolă către regatul meu, rareori am văzut aşa ceva. De parcă mi-ar simţi disperarea şi caută în apă pe cineva din neamul meu. În loc să fie hartă, îmi serveşte de far.

Aproape imediat apare Kahlia. Părul blond al

verişoarei mele pluteşte în apă, îi cade în ochi, astfel încât nu-mi poate întâlni privirea.

Sar în picioare.

— Kahlia, spun, uluită. Eşti aici.

Ea încuviinţează şi întinde mâna. Pe degetele ei lungi, fusiforme, este scoica mea. O aruncă în iarba de la picioarele mele.

— Ţi-am auzit chemarea, spune ea încet. Ai inima prinţului?

Mă încrunt, căci capul ei e în continuare plecat.

— Care-i problema? zic. Nu te mai poţi uita la mine acum?

Când Kahlia doar clatină din cap, simt un fior. Cândva mă admira atât de veninos, că a făcut-o pe mama să o urască. Toată viaţa mea, Kahlia a rămas singura din regatul nostru despre care credeam că-mi pasă şi acum nici măcar nu se uită la mine.

— Nu e vorba de asta, spune ea, parcă simţindu-mi gândurile.

Ridică capul şi buzele ei subţiri, de un roz palid, se întind într-un zâmbet dificil. Se joacă, şi nu-i stă în fire, cu corsetul de alge din jurul pieptului. Îmi priveşte forma umană şi nu pare speriată sau scârbită, ci doar curioasă. Ochiul ei galben-lăptos este mare şi lucios. Dar celălalt, cel care este identic cu al meu, este închis şi învineţit.

Scrâşnesc.

— Ce ai păţit?

— A trebuit să existe o pedeapsă, zice ea.

— Pentru ce?

— Pentru că te-am ajutat să îl ucizi pe prinţul

din Adékaros.

Fac un pas furios în faţă, cu picioarele ezitând la marginea lagunei.

— Dar am fost eu pedepsită.

— Da, în mare parte. De aceea sunt încă în viaţă.

Mă străbate un fior. Ar fi trebuit să ştiu că mama nu se mulţumeşte să pedepsească doar o sirenă, când erau două la dispoziţia ei. De ce să sufăr doar eu? Este o lecţie pe care mi-a dat-o de atâtea ori. Mai întâi cu Crestell, acum cu fiica ei.

— Regina Mării este prea milostivă, spun.

Kahlia îmi oferă un zâmbet supus.

— Prinţul încă-şi mai are inima? întreabă ea. Dacă o aduci, se termină. Poţi veni acasă.

Speranţa din glasul ei mă face să tresar. Se teme să se întoarcă în Marea Diávolos fără mine, pentru că, dacă nu sunt eu acolo, nimeni nu o apără de mama.

— Când ne-am întâlnit, eram prea slăbită, după ce aproape că mă înecasem ca să-l ucid.

Kahlia zâmbeşte larg.

— Cum e, în comparaţie cu ceilalţi?

Mă gândesc să îi spun adevărul despre busola care discerne adevărul şi despre pumnalul aspru ca privirea lui, care bea sângele pe care-l varsă. Despre mirosul lui de pescar şi sare oceanică. Dar zic cu totul altceva, ceva ce i se va părea mult mai amuzant.

— M-a încuiat într-o cuşcă.

Kahlia chicoteşte.

— Nu sună foarte princiar, spune ea. Nu ar

trebui ca oamenii de sânge regal să fie primitori?

— Are lucruri mai importante de care să se preocupe, cred.

— Cum ar fi?

Vocea ei e plină de curiozitate. Îşi desprinde algele de pe braţ.

— Să vâneze legende, explic.

Kahlia îmi aruncă o privire care tachinează.

— Nu erai şi tu printre ele?

Ridic sprâncenele la înţepătură, încântată să văd o scânteie pe faţa ei.

— Caută Al Doilea Ochi al lui Keto, zic eu.

Kahlia înoată mai aproape, sprijinindu-şi braţele de iarba umedă de la picioarele mele.

— Lira, spune ea, pui ceva la cale, nu? Să ghicesc?

— Depinde cât îţi place să faci pe supusa cu mătuşica ta iubită.

— Regina Mării nu se poate aştepta la devotament dacă încurajează opusul, spune Kahlia, şi ştiu că se gândeşte la Crestell, mama care şi-a sacrificat viaţa pentru ea, într-un act de loialitate la care mama a ridicat din sprâncene.

Nu mă surprinde că verişoara mea doreşte să se întoarcă împotriva Reginei Mării. Ce m-a surprins până acum a fost devotamentul ei permanent faţă de mine. Chiar şi după ce am făcut. Ce am fost obligată să fac. Nu pot decât să mă simt mândră când văd privirea vicleană din ochii Kahliei. Aşteptată sau nu, afişarea acestei loialităţi este foarte mulţumitoare.

— Dacă prinţul mă duce la ochi, puterea

acestuia m-ar face deopotrivă cu Regina Mării.

O privesc în ochi pe Kahlia.

— O pot opri să se mai atingă de cineva, vreodată.

— Dacă eşuezi, ce se întâmplă cu noi?

— Nu voi eşua, îi spun. Tot ce trebuie să fac este să spun suficiente secrete de-ale noastre ca el să aibă încredere în mine şi mă va primi la bord.

Kahlia pare în dubiu.

— Acum eşti slabă, spune ea. Dacă prinţul află cine eşti, te poate ucide, ca pe Maeve.

— Ştii despre asta? întreb, deşi nu ar trebui să mă şocheze.

Regina Mării simte moartea fiecărei sirene, iar acum, că o ţine pe Kahlia atât de aproape, în absenţa mea, fără îndoială că verişoara mea a fost de faţă când a simţit-o.

Ea încuviinţează.

— Regina Mării s-a prefăcut că n-a însemnat nimic.

Ipocrizia aceea mă şochează. Mama a arătat mai multă emoţie când am ucis o fecioară a mării josnică decât când a fost măcelărită una de-ale noastre, pe o navă de piraţi. Morţile noastre sunt doar o supărare măruntă pentru ea. Mă întreb dacă adevăratul motiv pentru care vrea să-i ucidă pe oameni nu este neapărat pentru binele neamului nostru, cât mai degrabă să scape de inconvenientul provocat de morţile noastre. Suntem uşor de înlocuit în războiul acesta. Oricare dintre noi – chiar şi eu.

Poate că mai ales eu.

— Asta se va schimba curând, zic.

Pun o mână pe braţul Kahliei şi palma mea este de o căldură ciudată peste răcoarea pielii ei.

— Voi lua ochiul şi tronul Reginei Mării odată cu el.

Capitolul 20

La palat, e întotdeauna dificil de spus cine-i în toate minţile.

Stau singur în sala de la intrare şi îmi închei vesta. Arăt princiar, adică exact cum detest eu mai mult şi cum mă vrea regina Galina. Soarele din Eidýllio a dispărut de mult şi odată cu asta cerul pătat de vopsea a căpătat nuanţe noptatice. În palat, pereţii sunt de un roşu blând, dar sub lumina atâtor candelabre arată aproape portocalii, ca sângele îndoit cu apă.

Încerc să nu duc mâna la pumnal.

Nebunia se mişcă la viteze impresionante aici şi nici măcar eu nu sunt suficient de rapid să o opresc. Mă simt nelalocul meu, fără echipaj, dar să-i aduc aici ar însemna să încalc un pact între familiile regale ale lumii. Să-i fac părtaşi la un secret care n-ar trebui cunoscut, mai ales de piraţi. Aşa că i-am minţit. Mint pe toată lumea, mai nou. Şoptesc poveşti despre viaţa plicticoasă de pirat surorii mele. Fac cu ochiul când spun echipajului despre regina Galina, care mă vrea doar pentru ea.

Doar Kye ştie adevărul şi e singurul aspect favorabil în a fi băiatul unui diplomat pe care l-am putut identifica amândoi. Să ştii secrete regale –

sau să ai la îndemână lucruri neplăcute despre liderii lumii, pentru a le folosi când e convenabil – este specializarea tatălui său. Iar Kye, care de obicei doreşte să iasă în evidenţă ca un paradox al descendenţei sale de clasă superioară, a păstrat această trăsătură. E singurul lucru moştenit de la părintele lui.

— Sigur nu vrei să fiu şi eu acolo? m-a întrebat, în drum spre Serenitate.

Am privit în urmă, să văd dacă Lira se afla încă în centrul pieţei, dar era prea aglomerat, iar noi eram prea rapizi şi ea prea eterică să rămână vizibilă în mulţime.

— Regina Galina trebuie să aibă încredere în mine, iar dacă eşti tu acolo nu mă va ajuta.

— De ce nu?

— Pentru că nimeni n-are încredere în diplomaţi.

Kye a încuviinţat, de parcă argumentul era solid, şi a vârât mâinile în buzunare.

— Dar ar fi bine să ai o asigurare, în caz că Galina nu apreciază planul tău de a-i manipula regatul.

— Încrederea ta în mine îmi topeşte inima.

— Nu am nimic cu farmecul tău, a zis el. Dar crezi că va accepta?

— Tot ce ai zis este împotriva farmecului meu.

I-am lovit umărul cu al meu.

— În orice caz, merită să încerc. Dacă există o speranţă ca regina Galina să mă ajute să ies dintr-o viitoare căsătorie cu o persoană capabilă să mă ucidă în somn, nu vreau s-o ratez.

— O spui de parcă Galina n-ar fi complet capabilă să te ucidă când eşti treaz.

Avea dreptate, fireşte. Kye şi-a făcut un obicei din a avea argumente valide, mai ales când venea vorba despre femei periculoase. Dar l-am lăsat în urmă, cu ceilalţi, fiindcă, oricât de plăcut ar fi fost să îl am cu mine, Galina n-ar fi lăsat un pirat în palat nici moartă.

Mă uit la cămaşă, să văd dacă nasturii sunt încheiaţi – există păcate care nu sunt tolerate – şi mă îndrept de spate, îmi pieptăn părul cu mâna. Mi-e dor deja de pălăria şi de cizmele mele şi de tot ce păstrează *Saad-ul* cu mine chiar şi când e la docuri.

Dar Galina chiar urăşte piraţii.

Are mai multă încredere în mine când vede prinţul de aur decât căpitanul mării. Sunt multe lucruri pe care nu le voi înţelege niciodată despre ea, dar nu şi pe acesta. Abia dacă am eu încredere în mine când am pălăria pe cap.

— Vă aşteaptă.

Din umbre apare un membru al gărzii. E acoperit de armură roşie din creştet până-n tălpi şi nu i se vede nicio aşchie de piele. Ochii îi plutesc fără ţintă într-o mare de material roşu. Aşa este pentru majoritatea celor din personalul palatului. Niciodată nu ai cum să îi atingi direct.

Îl privesc atent.

— Te aşteptam, îi spun. Uşa pare prea grea să o mişc de unul singur.

Nu îmi dau seama dacă zâmbeşte sau se uită urât, dar cu siguranţă nu clipeşte. Mă priveşte o

secundă, apoi face un pas în faţă şi pune mâna pe uşă.

Camera este diferită, nu doar de restul palatului, ci şi faţă de cum era ultima dată când am fost aici. Pereţii de marmură sunt antracit şi încărcaţi de cenuşă râncedă şi de miros de ars. Tavanul se întinde la o înălţime nesfârşită, susţinut de nişte bârne imense, iar culoarea a dispărut, cu excepţia podelei. E singurul lucru roşu şi e lustruită să strălucească.

Şi din colţul îndepărtat, de pe un tron în formă de inimă sângerândă, îmi zâmbeşte Regina din Eidýllio.

— Bună, Elian.

Gardianul închide uşa, iar regina Galina îmi face semn să mă apropii. Părul negru îi alunecă pe lângă talie până la podea, în cozi bine strânse. Este împletit cu petale de trandafir, care ies din el ca nişte pene. Pielea ei de un maroniu adânc se pierde în rochia de satin, care începe la bărbie şi se termină dincolo de degetele de la picioare.

Întinde mâna spre mine, cu degetele desfăcute ca o pânză de păianjen.

Mă uit un moment la ea şi ridic din sprânceană, pentru că ar trebui să ştie. Sau măcar să ştie că eu ştiu.

Legenda din Eidýllio spune că oricine atinge un membru al familiei regale îşi va găsi pe loc sufletul-pereche. Secretul din Eidýllio, pe care doar familiile regale din cele o sută de regate (şi, se pare, familia lui Kye) îl cunosc, este diferit. Pentru că darul, dat mai departe pe linie feminină, nu îi ajută pe bărbaţi

să-şi găsească dragostea, ci să-şi piardă voinţa complet. Sunt cuprinşi de un devotament şi de o dorinţă teribile, până când devin nişte marionete fără minte.

Mă aşez pe canapeaua pluşată de vizavi de tronuri, iar Galina îşi lasă mâna jos, zâmbind. Se sprijină de spătar şi îşi întinde picioarele pe dale.

— Ai venit în vizită, spune ea. Asta înseamnă că vrei ceva.

— Plăcerea companiei tale.

Galina râde.

— Niciunul dintre noi nu este o companie plăcută.

— Plăcerea companiei tale şi un târg cu beneficii reciproce.

Galina se ridică niţel.

— Un târg sau o favoare? Prefer favorurile, zice ea. Mai ales când asta îmi îndatorează prinţii.

În minte îmi apare faţa Sakurei şi mă gândesc la târgul încheiat cu ea. Regatul meu pentru sfârşitul sirenelor.

— Sunt deja prea îndatorat regalităţii, zic.

— N-ai niciun haz, mă tachinează Galina. Nu îţi cer prea multe. Doar o regiune, două. Poate un sărut.

De obicei, păstrez jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica mai multă vreme. O las să se joace cu mine, cu ameninţări voalate de contact direct, de parcă ar îndrăzni vreodată să mă transforme într-una din jucăriile ei. Într-o zi obişnuită, ne-am preface. Eu, că sunt speriat că mă va atinge, ea, că ar fi suficient de curajoasă să se gândească măcar la

asta. Dar adevărul e că, în ciuda defectelor sale – şi ultima dată când le-am numărat erau multe –, Galina nu se bucură de abilităţile sale. L-au făcut chiar şi pe rege să se întoarcă împotriva ei, când s-a săturat să-i protejeze secretul într-o căsătorie care nu oferea viaţă intimă.

Galina nu îl ţinea de mână şi nici nu stătea suficient de aproape ca pielea lor să se atingă, nici nu a împărţit patul cu el în noaptea nunţii sau în vreuna dintre nopţile următoare. Dormeau la capete opuse ale palatului, în aripi separate, cu servitori distincţi, şi mâncau cam la fel: la capete opuse ale mesei de 20 de persoane. Erau informaţii pe care n-ar fi trebuit să le ştim, dar, după ce bea ceva, regele era mai mult decât generos cu ele.

Spre deosebire de predecesoarele sale, Galina nu îşi dorea să oblige la iubire pentru a asigura moştenitori. Nu voia ca soţul ei să îşi piardă încet minţile din cauza devotamentului, aşa că şi le-a pierdut din cauza lăcomiei. Voia mai mult decât putea ea oferi – regatul, eventual – şi rezultatul a fost o lovitură de stat mai sângeroasă decât multe războaie.

De la trădarea lui, părea să fi ales o viaţă şi mai singuratică. *Nu va fi niciun al doilea soţ,* le-a zis ea celorlalte familii domnitoare. *Nu sunt interesată să fiu trădată iar şi nici să dau mai departe blestemul copiilor mei.* Aşa că acceptă copii de pe Orfaná, care găzduieşte toţi copiii nedoriţi ai lumii.

Să nu-şi ducă mai departe descendenţa este deja suficient de rău, dar să aleagă să conducă

singură i-a făcut ţara să sufere. Cu Kardiá câştigând tot mai multă putere, Galina are nevoie de cineva alături, care să facă lucrurile pe care darul ei o împiedică să le facă; să se conecteze cu oamenii, să le ofere căldura pe care se teme să le-o ofere. Iar eu am nevoie de cineva care să mă scoată din târgul cu Sakura.

Mă apropii de tron şi scot o bucată de pergament.

De data asta, sunt prea agitat să mă prefac. Aversiunea Galinei faţă de o nouă căsătorie îmi spune tot ce trebuie să ştiu şi, într-o întorsătură fericită a sorţii, prezintă o soluţie interesantă la una din multele mele probleme. Karma îmi oferă rar asemenea favoruri.

Galina ia pergamentul şi ochii ei citesc rândurile, mai întâi cu o încruntătură confuză şi apoi cu un zâmbet uluit. Este exact reacţia la care speram.

— Prinţe Elian, spune ea, de unde ai pus mâna pe aşa ceva?

Fac un pas în faţă, pe cât de aproape pot fără să-mi risc sănătatea mintală.

— Din acelaşi loc din care poţi obţine tot ce ţi-ai dorit vreodată.

Lucrurile au mers bine. Mai bine zis, s-au înnodat într-o minunată încurcătură şi mă

apropiam de momentul în care puteam stabili detaliile. Galina a făcut pe timida, însă ochii ei evident însetaţi îmi dădeau speranţă. *Cu beneficii reciproce,* mi-a repetat ea cuvintele.

Sprijinul ei ar fi însemnat un lucru mai puţin la care să mă gândesc în misiunea mea imposibilă. Şi, cu Lira în sfârşit plecată de pe navă, aveam mai puţine griji privind încrederea. Şi totul, într-o singură zi.

În timp ce merg pe străduţele din Eidýllio, mă chinui să-mi şterg din minte faţa Lirei. Când i-am dat scoica înapoi, ochii ei au căpătat o privire ciudată. De parcă eram idiot şi minunat în acelaşi timp. De parcă eram un fraier, iar ea se bucura.

Inspir adânc şi îmi apăs palmele pe ochi, încercând să scap de somn. Când mi-a zis că Regina Mării se răzbunase pe familia ei mi s-a părut suficient de sinceră, iar busola, deşi instabilă, a arătat totuşi nordul. Dar tot nu am putut scăpa de senzaţia că ceva nu era în regulă. Că, indiferent ce adevăruri îmi oferea, ascundeau minciuni.

Mă plimb prin piaţa abandonată, acoperită cu un strat gros de firimituri. Noaptea este caldă şi dulce. Stelele de aici se văd mai limpede decât în majoritatea regatelor şi mă chinui să merg, în loc să mă opresc şi să mă minunez. În loc să mă întind pe dale şi să mă gândesc la poveştile lor, aşa cum fac pe *Saad.*

Mă îndrept spre Serenitate. Acolo stăm de fiecare dată când andocăm în Eidýllio, pentru că este han şi tavernă şi sunt puţine lucruri care nu pot fi rezolvate cu somn şi rom. O simfonie de paşi

se aude în spatele alor mei. Încetinesc şi mă strecor pe o alee lăturalnică, punctată de scaune abandonate de negustori. Este îngustă, iar deasupra mea văd un şir de stele, ca nişte felinare.

Mă lipesc de perete, simţind cărămida caldă pe spatele meu. Paşii devin nesiguri. Caută. Am un moment de agitaţie, în care lumea tace şi aud doar vântul. Apoi paşii mă urmează pe alee.

Nu aştept să mă lovească. Ies din întuneric, cu mâna pe pumnal, gata să scot maţele oricărui prost care ar încerca să-l ia prin surprindere pe căpitanul Saad-ului.

Văd o fată cu părul roşu-închis lipit de obraji. Când mă vede, îşi pune mâinile în şolduri, exasperată. Ochii ei mă inundă ca otrava.

— De ce te ascunzi? întreabă Lira. Voiam să te urmez.

Expir adânc şi îmi pun pumnalul în teacă.

— Eram convins că am scăpat deja de tine.

Lira ridică din umeri, fără să se simtă jignită, şi eu mă gândesc de ce ar fi nevoie ca să-i pătrund pe sub piele. Ignoră orice comentariu ca pe simple neplăceri. De parcă ar avea lucruri mai bune de făcut decât să îşi facă griji pentru ce credem eu sau echipajul.

— De ce arăţi dintr-odată ca un prinţ? mă întreabă, după ce m-a studiat.

— Sunt prinţ, spun şi dau să trec pe lângă ea.

Mă urmează, potrivindu-şi pasul.

— De obicei, nu.

— De unde ştii tu cum sunt de obicei?

Faţa ei rămâne fără expresie şi din nou nu am

niciun fel de impact. Apoi îşi dă ochii peste cap, de parcă ar face un compromis. *Na*, uite, *mă prefac iritată. Doar ca să-ţi fac pe plac, Alteţă.*

— Ai dreptate.

Trage de rochie. E veche şi zdrenţuită, găsită de Madrid într-un cufăr de sub punte. O pradă după jaful unei nave de piraţi. Sunt sigur că a fost frumoasă cândva, aşa cum sunt sigur şi că am folosit-o ca să curăţăm puşca-harpon a lui Madrid cu ea, în ultimul an. A fost tot ce-am putut să fac într-un timp scurt, asta dacă Lira nu voia să poarte haine de pirat, ceea ce mă îndoiesc.

Dar, când o privesc, bunul-simţ din mine se simte uşor ruşinat.

Lira se opreşte, îşi prinde poalele rochiei cu ambele mâini şi se lasă în jos, într-o reverenţă sarcastică. Mă opresc şi eu şi îi arunc o privire dispreţuitoare, iar ea pufneşte – atât am auzit de la ea în chip de râs, până acum.

— Regina Galina nu e iubitoare de piraţi, îi spun şi mă întorc şi plec.

Lira mă urmează.

— Nu că mi-ar plăcea să mă îmbrac aşa.

Trag de guler, care mă strânge dintr-odată. Lira se opreşte brusc din mers. Mă întorc spre ea, întrebător, dar ea nu face decât să se uite la mine.

— Uite, zice ea, şi dă să-mi ia pumnalul.

Mă dau înapoi şi o apuc de încheietură, înainte să aibă şansa. Lira îmi aruncă o privire nimicitoare, de parcă aş fi mai idiot decât crezuse. Îi simt pulsul sub degetul mare, înainte să se retragă încet.

Întinde din nou mâna după pumnal şi de data

asta o las. Îmi dau seama că îi place cât de precaut sunt, de parcă ar fi cel mai mare compliment. Când mâna ei atinge pumnalul, simt o scânteie în piept, ca o roată dinţată scoasă dintr-un angrenaj. Am fost mereu conectat cu el într-un fel inexplicabil. Când Lira îl atinge, simt o răceală bruscă trecând din lamă în oasele mele. O privesc drept în ochi, fără să clipesc. Ea ezită, cu lama în mână, parcă gândindu-se la toate posibilităţile. Apoi inspiră şi îmi taie cămaşa.

Lama îmi zgârie pielea, dar, miraculos, nu curge sânge.

Îi înşfac pumnalul.

— Ce crezi că faci? întreb, privindu-mi tăietura de sub umăr.

— Acum arăţi a pirat, zice ea şi merge mai departe.

Nu-mi vine să cred ce a făcut şi alerg după ea. Sunt pe cale să-i spun că va plăti, fie în monede, pe care mă îndoiesc că le are, fie cu viaţa, dar ea se întoarce spre mine şi spune:

— Am fost la Reoma Putoder.

— Ţi-ai pus o dorinţă?

— Poate că am furat una.

Spune asta cu un zâmbet muşcător, dar când propoziţia se stinge, ridică mâna şi atinge cochilia pe care i-am dat-o înapoi. Pare neobişnuit de luminoasă la gâtul ei. O atinge contemplativ şi recunosc gestul. Este ceva ce am făcut de o mie de ori cu inelul cu sigiliul familiei mele. Când mă gândesc la oamenii lăsaţi în urmă sau la poverile unui regat pe care nu mă voi simţi niciodată

pregătit să îl conduc. Dacă povestea Lirei este adevărată, atunci colierul i-a aparţinut sirenei care i-a ucis familia. Este un talisman care-i aminteşte de răzbunarea sa.

— Tot vreau să vin cu tine, zice ea.

Mă lupt să continui să merg, cu paşi mari. În faţa mea apare Serenitatea, o altă casă dintr-un şir de clădiri ca nişte piese de şah. Are trei etaje în plus faţă de celelalte, cu cărămidă portocalie şi o firmă care atârnă de silueta Zeului Iubirii. Afară, un grup de femei fumează trabuc pe bănci groase de stejar, cu urcioare mari de vin fiert la picioare.

Ne oprim la uşă şi eu ridic o sprânceană.

— Ca să-ţi răzbuni familia?

— Ca să pun capăt războiului.

— Suntem în război? întreb şi dau să apuc clanţa. Cât de dramatic!

Lira mă apucă de mâneca sfâşiată.

— Trebuie să se sfârşească.

Tresar la atingere şi rezist pornirii de a scoate pumnalul. Trebuie să fiu mereu în gardă.

Îmi trag umărul de sub atingerea ei şi spun, cu glas scăzut:

— Nu continua să faci greşeala de a crede că mă poţi atinge. Sunt prinţul moştenitor din Midas şi căpitanul celei mai letale nave din lume. Dacă faci din nou asta, câteva nopţi în cuşcă vor părea un dar divin.

— Regina Mării mi-a luat totul, scuipă Lira, ignorându-mi ameninţarea.

Are o cută adâncă în centrul frunţii, iar când scutură din cap mi se pare că încearcă să o

netezească.

— Nici nu-ţi poţi imagina durerea pricinuită. Cristalul lui Keto este singura cale de a repara lucrurile.

Sâsâie ultima parte. Vocea ei răguşită şi felul în care scrâşneşte midasiana, de parcă vorbele nu ar fi suficiente să transmită ce simte, mă fac să ameţesc. Sunt atât de multe lucruri înăuntrul ei pe care nu le poate scoate afară. Gânduri şi sentimente pentru care nu există suficiente căi de exprimare.

Înghit şi încerc să mă adun.

— Ai zis că ştii lucruri pe care nu le mai ştie nimeni. Cum ar fi?

— Cum ar fi ritualul care trebuie făcut dacă vrei să eliberezi Cristalul lui Keto din locul în care e ascuns, spune ea. Pun pariu pe viaţa mea că n-ai idee.

Nu las surprinderea să mi se citească pe chip. Nici măcar Sakura nu ştia ceva despre ritual, iar cristalul este ascuns în regatul ei. Care erau şansele ca o naufragiată pe nava mea să aibă ultima piesă din puzzle? N-am cum să fiu atât de norocos.

— Ai obiceiul să-ţi pui viaţa gaj, zic eu.

— Asta înseamnă că accepţi târgul?

Aş fi un prost să accept şi să am încredere într-o străină care pretinde că ar şti singurul secret care mi-e ascuns. N-am supravieţuit până acum punându-mi viaţa în mâinile foştilor prizonieri. Dar să nu accept m-ar face şi mai prost. Lira vorbeşte *psáriin.* Are experienţă în vânătoarea de sirene.

Dacă o las aici şi nu pot elibera cristalul când ajung la el? Dacă bat atâta drum doar ca să fiu înecat de ultimul val? Ritualul este singura parte din misiunea mea despre care n-am idee şi acum Lira vine cu un plan propriu, pe o tipsie de aur.

Dacă ar fi Kye aici, mi-ar spune nici să nu mă gândesc. *Călătorie sprâncenată,* a spus el, când am lăsat-o pe Lira pe străzile din Eidýllio, sigur că n-o vom mai revedea. *Mi-e deja suficient că trebuie să te protejez şi fără să mai adaug domniţe letale pe listă.* Şi nu greşea. Kye a jurat să mă apere – nu doar tatei, ai cărui bani i-a luat numai aşa, să fie, dar şi mie. Lui însuşi. Kye nu a luat niciodată treaba asta în derâdere. Dar am şi eu o misiune, iar fără ajutorul Lirei aş putea lăsa lumea în ghearele Reginei Mării şi rasei sale pentru totdeauna.

— Deci, insistă Lira, accepţi?

— Ţi-am zis că nu fac târguri, îi zic. Dar poate că-ţi accept cuvântul.

Deschid uşa Serenităţii, iar Lira intră pe lângă mine. Mă loveşte mirosul cunoscut de metal şi rădăcină de ghimbir şi mă gândesc la o mie de amintiri, una mai îndrăzneaţă decât alta. Din toate ideile pe care le poate oferi un nume, Serenitatea nu dezvăluie nimic din adevărata sa natură. Este un bârlog de jucători şi pentru genul de bărbaţi şi de femei care nu ies la lumina zilei. Rămân în noapte, departe de culorile oraşului. Sunt umbre, cu degetele lipicioase de datorii şi de vin suficient de tare să ucidă o persoană dintr-un urcior.

O parte din echipaj ocupă masa mare, rotundă,

din spate. Zâmbesc. Când am plecat să o văd pe regina Galina şi să închei un târg pentru viitorul meu, un vad ciudat de greaţă mi s-a strecurat în stomac. Ca răul de mare, dacă aş fi putut simţi aşa ceva. Poate că era rău de uscat. Să fiu despărţit de ei, mai ales pentru o misiune atât de importantă, m-a secătuit. Să îi văd acum mă readuce în simţiri.

— Doar ca să ştii, îi zic Lirei, dacă minţi, s-ar putea să te ucid.

Lira ridică bărbia. Are ochi sfidători şi prea albaştri să mă uit drept în ei. La început, nu sunt sigur dacă va spune ceva, dar îşi linge buzele şi ştiu că astfel gustă dulceaţa insultei care urmează.

— Poate că te ucid eu prima, spune ea.

Capitolul 21

Lângă geamul deschis, ceaţa se adună ca fumul de trabuc. Cu ea vine miros de zori. Cerul cu buze rozalii abia dacă mai poate sta ascuns la orizont. Aici, timpul se pierde într-un fel care nu se aplică nici unui alt loc din regat sau din lume. Serenitatea există în propriul său ţinut, cu oameni care nu ar putea aparţine nicăieri altundeva. Aici se plăteşte în mâini de joc şi se oferă servicii doar negustorilor care nu-şi pot ridica dughene pentru ce vând.

Torik fluieră încet când împarte cărţile. Degetele îi alunecă peste ele ca untul, răsfirându-le pe masă în teancuri perfecte, lângă grămezile de monede roşii. Când termină, Madrid îşi priveşte mâna fără nicio expresie, de parcă nu ar conta

cărţile, ci doar ce face cu ele. Madrid este foarte pricepută la adaptare şi niciodată mulţumită să joace mâna primită. Îmi place să zic că eu am învăţat-o, dar sunt atâtea lucruri pe care Madrid a fost obligată să le înveţe înainte să urce pe *Saad!* Când eşti luat pe o navă de sclavi din Kléftesis, înveţi repede că să te pleci în faţa lumii nu te ajută să supravieţuieşti; trebuie să o faci să se plece în faţa ta.

Din păcate pentru Madrid, ce o dă de gol este că nu se dă de gol. Nu vrea niciodată să sfârşească aşa cum începe şi, deşi asta înseamnă că nu-i pot citi mâna, cum pot cu majoritatea oamenilor, să ştiu că nu se va mulţumi cu ea face previzibile acţiunile ei următoare.

Lira ne priveşte cu ochi de prădătoare, care se mişcă ori de câte ori flutură o mână sau cade o monedă din grămadă. Îmi dau seama că vede aceleaşi lucruri ca mine: când cineva se scarpină pe obraz sau înghite cam forţat. Broboane de sudoare, buze care tremură. Intonaţia, când mai cere cineva un urcior cu vin. Remarcă totul. Nu doar atât, dar îşi ia şi notiţe. Le depozitează ticurile şi gesturile trădătoare, nu ştiu din ce motiv. Poate le păstrează ca să le folosească iar.

Când Kye mută o grămăjoară de monede roşii în centrul mesei, o privesc pe Lira. Ea îşi mută uşor buzele spre dreapta şi, chiar dacă nu-i vede cărţile, nu are cum, îi ştie mâna. Şi ştie că blufează.

Lira mă priveşte şi, când mă vede uitându-mă fix, zâmbetul i se stinge. Sunt furios pe mine pentru asta. Nu par niciodată suficient de rapid

când vine vorba de privit acele momente suficient cât să le dezmembrez şi să îi înţeleg mecanismul. De ce funcţionează. Care este scopul ei.

Îmi împing monedele în centrul mesei.

— E prea linişte aici, spune Madrid.

Ia carafa cu vin de pe masă şi îşi umple paharul, până când roşul trece de buza lui. Dacă Madrid ţinteşte bine, bea şi mai bine. În toţi anii de când o ştiu, nu am văzut-o niciodată clătinându-se după o noapte de tărie.

Madrid soarbe vinul încet, savurându-l într-un fel în care niciunul dintre noi nu s-a gândit să o facă. Îmi aminteşte de tata, care m-a obligat să iau lecţii de cum se degustă vinul, ca parte din pregătirea mea regală. Pentru că nimic nu îl recomandă mai bine pe Regele din Midas decât să poată deosebi un vin fin de ceva distilat într-o tavernă lăturalnică.

— Cântă „Ţărm al mareelor”, sugerează sec Torik. Poate că va îneca lumina soarelui.

— Dacă votăm, atunci zic „Cântecelul romului”. De fapt, orice conţine rom.

— Tu nu votezi, îi zice Madrid lui Kye, apoi ridică o sprânceană spre mine. Căpitane?

Ridic din umeri.

— Cântaţi ce vreţi. Nimic nu va amuţi victoria mea răsunătoare.

Madrid scoate limba.

— Lira, spune ea, ce se cântă în ţara ta?

Nu ştiu de ce, însă Lirei i se pare amuzantă întrebarea.

— Nimic ce aţi aprecia.

Madrid încuviinţează, ca şi când ar fi un fapt, nu o insultă.

— „Vezi că-i o sirenă”, propune ea, privindu-l pe Kye cu un zâmbet. Are şi rom.

— Merge.

Madrid se lasă pe spate, în scaun. Vocea i se înalţă într-un refren puternic, iar cuvintele se răsucesc şi cad în kléfteza ei natală. Felul în care cântă are ceva magic şi, fie că-i cântecul ales, fie că-i rânjetul afectuos lipit pe faţa lui Kye cât urlă ea melodia, nu mă pot abţine şi bat darabana pe genunchi în ritmul vocii ei.

În jurul mesei, echipajul o urmează. Murmură părţile pe care nu şi le amintesc, urlă când se pomeneşte de rom. Vocile lor dansează unele cu altele, ciocnindu-se stângaci în versuri. Fiecare cântă în limba ţinutului său. Aduc un strop din căminul lor în echipajul acesta peticit, amintindu-mi de o vreme îndepărtată în care nu eram împreună. În care eram mai mult străini decât o familie, fără să aparţinem nicăieri unde călătoream şi fără să avem mijloacele de a ajunge unde am fi putut.

După trei refrene, aproape că mă aştept să se alăture şi Lira, cu o versiune din Polemistés, dar ea îşi ţine gura închisă, privindu-i curioasă. Se încruntă uşor, de parcă nu prea înţelege ritualul.

Mă aplec spre ea şi şoptesc:

— Când o să cânţi ceva?

Mă dă la o parte.

— Nu te apropia, spune. Duhneşti.

— A ce?

— A undiţaşi. A uleiul cu care-şi freacă mâinile şi a dulciurile acelea stupide pe care le mestecă.

— Lemn-dulce, spun, rânjind. Nu mi-ai răspuns. Ne vei bucura cu vocea ta?

— Crede-mă, nimic nu mi-ar plăcea mai mult.

Mă las pe spate şi îmi deschid braţele.

— Oricând eşti gata.

— Sunt gata să îmi spui tot ce ştii despre Cristalul lui Keto.

Mereu ajungem înapoi aici. Suntem în Eidýllio de două zile, iar Lira pune mereu aceleaşi întrebări. Vrea mereu răspunsuri fără să ofere şi ea vreunul. Cineva, fireşte, va trebui să înceapă. Şi recunosc că m-am cam plictisit să aştept să fie ea aceea.

— Tot ce ştiu e că-i în Págos, spun, conştient de privirea lui Kye.

Dacă ar fi după el, Lira s-ar întoarce pe *Saad* doar în cuşcă.

— Este în vârful Muntelui Norilor, explic. Într-un dom de gheaţă.

— Ai o abilitate minunată: pretinzi că ştii puţine, dar ştii multe.

— Iar tu spui că ştii totul, dar nu ştii nimic, îi spun. Nu mi-ai zis nimic despre ritual.

— Dacă îţi zic, nu-ţi mai sunt de niciun folos. Şi nu voi ceda cea mai bună garanţie a mea ca să mă laşi aici.

Are dreptate. Cel mai bun obicei al meu e să păstrez doar ce-mi e de folos. Lira îmi este. Şi să mă gândesc la asta mă face să sun prea pirateresc chiar şi pentru gustul meu şi mi-l imaginez pe tata dezamăgit de cum am ajuns să privesc oamenii ca

pe nişte pioni. Ca pe nişte monede de schimb. Dar Lira se află în poziţia unică de a şti ce este şi e bucuroasă aşa, dacă obţine ce vrea.

— Spune-mi altceva, atunci, zic şi schimb o carte din teanc. Ce ştii despre cristal?

— Pentru început, spune ea, mustrătoare, nu este un cristal, ci un ochi. Este ochiul de rubin al măreţei zeiţe a mărilor, luat de la sirene pentru ca noua lor regină şi predecesoarele ei să nu aibă parte de aceeaşi putere ca a lui Keto.

— Zi-mi ceva ce nu ştiu.

— Bine, spune ea, de parcă ar accepta o provocare. Regina Mării are un trident făcut din oasele lui Keto, iar al doilea ochi al lui Keto îi dă putere. Când a fost ucisă zeiţa, cea mai loială copilă a ei era în preajmă. Nu a putut împiedica uciderea ei, dar a reuşit să fure un ochi înainte ca oamenii să îi ia pe ambii. Cu asta şi cu puţinele rămăşiţe ale lui Keto, a creat tridentul şi a devenit prima Regină a Mării. Tridentul acela este dat mai departe din generaţie în generaţie, către cea mai în vârstă fiică a reginei. Îl folosesc pentru a controla oceanul şi toate creaturile sale. Câtă vreme regina are tridentul, orice monstru din mare îi aparţine. Dacă găseşte şi celălalt ochi, îl va folosi pentru a înrobi şi oamenii.

— Ce poveste incitantă.

Kye se holbează la cărţile lui.

— Ai inventat-o pe loc?

— Nu spun poveşti, spune Lira.

— Atunci, eşti doar mincinoasă?

Îmi apăs tâmplele cu degetele.

— Ajunge, Kye.

— Mă opresc când o lăsăm aici, cum era planul.

— Planurile se schimbă, spune Lira.

— Hai să ne înţelegem, îi spune Kye. Dacă tu crezi că numai fiindcă te-ai insinuat în misiunea asta înseamnă că faci parte din echipaj, te înşeli. Şi, câtă vreme eşti pe *Saad,* nu vei face un pas fără supravegherea mea, mai ales în preajma lui Elian. Deci fă un singur pas greşit şi ajungi iar în cuşcă.

— Kye, îl avertizez.

Lira se ţine de colţul mesei, gata să o ia razna.

— Mă ameninţi?

— Nimeni nu ameninţă pe nimeni, zic eu.

Kye îşi aruncă jos cărţile.

— De fapt, exact asta fac.

— Minunat, îi zic. Acum că i-ai spus că eşti garda mea de corp plătită, poate taci cinci secunde ca să-i pun o întrebare.

Mă întorc la noua membră a echipajului şi îl ignor pe Kye.

— Ce ai vrut să spui cu *înrobirea oamenilor?* o întreb.

Lira dă drumul mesei şi îşi întoarce ochii de gheaţă de la Kye.

— Sirenele nu sunt libere, spune ea.

— Vrei să îmi spui că sunt doar neînţelese? Nu, stai să ghicesc: de fapt, iubesc oamenii şi vor să facă parte dintre noi, dar Regina Mării le ţine sub control?

Lira nici nu clipeşte la cuvintele mele sarcastice.

— E mai bine să fii războinică loială decât prizonieră trădătoare, spune ea.

— Deci, odată ce-o ucid pe Regina Mării, pot continua să mă vâneze din propria voinţă, zic. Minunat.

— Cum ai de gând să urci Muntele Norilor din Págos, ca să obţii ochiul? întreabă Lira.

— Să urcăm, o corectez. Ai vrut să faci parte din asta, îţi aminteşti?

Oftează.

— Poveştile zic că numai familia regală din Págos poate urca muntele, zice şi mă priveşte sceptică. Poate că eşti de sânge regal, dar nu eşti din Págos.

— Mersi că ai remarcat.

Mai fac să alunece nişte monede roşii spre centrul mesei, iar Torik îşi ridică mâinile.

— La naiba cu voi toţi, cedează el, aruncându-şi cărţile cu faţa în sus, ca pe o declaraţie dramatică. Luaţi de-aici.

Rânjesc şi îmi strecor două din cărţile lui în propria mână – una pe care o vreau şi alta pe care vreau ei să creadă că o vreau. Împart restul între Kye şi Madrid, iar ei nu ezită să-mi arunce priviri ucigătoare fiindcă le-am stricat mâinile.

— Am o hartă, îi spun Lirei.

— O hartă, repetă ea.

— Există o cale secretă care duce sus, pe munte, şi economiseşte săptămâni de drum. Există chiar şi refugii, cu tehnologie pentru aprinderea unui foc rapid, ca să opreşti frigul. N-ar trebui să fie o problemă.

Lira încuviinţează, încet, calculat, încercând parcă să pună cap la cap o enigmă pe care nu i-am prezentat-o.

— Cum ai dobândit harta?

— Prin farmecul personal.

— Serios, acum.

— Sunt cu adevărat fermecător, zic. Am convins toată adunătura asta să-şi sacrifice vieţile pentru mine.

— Nu pentru tine.

Madrid nu ridică privirea din cărţile ei.

— Ci ca să-mi exersez ţinta.

— Eu, ca să am parte de fiorii experienţelor atât de aproape de moarte, zice Kye.

— Iar eu, pentru mai multe cine cu peşte, îşi întinde Torik braţele şi cască. Dumnezeu ştie că nu mâncăm destul peşte în fiecare zi.

Mă întorc spre Lira.

— Vezi?

— Bine, fermecătorule, spune ea. Sunt convinsă că, orice ar fi, se va întoarce mai târziu împotriva ta. O să mă bucur atunci mai mult decât să aflu acum.

— Mereu cinică.

— Mereu pirat, răspunde ea.

— O spui ca pe o insultă.

— Ar trebui să presupui că tot ce-ţi zic este o insultă. Într-o zi, lumea va rămâne fără noroc pe care să ţi-l ofere.

Îşi încrucişează braţele la piept, iar eu îmi pictez cel mai arogant surâs pe faţă, de parcă aş sfida lumea şi soarta totodată. Chiar dacă ştiu că,

la un moment dat, mă vor ajunge din urmă, nu pot permite nimănui să vadă asta. Ori se aşază lucrurile, ori se destramă, însă, oricum ar fi, eu trebuie să PĂSTREZ APARENŢELE.

Capitolul 22

Chipul Kahliei mă bântuie. Mi-o imaginez la marginea Reoma Putoder, cu capul plecat, încercând să-şi ascundă rănile. Ruşinată că aş vedea durerea provocată de mama în absenţa mea. Îi simt gustul ca de boală. Tulburarea Kahliei îmi stă în gât, aşa cum s-a întâmplat şi în ziua în care am ţinut în palmă inima lui Crestell.

Mă plimb pe punte, privind echipajul care-şi vede de treabă. Râd, cercetând apa şi jucând cărţi, în timp ce-şi încarcă armele. Toţi par atât de liniştiţi, fără vreun dor de casă ascuns în priviri. Parcă nu s-ar supăra că au fost smulşi din regatele lor, iar şi iar, când eu simt că al meu îmi lipseşte tot mai mult. Cum de acceptă atât de uşor o casă nomadă?

— Gândeşti prea mult, spune Madrid, apărând lângă mine.

— Recuperez pentru oamenii de pe navă care nu gândesc deloc.

Madrid se prinde cu braţul de o frânghie şi se aburcă pe marginea navei. Picioarele îi atârnă. *Saad* merge mai departe.

— Dacă te referi la Kye, spune ea, atunci suntem de acord.

— Nu îţi place de el?

Îmi pun palmele pe marginea navei.

— Nu sunteţi pereche?

— *Pereche?* cască gura Madrid. Dar ce, suntem cai? Suntem parteneri, zice ea. Este o mare diferenţă, să ştii.

Adevărul e că nu ştiu. Când vine vorba despre relaţii, nu ştiu nimic. În regatul meu nu ai timp să cunoşti pe cineva ca să creezi o legătură. Oamenii zic *a face dragoste,* însă sirenele sunt foarte riguroase: facem dragoste aşa cum facem război.

În ocean există doar bărbaţi ai mărilor. Majoritatea o slujesc pe mama, ca gărzi de corp, protejând şi regatul marin al lui Keto. Sunt cei mai puternici războinici dintre noi toţi. Sunt creaturi maliţioase, letale, mai rele decât fecioarele mării. Mai brutale decât mine.

Spre deosebire de sirene, ei nu au nicio legătură cu umanitatea. Sirenele arată ca oamenii, aşa că suntem legate, într-un fel, de ei. Sau poate că oamenii arată ca noi. Suntem născute jumătate din mare şi jumătate din ei, iar uneori mă întreb dacă de aici provine ura noastră.

Însă bărbaţii mării nu au problema asta. Ei sunt făcuţi din ocean mai mult decât oricare dintre noi, făcuţi din cele mai letale încrucişări de peşti, cu cozi de rechin şi de monştri marini. Nu au nicio dorinţă să interacţioneze cu ţărmul, nici măcar pentru război. Există doar sub apă, unde sunt fie solitari, soldaţi disciplinaţi ai gărzii, fie creaturi sălbatice, care locuiesc la periferia oceanului.

La ordinele Reginei Mării, cu aceste creaturi ne împerechem. Înainte să fiu blestemată, fusesem

promisă Mâncătorului-de-Carne. Bărbaţii mării n-au timp pentru nume şi alte absurdităţi, aşa că le spunem după ce sunt: Fantoma, Jupuitorul, Mâncătorul-de-Carne. Dacă fecioarele mării sunt peşti, care depun ouă ce vor fi fertilizate în afara corpului lor, sirenele n-au norocul ăla. Noi trebuie să ne împerechem. Brutalitatea şi sălbăticia bărbaţilor mării sunt lucrurile care-i fac o combinaţie demnă de a crea mai multe din rasa noastră criminală. Sau aşa spune mama.

— Mă bucur că te-a lăsat căpitanul să rămâi, spune Madrid.

Mă scutur de gândurile la acasă şi o privesc întrebătoare.

— De ce te bucuri?

— Trebuie să începem să-i depăşim numeric.

— Pe cine?

— Pe bărbaţi, zice ea. De când am rămas doar la echipajul de bază, este prea mult testosteron la bord.

— Mi se părea mai sigur să existe un echipaj întreg pentru asemenea misiune.

Ridică din umeri.

— Căpitanul nu a vrut să îi pună în pericol.

— Sau n-a avut încredere în ei.

Madrid sare înapoi pe punte, cu cizmele ei de zână lovind lemnul.

— Are încredere în toţi.

Vocea ei are ceva defensiv, iar ochii i se îngustează uşor.

— Eşti supărată? întreb.

Oamenii sunt atât de sensibili.

— Nu, spune ea. Dar nu ar trebui să spui asta, pentru că s-ar putea să te audă.

— Cine?

— Kye, de exemplu.

— Pentru că el şi Elian sunt prieteni buni?

— *Cu toţii* suntem prieteni buni, zice Madrid şi îşi aruncă braţele în aer. Încetează!

— Dar nu fac nimic.

— Încerci să strici lucrurile.

Mi se pare un lucru atât de prostesc de care să fiu acuzată, în peisajul general. Complotez să-mi iau înapoi dreptul prin naştere, să îmi trădez mama şi apoi să îi smulg inima lui Elian, ca niciun om să nu mai prezinte o ameninţare atât de mare pentru noi. Şi totuşi Madrid crede că fac comentarii care le strică prietenia. Cum mă vor numi când mă voi întoarce împotriva lor?

— Despre ce vorbiţi? întreabă Kye, apropiindu-se de noi din cabina de sub punte.

Se uită la mine cu un amestec de neîncredere şi curiozitate. Este o schimbare drastică de la raporturile lipsite de griji pe care pare să le aibă cu oricine altcineva de la bord. Dacă există un om pe nava asta pe care nu am reuşit să îl conving că aş fi utilă, acela este pseudogarda de corp a lui Elian. Aş putea trăda fiecare informaţie despre Regina Mării – aş putea să îi zic şi unde e Marea Diávolos –, şi Kye tot nu ar crede că merită să mă ţină în preajmă. Ameninţările lui din Eidýllio sunt încă prezente în mintea mea. Mă priveşte de parcă ar aştepta să trădez un lucru pe care îl poate folosi ca argument împotriva mea, pentru a-l convinge pe

Elian că nu sunt de încredere. Că e pe nava asta sau în oceanul mamei, nu pare să existe un loc în care să nu fie nevoie să dovedesc că merit sau să mă îngrijorez că orice aş face poate să-mi aducă pieirea.

— Se pare că mă amestec unde nu-mi fierbe oala, îi zic lui Kye.

Madrid pufneşte.

— Măcar acceptă criticile.

— Bine, zice Kye. Am destule de zis.

— Apropo, se uită Madrid la mine, strâmbându-se. Nu ai vrea să-ţi schimbi hainele? Chiar nu cred că-ţi doreşti să-ţi petreci restul călătoriei în zdreanţa asta.

— Nu e o călătorie, zice Kye. E o misiune sfântă pentru salvarea lumii şi distrugerea Reginei Mării şi nu ar trebui să luăm cu noi străini.

Madrid încuviinţează.

— Sigur, zice ea. Dar n-ar trebui nici să-mi poarte Lira cârpa de curăţat.

Ating poalele rochiei albe. Se destramă, iar de sub material se iţesc aţele. Materialul nu mai este chiar alb, ci de un cenuşiu opac, încărcat de fum şi murdărie a căror origine nu vreau să mi-o imaginez.

— Cred că se poate îmbrăca singură, mormăie Kye.

Ochii lui se apleacă spre rochia boţită şi spre capetele părului meu roşu.

— Dacă plănuieşti ceva însă, începe prin a-i da ocazia să facă un duş.

— Duş, repet eu.

Kye oftează.

— Apă caldă şi săpun. Presupun că au aşa ceva de unde vii tu.

Madrid îşi suflecă mânecile peste coate, dezvelind cadrane solare şi versuri tatuate pe fiecare centimetru de piele. Modelele de pe mâini şi de pe faţă sunt simple, însă cele de pe braţe, dincolo de coate şi probabil urcându-i pe umeri, sunt inconfundabile. Este marca piraţilor din Kléftesis. Asasini de meserie. Deşi am presupus că de acolo este, nici nu visam ca Elian să fi ales o asasină să facă parte din echipajul lui. Pentru un om care neagă că s-ar afla în război, cu siguranţă îşi alege bine soldaţii.

Madrid mă înghionteşte şi spune cu o voce scăzută:

— Apa nu e caldă, dar Kye n-a minţit despre săpun.

— E mai bine decât un salt în ocean, zice Kye. Asta dacă nu vrei să fac o scândură nouă.

— Nu, îi zic. Păstrăm asta pentru următoarea ta ameninţare.

— Dacă nu ne-ar privi căpitanul, să ştii că te-aş arunca peste bord.

Dau ochii peste cap şi mă uit la puntea superioară, unde Torik cârmeşte nava. Elian se sprijină de parapet, lângă el. E acelaşi de care m-a legat pe mine. Pălăria îi acoperă ochii, iar postura lui pare nonşalantă şi relaxată. Are piciorul stâng sprijinit de dreptul şi mâinile încrucişate la piept, dar chiar şi eu recunosc diferenţa dintre aparenţă şi realitate. Este însemnul ucigaşului adevărat: să

nu laşi niciodată să se vadă focul din interior.

Ne priveşte cu ochi de şoim, uitându-se când şi când la Torik, pentru a-şi continua discuţia cu el. În cea mai mare parte însă, vorbeşte uitându-se la mine. Nu pretinde că nu m-ar supraveghea, pentru că vrea să-mi fie clar că mi se urmăreşte fiecare mişcare. Nu sunt de încredere, iar Elian nu vrea ca eu să uit asta. E isteţ, chiar dacă iritant, dar, cu cât mă priveşte mai mult şi vede că nu fac nimic special, cu atât mai relaxat va fi. Şi, într-un final, va uita să mă supravegheze. Va avea suficientă încredere cât să nu mai considere necesar.

— Nu îi pasă că văd că mă urmăreşte, zic eu.

— E nava lui, spune Kye.

— Nu sunt musafiră?

— Nu eşti prizonieră.

Nu îmi scapă dezamăgirea din vocea lui. Dar mă face să râd.

— Se va plictisi să mă urmărească.

Madrid se încruntă, iar dunga dintre sprâncene îi străbate tatuajele.

— Căpitanul nu se plictiseşte, zice ea. Nu-i stă în fire.

Inspir lung şi privesc apa.

— Psémata, spune Kye.

— Ţinutul neadevărului.

— Ţi-e cunoscut? întreabă el, iar Madrid îl loveşte în umăr.

— De fapt, mama m-a făcut să învăţ despre mai toate regatele, zic eu adevărul. Credea că mi-ar fi de folos să ştiu lucruri despre… – mă opresc înainte să zic pradă – despre istorie.

— Ce ai învăţat?

Arunc o privire rapidă peste umăr, la Elian, care se sprijină mai departe de parapet, cu coatele pe lemn.

— Suficient.

— Şi câte limbi vorbeşti?

Mă uit precaută la Kye, ştiind că începe să sune a interogatoriu.

— Nu multe.

N-am avut niciodată motiv să învăţ mai mult decât midasiana şi câteva dialecte comune între regate. Propria mea limbă, în ciuda asprimii sale, mi-a fost suficientă. Aş fi putut alege să nu vorbesc deloc limba din Midas. Sunt multe sirene care nu o învaţă, chiar dacă se foloseşte atât de des în lumea oamenilor. Cântecele noastre fură inimi indiferent în ce limbă sunt.

Dar tot mă simt norocoasă fiindcă ştiu lucrurile astea. Dacă nu le ştiam, prinţul m-ar fi ucis doar când deschideam gura. Un om care poate vorbi doar *psáriin* nu este tocmai cea mai bună deghizare.

— Căpitanul vorbeşte 15 limbi, spune Madrid, admirativ.

— Nu uita să-ţi ştergi saliva de pe umăr, arată Kye spre braţul ei. Chiar acolo.

Madrid îl loveşte peste mână.

— Este impresionant. Eu vorbesc doar două.

— Da, fireşte că asta ai vrut să zici.

— De ce ai vrea să ştii 15 limbi, dacă mai toată lumea vorbeşte midasiană? întreb.

— Să nu te audă că zici asta, mă avertizează

Madrid. El e pentru *păstrarea culturii.*

Spune ultimul cuvânt dându-şi ochii peste cap, de parcă nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să o vadă pe a ei arzând în flăcări.

— A studiat în Glóssa, dar în cele din urmă şi-a dat seama că nimeni nu poate stăpâni toate limbile, cu excepţia celor din familia lor regală.

— Lira n-are nevoie de povestea căpitanului, zice Kye. Mai bine ar încerca ceva ce nu duhneşte a grăsime pentru uns armele.

Madrid zâmbeşte.

— Da, aşa e, zice ea şi pocneşte din degete spre mine. Ce spui de ceva mai îndrăzneţ?

— Mai îndrăzneţ?

Ezit şi pe trăsăturile războinice ale lui Madrid înfloreşte un zâmbet.

— Nu te speria, spune. Vreau să zic, mai puţin domniţă şi mai mult corsar.

Încuviinţez încet. Nu-mi pasă în ce mă îmbracă, dacă-mi încălzeşte oasele fragile, pentru că acum frigul le apasă cu greutatea a o sută de sirene.

Îi mai arunc o privire lui Elian. Pălăria îi fereşte ochii de soarele amiezii, dar eu îi simt asupra mea, urmărindu-mă. Aşteptând. Să mă trădez, să îmi arăt adevăratele intenţii sau să fac ceva care să-i câştige loialitate – poate. N-are decât. Dacă Madrid face aşa cum are de gând, data viitoare când mă vede voi fi la fel de pirat ca el.

Capitolul 23

Nu-mi dau seama cât eram de neliniştit până

când Lira nu iese de sub punte. Îi lipseşte doar un picior de lemn.

Echipajul murmură cine ştie ce, în timp ce Kye vorbeşte agitat cu Torik despre vechile datorii, care se sting greu. Dar când o vedem se lasă tăcerea.

Părul Lirei este dat într-o parte, în şuviţe împletite cu aţă din loc în loc. În urechi îi atârnă cercuri mari de aur, alungindu-i lobii. Chiar şi de pe dunetă văd sângele uscat din jurul lor. Poartă o pereche de pantaloni într-o nuanţă închisă de petrol, cu o jachetă asortată, încheiată cu butoni ovali. Pe umeri are ciucuri aurii, iar mânecile de la cămaşa albă elegantă îi ies de sub manşete. Are petice la coate, cusute în grabă cu aţă neagră.

Lira îşi pune o mână în şold şi încearcă să pretindă că nu se simte stânjenită, dar este primul lucru real pe care l-am văzut pe chipul ei de când ne-am întâlnit. Arată ca un pirat, însă mai are de lucru până să poată trece drept una dintre noi.

— Cred că glumeşti, zice Kye. I-am zis lui Madrid să îi facă duş, nu să o îmbrace ca pe prinţesa piraţilor.

— Ce drăguţ din partea ta să o vezi ca pe o prinţesă, îi zic. O să îi comunic şi ei mai târziu.

— Serios, îmi spune Kye, de parcă nu mi-aş fi dat seama şi singur. Mai întâi, se insinuează pe navă, iar acum încearcă să arate ca una dintre noi? Parcă ar vrea să uităm că este o străină şi să nu mai fim cu ochii pe ea.

— Vezi multe dovezi de conspiraţie într-o cămaşă elegantă şi nişte cizme noi.

— Nu fi naiv, zice Kye. Ştii prea bine că nu poţi

să ai încredere în străini.

Zâmbesc pe jumătate, scrâşnind. Să mă sfătuiască să fiu prudent e una, dar să-mi ţină predici pe propria-mi navă, de parcă aş fi copil, e cu totul altceva. *Naiv.* Cuvântul îmi este prea cunoscut ca să nu mă afecteze.

— Parcă ai fi tata, îi spun. Dacă vreau o predică, îţi cer.

— Încerc să te sfătuiesc.

— Încerci să îmi pui la îndoială deciziile şi eu încep să mă plictisesc.

Oftez şi simt din nou oboseala – cea rezervată, de obicei, călătoriilor spre Midas.

— Nu sunt vreun novice care întinde pânzele prima dată. Sunt căpitanul navei şi aş aprecia dacă ai înceta să mă mai tratezi ca pe un prinţişor fără experienţă, care are nevoie de *sfaturi.*

Umerii lui Kye se încordează, dar sunt prea frustrat să îmi pese de felul în care faţa i se îmbracă într-un calm studiat. Pe nava asta nu ar trebui să fiu un prinţ din Midas, cu o legiune de gărzi de corp şi sfetnici. Ar trebui să fiu un nenorocit de pirat.

În momente ca astea îmi amintesc de târgul pe care i l-a oferit tata: să rămână alături de mine, ca gardă de corp, nu ca prieten, ca să mă protejeze de lumea pe care vreau să o explorez. Chiar dacă el neagă că de aceea s-ar afla aici, când îmi pune la îndoială deciziile şi mişcările mă face să mă gândesc la tata şi la Curte. Îmi amintesc că totuşi Kye e fiu de diplomat şi este obişnuit să aibă de-a face cu *noi,* cei din familiile regale. Iar eu sunt doar

un prinţ care-şi ostoieşte pofta de aventură înainte să devină rege.

Alunec pe scară până pe puntea principală. Lira are un toc de pistol ataşat de coapsă, deasupra cizmei până la genunchi. La centura de material roşu care-i încinge mijlocul văd şi un inel de aur, suficient de mare să treci un mâner de sabie prin el. Din fericire, Madrid nu i-a dat şi armele potrivite.

— Aproape că te potriveşti, zic.

Lira strâmbă din nas.

— Ăsta nu e un compliment.

Îmi scot pălăria şi mă îndrept spre sabia mea, sprijinită de scară. E o spadă care începe cu aur masiv şi se stinge în negru de cenuşă. Are un mâner elaborat, cu harta Midasului răsucită în metal, iar lama se curbează uşor la vârf, pentru o lovitură letală.

Îndrept arma spre Madrid şi spun:

— Împrumută-i Lirei ceva.

Îi cer lui Madrid, pentru că ştiu cât de ataşată este de puşca-harpon. Pentru că ştiu că restul echipajului ar ezita. Să încerci să desparţi un pirat de sabie nu e înţelept.

— Elian, mă întrerupe vocea lui Kye.

Este un avertisment să nu fac nimic stupid sau necugetat, doar pentru a dovedi ceva.

— Madrid, spun, arătând spre sabia ei.

Ea i-o întinde fără ezitare, evitând să-l privească pe Kye. Este nerăbdătoare să vadă ce se va întâmpla, la fel ca restul echipajului. Le simt ochii pe noi, aud liniştea când vocile lor se sting şi

ei nu mai cântă, ci doar se uită.

— Nu mi-am dat seama că poţi zâmbi, îi spun Lirei, când o văd studiind lama.

— O să mă înveţi cum să lupt.

Nu este o întrebare şi nicio rugăminte. Îmi porunceşte, de parcă nu m-aş fi oferit şi de parcă farmecele ei feminine ar fi fost la originea gestului.

De parcă ar poseda vreun farmec.

Nu obişnuiesc să-i învăţ pe străini trucurile mele, dar, dacă Lira supravieţuieşte în echipaj, va trebui să ştie ce să facă. Să o privesc luptându-se cu paznicul din Eidýllio a fost destul de jenant, şi am nevoie de ea, dacă e să o răstorn pe Regina Mării. Lira nu îşi va oferi secretele – nici detaliile ritualului – până când nu ajungem pe vârful muntelui. Asta înseamnă că am nevoie de ea în viaţă şi capabilă să se apere când nu sunt de faţă. Mai ales când ajungem la următoarea destinaţie. Dacă Lira crede că echipajul meu e dubios, stai să vezi ce şoc va avea când îi cunoaşte pe Xaprár.

— O să te învăţ cum să supravieţuieşti, o corectez. Prima lecţie fiind să nu mai stai aşa.

Arăt spre picioarele ei, care sunt lipite unul de altul, cu genunchii drepţi ca nişte cuie. Dacă Lira spune adevărul despre familia ei, m-aş aştepta să ştie asta. Războinicii din Polemistés sunt mercenari din fire. Dar ea a zis că familia i-a murit când era copilă şi asta ar putea însemna că era prea tânără să fie suficient antrenată.

Îmi ajustez poziţia, iar Lira se deschide, adaptându-se. E ca o oglindă. Ridică până şi braţele, ca să-mi imite îndoitura cotului.

— Ce primesc dacă te înving? întreabă.

— Capacitatea de a te apăra.

Zâmbetul ei este letal.

— Şi dacă te ucid?

— Încrederea închipuită nu e prietena nimănui, o instruiesc eu, imitându-l perfect pe tata.

Apoi atac.

Lira loveşte într-o arcuire înaltă, blocându-mi prima lovitură. E rapidă, dar nesigură. Are picioarele stângace şi, când păşeşte în lateral, i se lovesc genunchii între ei. Nu pare obişnuită cu mersul, darămite cu jocul de picioare potrivit pentru duel. Lovesc din nou, mai lent şi mai slab. Săbiile ni se ciocnesc.

Mă răsucesc şi ridic sabia deasupra capului, oferindu-i o deschidere. Nu ezită. Lama ei o loveşte pe a mea, cu putere. Dacă nu câştigă prin pricepere, va câştiga prin forţă brută. Nu contează că încerc să o învăţ ceva. Tot ce vrea să înveţe este cum să câştige.

Mă ghemuiesc şi îmi fac piciorul să alunece sub ale ei, dar ea sare în ultima secundă şi ratez.

— Bravo, zic eu. Cum ai ştiut?

— Eşti foarte previzibil.

Îmi dau ochii peste cap.

— Atunci nu te mai retrage. Dacă atac, treaba ta este să mă pui în defensivă. Schimbă-ţi mereu poziţia, ca adversarul să fie cel care trebuie să se ferească.

— Războaiele nu se câştigă cu fuga, zice ea.

— Nu poţi câştiga un război. Altcineva pierde.

Sabia Lirei se clatină şi o privire derutată îi

trece peste trăsăturile serioase. De parcă se aştepta la o altă replică din partea prinţului ucigaş de sirene. Când nu spune nimic, îmi îndrept sabia spre ea, stânjenit de tăcerea prelungită.

— Atacă-mă, zic.

Se aruncă în faţă, cu suficientă forţă ca lamele noastre să se izbească. Zgomotul ricoşează şi după ce mă dau la o parte. Lira loveşte iar şi iar, fără nici un alt scop decât să facă rău. Este aceeaşi greşeală pe care o fac toţi novicii. Atacă fără alt scop decât să ucidă.

— Impune-ţi un scop, zic, blocând altă încercare.

Răsuflarea ei este rapidă.

— Cum adică?

— Trebuie să decizi ce vrei. Ce va face mai mult rău şi cum poţi ajunge acolo. Trebuie *să gândeşti* înainte să ataci.

Înaintez, iar Lira se retrage, apoi păşeşte spre mine. Picioarele îi dansează pe punte. Nu e tocmai graţioasă, dar e mai bine decât înainte. Măcar învaţă repede.

Îi lovesc braţul cu al meu, mai tare. Tot mai multă forţă, cu fiecare lovitură, până când văd că braţele ei încep să cedeze. Chiar când cred că va scăpa sabia, se răsuceşte într-o parte şi ridică cotul stâng. Îl blochez la timp, la centimetri să-mi spargă nasul. Se adaptează, foloseşte ce are ca să câştige. Ar fi admirabil, dacă n-ar fi atât de meschin.

O împing şi cade pe punte, icnind. Se răsuceşte pe spate, cu coatele înfipte în lemn, şi expiră prelung.

— Galanteria nu e punctul tău forte, spune ea.

— Îmi voi aminti de asta data viitoare când te îneci.

— Nu mă înecam, zice Lira şi se ridică de pe punte. Nu mă pot îneca.

— Nu, zic. Vrei să spui că nu poţi să înoţi.

Se uită urât şi ridică sabia, făcându-mi semn să procedez la fel. Sunt bucuros să o ascult. Se pare că totuşi o pot atinge.

Lira împunge cu sabia, ţintindu-mi inima. Sar din cale şi o lovesc cu mânerul sabiei în stomac. Ea se împleticeşte înapoi, dar are dinţii încleştaţi. Nu strigă, nu suspină de durere, doar mă fulgeră diavoleşte cu privirea. Mă gândesc să mă opresc, dar nu apuc, pentru că se aruncă iar spre mine.

Următoarea lovitură cade cu toată greutatea şi eu mă chinui să ridic sabia suficient de repede. Este neaşteptat şi parcă-mi ia prea mult să procesez, oferindu-i Lirei ocazia perfectă.

Pumnul ei îmi loveşte obrazul.

Durerea e intensă, dar pasageră, şi Lira clipeşte, surprinsă. Sunt mai puţin şocat că a profitat de acea deschidere decât că i-am oferit-o. Lovesc cu piciorul şi trimit sabia Lirei în zbor peste punte. Încearcă să facă la fel, aliniindu-şi piciorul cu inima mea. Dar nu îşi poate ţine echilibrul şi, când glezna ei ajunge în aer, o apuc şi o răsucesc. Cade pe şold.

Fac un pas spre ea. Are palmele pe punte, dar când mă vede că vin ridică privirea şi îşi roteşte picioarele. Simt că mi le taie pe ale mele, însă reuşesc să mă redresez înainte să cad lângă ea.

Fac un pas în spate şi Lira sare din nou în picioare. Ne privim, iar eu ridic o sprânceană, provocând-o să facă un pas spre mine. Ea zâmbeşte drăcesc şi îşi ridică arma căzută.

Continuăm aşa, cu săbiile dansând în aer, icnind. Curând, văd soarele în depărtare, sau poate chiar luna. Totul amuţeşte şi, când Lira loveşte iar, uit de tot. Misiunea. Regatul. Lumea. Există undeva, însă nu în clipa asta. Acum atât am: pe mine, nava mea şi o fată cu oceanul în priviri.

Capitolul 24

Fredonez în sincron cu oceanul, cu o mână agăţată de inelul gol pentru sabie de la talie şi cu cealaltă pe marginea Saad-ului. Noaptea acoperă cerul cu stele cusute ca peticele de pe jacheta mea.

Undeva, în apropiere, se află un nou ţinut – următorul punct în care ne oprim, în misiunea lui Elian – iar echipajul doarme în pace sub punte. Deasupra locului în care stau se află cârma, tresărind doar uşor pentru a conduce nava mai departe. Chiar şi fără un pirat care să o comande, corabia măreaţă a lui Elian navighează, cunoscându-şi cursul.

Îmi strâng jacheta la piept, când vântul se înteţeşte, şi îmi iuţesc cântecul, să se potrivească. Este o senzaţie ciudată să pot să cânt fără consecinţe. Să-mi folosesc vocea altfel decât a fost menită, fără să lase în urmă moarte şi durere. Doar melodie.

Sunt împăcată.

Ceva din rutina uşoară de pe *Saad* îmi linişteşte părţile cumplite din inimă. Nopţile mi le petrec privind liniştea neobişnuită a oceanului, departe de furia mamei, iar echipajul – până şi Kye, care nu se teme să fie complet neprimitor – îmi oferă un sentiment unic. Relaţiile dintre ei îmi amintesc de casă. De Kahlia. Se uită la Elian aşa cum se uită verişoara mea la mine: cu un devotament care nu-i oferit cu o fidelitate oarbă, ci meritat prin ceva mai profund. Încredere. Prietenie.

Poate chiar iubire. Măcar mă pot preface a nu fi fata mamei mele. Pot trăi de parcă n-aş fi ucis şi pot să-mi petrec zilele fără să mă îngrijorez că tot ce fac va fi folosit împotriva mea.

Aproape că-mi dau seama de ce Elian a ales să-şi abandoneze dreptul din naştere în favoarea acestei vieţi nomade. Deşi eu plănuiesc să mă întorc în Marea Diávolos şi să-i iau locul mamei, nu pot nega atracţia unei vieţi petrecute departe de apăsarea regatelor. Nu este deloc cea mai proastă idee pe care a avut-o prinţul. Probabil. Măcar el ştie ce vrea.

Aud vocea mamei în minte, poruncindu-mi să renunţ la speranţa de a încerca să o răstorn şi să-i iau pur şi simplu inima lui Elian înainte să fie prea târziu. Dacă nu obţin Al Doilea Ochi al lui Keto, nu doar că voi muri, dar voi muri trădând oceanul. Dar care este alternativa? Să mă plec în faţa mamei şi să mă rog ca într-o zi să îmi cedeze tronul, în timp ce o privesc pe Kahlia crispându-se în prezenţa ei? Dacă urmez ordinele mamei, o condamn pe Kahlia

şi odată cu ea şi restul oceanului. Dar, dacă nu le urmez, dacă îndrăznesc să merg mai departe cu planul, risc să dovedesc cât de defectă sunt.

Apuc nava mai strâns, inhalând sarea lipicioasă din aer.

Măcar dacă misiunea mea ar fi la fel de simplă ca a lui Elian, concentrată doar pe salvarea omenirii! Ar putea părea o dorinţă imposibilă, însă nimic nu îi cere să trădeze tot ce a cunoscut vreodată. Dacă reuşeşte, mama lui s-ar putea să fie mândră. Dacă eu reuşesc, mama mea va fi moartă.

Gândul la Elian face noaptea să pară mai rece. Ştiu că orice plan aş alege se va încheia cu moartea lui. Fie că încerc să îl ucid acum, fie că aştept şi îl ucid după, nu există cale pe care să o fi schiţat pentru mine care să nu se încheie cu moartea lui.

Orice acţiune este trădătoare. Orice alegere ucide. În ciuda a ce zice mama, pare că sunt exact monstrul pe care şi l-a dorit.

Chiar în timp ce mă gândesc la asta, prin aer se strecoară o melodie dulce. Este un cântec de leagăn îndepărtat, prea departe ca să-l înţeleg, dar cunoscut. E seducător şi te adoarme, într-atât că îmi ia câteva momente să înţeleg că nava se clatină. Oceanul parcă ar auzi trădarea din gândurile mele şi ar trimite o forţă care se izbeşte într-o parte a navei. Mă azvârl în faţă şi mâinile mi se izbesc de margine.

Abia dacă reuşesc să nu zbor peste bord. Îmi înghit strigătul şi privesc oceanul liniştit. Niciun val,

nici urmă de spuma care se formează după o asemenea forţă. Dar văd o umbră.

Clipesc.

O văd în bezna care se adună, pe jumătate înghiţită de apă şi apucând ferm *Saad-ul.* Mijesc ochii şi mă aplec mai mult, să văd mai bine.

Din întuneric iese o gheară scheletică.

Umbra se avântă spre mine, ridicându-se pe latura navei, cu o viteză neomenească. Sar în spate cât să permit creaturii să sară pe punte, scuturând pânzele.

Corpul îi este traversat de nişte cruste precum cicatricile, peticite cu scame cenuşii, afundate în carne. Fiecare aripioară se termină în lame, iar torsul imens este cioplit în falduri infinite, ducând spre braţe încheiate cu gheare de cerneală. Pe jumătate rechin, pe jumătate ceva demonic.

Mâncătorul-de-Carne.

Cad în genunchi şi monstrul mamei urlă. Se îndreaptă spre mine, întinzând palmele umede ca să-mi atingă obrazul.

— *Pórni mou,* mârâie el.

Nu reacţionez la declaraţia posesivă şi nici la felul respingător în care o formulează, cu ghearele zgâriindu-mi pielea ca avertisment. Nici ca sirenă nu eram bucuroasă de apropierea lui, însă acum, că sunt om, mă poate rupe în bucăţi. Poate că de aceea l-a trimis mama. Mă întreb de ce Elian şi echipajul n-au venit în goană. Să fie posibil să nu fi simţit scuturarea navei? Mă concentrez din nou pe cântecul de leagăn cunoscut, care alunecă pe aripi de vânt, îngreunându-mi pleoapele cu fiecare vers.

E un cântec de sirenă. Se asigură că echipajul rămâne adormit.

— *Anthrópinos,* latră Mâncătorul-de-Carne.

Om.

Cuvântul îi iese din gâtlej ca un croncănit, agăţându-se de crăpăturile din colţii lui. Dezgustat. Curios. Poate amuzat, dacă e posibil ca bărbaţii mării să simtă ceva atât de aproape de bucurie. Mâncătorul-de-Carne mă apucă de bărbie şi îmi apropie faţa de a lui, ca să-i simt mirosul de sânge înăcrit din răsuflare. Când îşi trece buzele vâscoase peste ale mele, rămân nemişcată. Dinţii mei scrâşnesc, dar trec doar câteva secunde înainte să simt carnea care mi se târăşte pe limbă. Simt gustul putreziciunii.

Mâncătorul-de-Carne se desprinde de mine şi scuipă. Loveşte aerul cu coada de rechin şi îşi dezveleşte colţii de pe care picură saliva. Poate gusta umanitatea din mine aşa cum şi eu simt gustul lui de demon. La reacţia lui, dinspre ocean se revarsă un hohot, ricoşând în navă şi suflându-i în pânze. Muzica se ridică şi inima mi se strânge.

Tentaculele lungi ale mamei se revarsă pe punte ca uleiul, cu tatuajele tribale cunoscute tăindu-i pielea. Coroana ei este ascuţită ca întotdeauna, alunecându-i pe spinare într-o podoabă magnifică. Ţine strâns tridentul şi mă priveşte cu nişte ochi precum abisul.

— Nu fi speriată, draga mea.

Regina Mării îşi dezveleşte colţii într-un zâmbet.

— A venit mama.

Mă ridic şi privesc puntea, ca să pară că mă înclin. Cu cât privesc mai mult lemnul, cu atât mi se încălzeşte pielea, iar sudoarea îmi trece prin haine pe măsură ce furia clocoteşte tot mai tare. Abia dacă suport gândul să mă uit la ea. După tot ce a făcut, să apară aici, pe nava lui Elian, este cea mai urâtă insultă.

O tăcere tensionată se adună între noi şi, o clipă, mă întreb ce va urma. Răcnetul Mâncătorului-de-Carne, râsul mamei, bătăile haotice ale inimii mele furibunde.

Dar îmi aud cântecul.

Cântecul de leagăn letal, venit din adâncuri, creşte, iar eu întorc brusc capul, recunoscându-l. Se strecoară peste punte, atingând cu degete delicate *Saad-ul,* pe care-l leagănă. Melodia este la fel de adormitoare ca de obicei şi nici măcar eu nu prea pot să mă mai ţin pe picioare. Să îl aud mă face să mă pierd în amintire sau într-un vis din care nu mă pot trezi. Mă simt născută într-o lume imaginată.

Cu minciuna cântecului meu, nicio şansă ca echipajul să se trezească.

Mama îşi duce un deget fusiform la piept, iar scoica ei tremură cu vocea mea. Când ochii mi se înceţoşează, spune:

— Este doar un talisman. Ţi-l înapoiez dacă reuşeşti.

Încerc cu disperare să clipesc, ca să-mi alung durerea din ochi.

— Ai venit să mă chinui?

— Deloc, zice ea. Am venit să văd ce mai face

Urgia Prinţilor. Îşi arcuieşte gâtul.

— Ai inima prinţului ascunsă undeva printre zdrenţele pe care le porţi?

Nu mă surprinde că a venit să verifice dacă mă ţin de planul ei. Să fiu pedepsită şi împinsă exact în direcţia pe care a complotat-o, la fel cum nava lui Elian îşi urmează cursul chiar şi când căpitanul doarme. Sunt vasul mamei – sau aşa crede ea.

— Nu e atât de uşor, zic eu.

— Ah, Lira, spune în timp ce culege nişte alge de pe trident. Reginele nu îşi caută scuze. Cred că e doar o altă dovadă că nu poţi deveni regină.

— Merit să fiu regină. Sunt suficient de puternică să ne conduc neamul.

— Eşti slabă, mă acuză ea. Mereu ai fost. Uită-te cum arăţi în hainele astea de om, cu emoţiile tale umane. Ştii ce văd în ochii tăi, Lira? Nu văd moarte sau întuneric. Nici măcar furie. Văd lacrimi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Vorbesc despre faţa ta. Despre durerea ta umană.

Vreau să o contrazic, dar nici măcar eu nu pot nega tristeţea care-mi furnică ochii. Ca sirenă, simţeam furie, niciodată tristeţe. Nu de când luasem inima lui Crestell, cu mâna mamei pe umăr. Dar să-mi aud cântecul pe nava lui Elian, să ştiu că şi acum mama mă poate folosi ca armă fără consimţământul meu – mă străpunge. Cum se uită la mine, deloc preocupată, atât de diferit de grija pe care am simţit-o văzând rănile Kahliei. Sau de purtarea lui Kye când Maeve l-a atacat pe Elian. Sau de privirea prinţului când m-a scos din oceanul

în care mama mă lăsase să mă înec. Cum de Regina Mării o vede ca o slăbiciune, când este tocmai lucrul care-i uneşte pe oameni şi le asigură puterea? Îi face o familie.

Mâncătorul-de-Carne mârâie, iar mama îşi trece o gheară peste faţa lui. Îi zgârie obrazul lent, domolitor, iar el icneşte satisfăcut.

— Nu mai ai timp, Lira, spune ea, cu degetul la buze. Dacă nu-mi aduci inima prinţului curând, o voi lua pe a ta.

Capitolul 25

Din oglindă mă priveşte o străină. Îmi înregistrează identitatea piraterească şi umanitatea nou descoperită, faţa pe care Mâncătorul-de-Carne tot o consideră a lui, şi se încruntă într-un fel care îi marchează trăsăturile inocente cu o dungă adâncă de curiozitate, între sprâncene. Buzele i se subţiază şi netezeşte aspru cuta cu palma.

Pielea mi-e înroşită de soare, iar părul, ţeapăn de la sarea din briza oceanului. Fac un pas în faţă şi ating oglinda cu degete subţiri, clipind rapid şi analizându-mi noua versiune. Picioare şi ochi de aceeaşi culoare. O inimă umană care bate sub toate astea, gata să fie smulsă de mama.

În reflexie îl văd pe Elian. Stă în spatele meu cu o expresie amuzată, sprijinit de uşă, cu braţele la piept. Nu zice nimic şi continuăm să ne privim prin sticlă, până când mă cuprinde un sentiment mai rău decât groaza.

Curând ajungem în Psémata, iar asta înseamnă că nu mai avem mult până în Págos. Apoi, Muntele Norilor. Al Doilea Ochi al lui Keto. Moartea lui Elian. Fiecare punct al trădării mele este atât de bine însăilat, că ar trebui să mă simt pregătită. Dar nu sunt. Toţi cei pe care-i voi trăda sunt prea aproape. Mama s-ar putea să mă privească, aşa că îmi poate descoperi planul. Mi se pare un miracol că nu l-a adulmecat încă sau că n-a auzit cât de repede îmi bătea inima umană. Apoi mai e şi Elian, care mi-a dat o sabie în loc să mă înjunghie cu ea.

Care se află acum în spatele meu. Clemenţa pe care o arată şi loialitatea câştigată sunt ambele idealuri pe care mama ar prefera să le ardă în mine – pentru că mila nu e niciodată o opţiune, iar loialitatea se ia cu forţa – dar emoţiile despre care mama spunea că m-ar face slabă mă fac puternică. Este un războinic care-i opusul meu în toate şi totuşi, în unele, măcar în ferocitate, părem la fel.

În oglindă, Elian continuă să privească. Mă încrunt când îmi dau seama că am spatele întors spre el. Mamei nu i-am putut întoarce niciodată spatele.

Mă întorc spre el.

— Ce este?

— Ai terminat să te admiri?

— Niciodată, spun, deşi, să fiu sinceră, mă bucur să fiu distrasă.

— Suntem pe cale să aruncăm ancora în Psémata. Încearcă să nu uiţi ce ţi-am zis.

De parcă aş putea uita. Ce mi-a zis a fost să mint, lucru cu care am deja suficientă experienţă

să nu simt că e necesar, ci firesc.

— Dacă e atât de periculos aici, de ce ne oprim?

— Fiindcă am nevoie de ceva.

Îi arunc o privire sceptică.

— Adică vom fura ceva.

— Bravo, zice el. Înveţi repede.

Îl urmez pe puntea principală, unde s-a adunat echipajul. Kye îşi vâră sabia în cureaua care-i străbate pieptul şi îşi strecoară un pistol sub haină. Elian nu îl priveşte, ci alege să rămână lângă mine. Kye nu se mişcă nici el, preocupat dintr-odată să-şi ajusteze gulerul hainei.

— Ai crede că ţinutul minciunilor este mai iertător când vine vorba despre hoţie, zice Madrid. Dar se pare că nu.

Îi arunc lui Elian o privire dispreţuitoare.

— Ai furat ceva ultima dată când ai fost aici, zic. Acum o s-o faci iar?

— Cine a zis că eu am fost cel care a furat prima dată?

Vocea lui este indignată, dar nu mă păcăleşte. Îmi dau ochii peste cap, să demonstrez asta, iar Elian oftează.

— Uite ce, începe el, ce contează este că *Saad-ul* nu-i bine-venit.

— Saad-ul sau tu?

— O spui de parcă ar fi o diferenţă.

— Probabil că nu.

Îmi răsucesc cochilia între degete.

— Sunteţi la fel de proşti.

Elian râde. Lent, monoton, aproape la fel de

batjocoritor ca vorbele mele.

— Haide, spune el. Nu avem timp să înveţi tu să fii amuzantă.

Psámata are o nuanţă de cenuşiu tare stranie.

Există culori, însă diluate într-un soi de peliculă neagră. Ca un nor abia vizibil care îmbracă ţinutul într-o nuanţă de umbre şi praf. Îmi aminteşte de apa întunecoasă a oceanului în amurg sau de senzaţia pe care o am când o privesc în ochi pe mama. Este un întuneric omniprezent.

Mă frec la ochi şi, când privirea mi se concentrează iar, totul mi se pare chiar mai întunecat decât înainte. Cu cât încerc mai abitir să fac umbra să dispară, cu atât mai puternică devine. Nu mă mir că este ţinutul minciunilor şi înşelătoriei, cu aerul la fel de gri şi de încărcat de fum precum scrupulele oamenilor care îl respiră.

Ne croim drum pe străzi, evitând contactul vizual şi zgomotul pe care se bucură să-l facă, de obicei, Elian şi echipajul. Doar vreo duzină sunt cu noi, ceilalţi aşteaptă pe navă. Se mişcă asemeni duhurilor, plutind în loc să meargă. Alunecă pe pavajele de piatră dură. Mă împleticesc să ţin pasul, nici pe departe la fel de graţioasă, însă tot invizibilă.

Îmi trag pălăria pe ochi. Ridicol, îmi dau seama, fiindcă nu există om în viaţă să mă poată

recunoaşte. Sunt cea mai fantomatică dintre toţi. Dar tot o fac, încântată de micul salt pe care-l face inima mea de fiecare dată când cineva ne priveşte mai lung. Când mă uit la Elian, are faţa stoică, însă ochii nici pe departe morţi. Scânteiază de aceeaşi plăcere murdară. Asta, îmi dau seama, atrage echipajul la fel de mult ca oceanul. Plăcerea de a deveni la fel de alunecoşi pe cât sunt de notorii.

Pe o alee ne aşteaptă un bărbat. Poartă o haină neagră, lungă, cu guler alb, scrobit, şi mâna lui cu multe inele se sprijină pe un baston în aceeaşi nuanţă nisipie cu părul lui. Elian îi zâmbeşte, iar când omul nu îi răspunde îi strecoară o pungă cu bani. Un rânjet alunecă pe faţa străinului, iar el atinge cu palma zidul de piatră. Se dă la o parte din faţa lui, ca o draperie.

Îi dă lui Elian o cheiţă şi ne face semn să intrăm. După ce intrăm, zidul se închide în urma noastră şi rămânem în mijlocul umbrelor. Lumina torţelor se mişcă atunci când aerul pătrunde prin intrarea din piatră. Ne ghemuim la picioarele unei scări pe care cămăruţa abia de o cuprinde. Mă joc cu scoica de la gât. Spaţiul e prea mic şi îmi dau seama repede că este cel mai mic în care am fost vreodată. Chiar şi cuşca de cristal pare comodă, prin comparaţie.

— Ce este aici? întreb.

Elian îmi aruncă o privire peste umăr.

— Scări, zice el şi începe să urce.

Nu îmi irosesc timpul cu o replică. Mă uit la spirala fără sfârşit şi am bănuiala că voi avea nevoie de energie. Nu-mi dau seama dacă urcuşul

pe Muntele Norilor va fi la fel de chinuitor.

Păstrez tăcerea în timp ce urcăm, întrebându-mă dacă vom ajunge înainte să îmi cedeze picioarele. Dar, chiar când cred că nu mai pot să fac un pas, Elian se opreşte şi o uşă mare, de stejar, apare din lumina palidă.

— Cât de dramatic, zic, înghesuindu-mă în spaţiul de lângă el. De partea cealaltă aşteaptă cineva care va încerca să ne ucidă?

— De când eşti tu una dintre noi? comentează Kye, iar Madrid îi dă una în coaste.

El icneşte şi zice:

— Bine. Abia aştept să-ţi dai viaţa pentru mine, camaradă.

Eu mă gândesc dacă să-l împing sau nu pe scări.

Îl privesc pe Elian, care scoate cheiţa din buzunar şi o răsuceşte în broasca strâmbă. Când uşa se deschide mă aştept să mă lovească mirosul de praf, de tăciuni muribunzi şi de putred. Dar sunt lovită de lumină. Clipeşte cenuşie şi răzbate din zeci de torţe în formă de sferă care clipesc de flăcări de un galben adânc.

Camera este suficient de mare pentru un pod ascuns. Are multe uşi care duc spre alte camere. Un candelabru jos taie mijlocul, cu perle care ating podelele lustruite.

— Nu mă aşteptam, zic, uluită de opulenţă.

Elian străbate camera.

— Aşa cum îţi place să-mi aminteşti, zice el, sunt prinţ. Aici vin cei din familiile regale care nu vor să fie găsiţi.

— Aici ar trebui să rămânem mereu, zice Kye şi se aruncă pe un scaun pluşat de lângă peretele îndepărtat. Nu e rom, dar să fiu al naibii dacă paturile nu sunt grozave.

— De parcă tu vei afla, spune Madrid, cu un zâmbet. Ai uitat că sunt paturi doar pentru jumătate dintre noi? Cred că e rândul tău pe podea.

— Nu putem împărţi?

Îşi duce la piept o mână ofensată.

— Multe femei ar ucide să împartă patul cu mine.

Madrid se înfoaie.

— Sunt paturi de o persoană.

Neînduplecat, Kye îi pune mâna pe genunchi.

— Dăm cu banul.

Madrid îi dă mâna la o parte.

— Cap, câştig, pajură, eşti un idiot?

— Torik ar trebui să doarmă pe jos, zice Kye, lăsându-se mai comod în scaun. Vorbeşte mereu despre confort şi despre cum ar prezenta riscul de a ne face să credem că avem un cămin.

Torik îi aruncă o privire piezişă.

— Ştiu destule despre pumnale ca să le vâr unde nu te vede soarele, dacă n-ai grijă.

Kye rânjeşte.

— Nu se cuvine să doarmă pe podea unul ca mine. Sunt aristocrat.

Torik îi aruncă o privire deloc impresionată.

— Mai degrabă un tristocrat.

Eu mă uit la Elian, care stă lângă mine ca o statuie. Sunt uimită că nu îl aud amestecându-se în

schimbul de insulte tandre al echipajului sau că nu îl văd zâmbind când ei aruncă în jur cu urale neglijente. Îşi duce o mână la ceafă, neştiind ce să facă dacă nu zâmbeşte.

— Deci ne ascundem aici?

— Încercăm să aflăm cum punem mâna pe un artefact străvechi, fără să ne dezvăluim identitatea, spune Elian.

— Furăm, îl corectez. Cum furăm un artefact străvechi.

— Nu e furt dacă-l iei înapoi.

Elian îşi scoate jacheta şi o aruncă pe masa din spatele lui.

— Colierul aparţine familiei regale din Págos. M-am târguit pe un preţ imens ca să pun mâna pe harta care arată calea pe munte, dar fără colier totul e degeaba. Ea mi-a spus că ar fi cheia domului ascuns.

— Ea, zic eu. Despre cine vorbim?

— Despre prinţesa din Págos, spune el.

Ochii lui se opresc la Kye şi are loc un schimb ciudat de priviri. Kye îşi drege glasul.

— Adică a sacrificat secretele familiei pentru bijuterii? pufnesc. Cât de meschin.

Elian ridică o sprânceană.

— Dacă bine-mi amintesc, spune el, cu o privire prea arogantă, erai dispusă să-ţi sacrifici viaţa pentru un colier.

— Eram dispusă să o sacrific mai întâi pe a ta.

Mult după ce restul echipajului adoarme, Elian şi cu mine stăm împreună. Complotăm cele mai groaznice tertipuri, plănuim fiecare detaliu, inclusiv cum să obţinem colierul familiei pentru prinţesă fără să fim ciuruiţi de gloanţe. Sunt puncte esenţiale, pe care doresc să le clarific.

Soarele ameninţă să se reverse prin ferestruica rotundă de deasupra noastră, îngropată în arcada tavanului. Lumânările s-au stins de mult, iar în jurul lor adastă umbre înceţoşate. Mirosul zorilor afumă aerul şi odată cu el se strecoară înăuntru şi cenuşiul.

— Tot nu înţeleg de unde ştii că piraţii ăştia au colierul, zic.

— Xaprár sunt renumiţi pentru că fură de la familiile regale, explică Elian, cu un băţ de lemn-dulce în mână. Dacă există vreo moştenire de familie care lipseşte de undeva, ai face bine să crezi că Tallis Rycroft şi banda sa de hoţi piraţi sunt la mijloc.

— Chiar să fie aşa, nu l-ar fi vândut până acum? Ce folos ar avea de pe urma lui, altfel?

— Presupui că Rycroft trebuie să fure ca să supravieţuiască, spune Elian. Poate cândva aşa a fost, dar acum fură doar ca să arate că poate. Un colier ca acela aduce prestigiu. Ar fi un trofeu mai important pentru el decât o comoară. Un alt artefact care dovedeşte cât de bine se pricepe.

— Dacă e atât de priceput, zic eu, cum o să-l furi de la el? Cred că s-ar putea să remarce mâna ta scotocindu-i în buzunare.

— Îl inducem în eroare.

Elian muşcă din lemnul-dulce.

— Se uită acolo – flutură teatral o mână –, iar eu buzunăresc aici.

Flutură cealaltă mână spre mine, prea mulţumit.

— Câtă vreme poţi arăta că eşti inocent şi dincolo de orice bănuială.

— Şi dacă nu merge?

— Am un plan de rezervă, zice şi scoate o sticluţă din buzunar. Nu este la fel de viclean, însă e tot duplicitar.

— Otravă? Ţineai asta la îndemână, pentru viitoarea ta soţie?

— Nu e letală, zice Elian.

Pentru un ucigaş, pare ciudat de afectat de acuzaţie.

— Şi nu.

Se opreşte şi se întoarce spre mine, zâmbind.

— Doar dacă ai fi tu aceea.

— Dacă aş fi, aş lua-o singură.

— Ha!

Se întoarce şi pune sticluţa în buzunar.

— Din fericire, nu trebuie să ne facem griji pentru asta.

— Fiindcă eşti logodit?

Ezită.

— De ce ai spune asta?

— Eşti dintr-o familie regală, îi zic. Aşa se face

în familiile regale. Se căsătoresc pentru putere.

Mă gândesc la Mâncătorul-de-Carne şi la felul în care vocea mamei s-a transformat în cântec când mi-a spus că alesese cel mai vajnic războinic să ne continue descendenţa. Sângele ruginiu de la colţurile buzelor lui, când m-a privit cu un amestec de foame şi dezinteres comandat. Şi pe *Saad,* cu doar câteva nopţi în urmă, când m-a pretins chiar şi în forma umană. Neliniştea mi se strecoară în suflet.

— Eu nu vreau să fie aşa, spune Elian. Când mă căsătoresc, nu va fi pentru putere.

— Dar?

— Din sacrificiu.

Are vocea limpede. Este marcată de siguranţă, parcă ar fi mai degrabă resemnat decât mândru. Înghite suficient de tare să mă surprindă, iar acţiunea mă face să mă foiesc. Jena lui se încolăceşte prin aer, către mine.

Privirea îi coboară în podea, iar eu mă simt de parcă l-am expus, sau parcă s-a expus singur, şi dintr-odată ar regreta. În orice caz, nu ştiu ce ar trebui să spun şi ceva la acest moment pare atât de personal – prea personal –, că mă trezesc căutând orice, numai să umplu tăcerea.

— Ai dreptate, îi zic, încercând să-mi scutur melancolia din voce. O viaţă cu tine chiar ar fi un sacrificiu.

— Ah?

Sclipirea se întoarce în ochii lui Elian, iar el zâmbeşte de parcă ultimele secunde nu s-ar fi întâmplat. Ştergând părţile din trecut pe care nu

vrea să şi le amintească.

— Ce-ai avea de pierdut?

— Dacă m-aş căsători cu tine?

Mă ridic deasupra lui, împingând lucrurile care se dezlănţuie în mine.

— Minţile, probabil.

Îi întorc spatele şi ricoşeurile râsetului său mă urmăresc afară din cameră. Dar chiar şi cu melodia aceea molipsitoare nu-i pot uita expresia din momentul când am pomenit despre căsătorie. Mă face mai curioasă decât ar fi cazul să fiu.

Mă gândesc la lucruri sinistre, dar ştiu că, probabil, este vorba despre o căsătorie aranjată, comandată de regele din Midas ca să-şi lege regatul de altul. Poate că povara pe care o poartă Elian pe umeri s-a format din cătuşele vieţii regale şi ale unui regat nedorit, însă necesar. Asta pot înţelege. Este o altă asemănare între noi pe care ar trebui să fiu oarbă să nu o remarc. În adâncurile sufletelor noastre – dacă mă pot distra cu ideea că aş avea un suflet – Elian şi cu mine nu suntem atât de diferiţi. Două regate care vin cu responsabilităţi pe care ne este dificil să le îndeplinim. El poartă cătuşele legăturii cu o ţară şi o viaţă. Eu sunt captivă în moştenirea criminală lăsată de mama. Şi oceanul ne cheamă pe amândoi, cu un cântec al libertăţii şi al dorinţei.

Capitolul 26

Am început să mă pricep la furat când aveam 16 ani şi mi-am petrecut aproape un an pe insula

nordică Kléftes. Totul mi se părea nou şi aproape că imploram pe oricine cunoşteam să îmi ofere un crâmpei din istoria sa. O abilitate sau o poveste pe care o ştia. Voiam totul.

Echipajul meu nu era încă un echipaj, iar eu nu eram încă bărbat, darămite pirat. După Kye, Torik a fost unul dintre primii recrutaţi şi odată cu el tata a insistat să am o navă capabilă pentru misiunea pe care mi-o propuneam, în timp ce eu insistasem să fie mai mult armă decât barcă.

Am câştigat loialitatea nestrămutată a lui Torik în ţinutul său natal, Ánthrakas, unde minele sunt adânci şi cărbunele călătoreşte pe aripi de vânt, într-un cântec. Dar, deşi era grozav cu pistolul şi chiar mai grozav cu sabia, nici măcar el n-avea stomacul necesar pentru forţa brută a uciderii unei sirene. Odată cu trecerea timpului am aflat că eram la fel. Că trebuia să fiu mai ager.

Kléftes creşte tâlhari, dar, mai mult decât atât, pregăteşte stafii. Bărbaţi şi femei sunt vânduţi ca nişte vite, dresaţi să fie demoni, ucigaşi şi orice doresc stăpânii lor. Sunt supuşi capriciilor negustorilor de sclavi, care ar prefera să îşi vândă propriii oameni decât să piardă o tinichea. Sunt pregătiţi să fie invizibili şi letali, capabili să treacă neobservaţi prin noapte şi să facă lucruri care n-ar fi posibile la lumina zilei.

Voiam să învăţ de la ei şi, într-o zi, când mantia de rege avea să-mi fie pusă pe umeri cu forţa, să îi fac să sufere aşa cum au făcut ei cu ceilalţi. Sirenele nu erau singurul duşman. Oamenii pot fi la fel de răi şi era de mirare pentru mine că tata şi

celelalte regate nu se aliaseră pentru a declara război ţinut ului Kléftes. La ce bun un tratat global de pace, dacă regatele se distrugeau singure?

Fireşte că Madrid a schimbat asta. Când am ajuns în Kléftes şi am văzut-o, tatuată şi sângerând din atâtea locuri, că mi-a fost greu să îi disting trăsăturile, mi-am dat seama că unele lucruri nu pot fi reparate. Într-o lume care creştea ucigaşi atât de uşor ca a noastră, tot ce puteam spera era să-i fac ai mei. Ucigaşii nu puteau lua moartea înapoi, dar puteau găsi o nouă pradă. Puteau identifica noi feluri de durere.

Mă uit la Xaprár, care îşi pregătesc nava. Sunt escroci din Kléftesis cunoscuţi fiindcă se furişează în regate şi pleacă purtând cele mai preţioase bijuterii. Sunt maeştri ai deghizării care au furat moşteniri de familie de la prea multe familii regale ca să mai poată fi numărate. Ar fi legende dacă nu ar fi prezentaţi atât de negativ de aceştia. Ar fi uşor să se declare o recompensă pe capetele lor, dar nimeni n-ar avea curajul să încerce. Să urmăreşti un Xaprár ar fi ca şi cum ai urmări un membru al echipajului de pe *Saad.* Sinucidere. Să nu mai zic că se pricep ei la furat de la familiile regale, dar şi mai bine ştiu să fure *pentru ele.* Hoţi pe care cele mai multe familii regale se tem să-i supere, pentru că ar putea avea nevoie într-o zi de serviciile lor.

Din fericire, nu le împărtăşesc temerile.

Îl privesc pe Tallis Rycroft, care stă la baza treptelor măreţe ale docului. Îşi calculează prada cu neruşinare, cu degete de o dexteritate care vine

doar din ani în care nu câştigi nimic, dar iei totul.

Nu sunt eu omul care să plece urechea la poveştile care ne străbat lumea ca nişte grăunţe de sare scăpate printre degete, însă Rycroft are ceva care m-a iritat mereu. Deţine o navă de sclavi pe insula nordică. Nu sunt sigur care e şi ştiu că e improbabil să fie cea de pe care a trebuit Madrid să ucidă ca să scape, dar nu există membru al echipajului meu care să nu se burzuluiască auzindu-i numele. Politica primează totuşi şi să declarăm vendetă împotriva Xaprár nu ar merita.

Mă uit spre Kye şi Madrid, care sunt ascunşi în tufe, lângă mine. În timp ce Kye întoarce spre mine o privire întrebătoare, ochii lui Madrid sunt fixaţi mai departe pe Rycroft. Nu ar risca să-l piardă din priviri; nu riscă nimic când vine vorba despre conaţionalii ei. De aceea Kye a insistat să fie în echipa ei – dacă nu de alta, măcar să-i păzească spatele, dacă se pune problema.

Torik a preluat un flanc vizavi, cu mai mulţi oameni din echipaj, cu armele pregătite în caz că ceva nu iese aşa cum trebuie. Să mă apropii de Rycroft cu echipajul meu în orice alt loc decât la tavernă ar fi stârnit suspiciuni. Trebuie să fiu precaut şi isteţ şi e norocul meu, pentru că-mi place să cred că sunt în ambele feluri, în orice moment.

Mă întorc spre Lira. Arată ca un portret, cu părul arămiu strâns la spate, descoperindu-i faţa pistruiată şi confirmând că nu este capabilă să se ascundă. Să nu spună ce-i trece prin minte. Lira poate să ţină un secret, dar nu poate, în niciun caz,

să stea liniştită. Eu am mult exerciţiu când vine vorba să mă prefac, în timp ce ochii ei ard prea puternic ca să reuşească. Unii oameni ard atât de tare, că nu le poţi stinge flacăra. Din fericire, de asta am nevoie acum.

Apropierea căpitanului Saad-ului, împreună cu şleahta sa de ucigaşi de sirene de o altă navă piraterească s-ar fi lăsat cu moarte de om, dar Elian Midas, prinţ şi nesimţit arogant, plimbându-se pe docuri cu o femeie nouă la braţ, prea neobrăzată să fie spioană... ar putea funcţiona. Rycroft ar putea lăsa garda jos suficient cât să ne lase să urcăm. Iar odată urcaţi, avem nevoie doar ca Lira să confirme că acolo se află ceea ce căutăm.

— Dacă eşti gata, îi spun Lirei, îţi dau permisiunea de a-ţi risca viaţa pentru mine.

Ridică bărbia. Ceva din ţinuta ei îmi aminteşte de femeile de la Curte. Are aerul cuiva care şi-a petrecut viaţa făcând lucrurile doar în propriul fel. Ştiu, fiindcă şi eu arăt aşa. Deşi încerc să o ascund, ştiu că e acolo. Convingerea că totul ţi se cuvine. Încăpăţânarea care nu dispare orice ar fi.

Nu este o expresie care să-şi aibă locul pe chipul unei orfane pierdute.

Vreau să o iau de mână şi să ne îndreptăm spre nava lui Rycroft, când Kye mă apucă de mânecă. Nu trebuie să spună nimic. Îi citesc în priviri că ar prefera să fie el cel de lângă mine, dacă va fi să ne confruntăm cu Rycroft. Adevărul este că m-aş simţi mai bine să fie acolo. Dar, oricât de frumuşel s-o crede Kye, nu cred că Rycroft ar fi

de acord, iar acum am nevoie de o tovarăşă care să nu dea de bănuit, nu de un protector în chip de pirat.

— Ai încredere în mine, îi spun.

— Nu în tine n-am încredere.

Lira râde, de parcă grija cuiva pentru siguranţa mea este cel mai amuzant lucru pe care l-a auzit toată ziua.

— Ai face bine să fii atent, îmi spune. Aş putea face o înţelegere cu Xaprár şi să folosesc cele trei zile de antrenament cu spada ca să te înjunghii pe la spate.

— De parcă ai abandona tu luxul de pe *Saad* pentru barca ruginită a lui Rycroft, spun, arătând spre navă.

Nu e un vas teribil, dar nu se compară cu frumuseţea letală a Saad-ului. Cu o carcasă de lemn roşu şi pânze de culoare cenuşie, este mai mult decât potrivită pentru jaf, dar ca să le vâneze pe Urgia Prinţilor şi pe vrăjitoarea de maică-sa sau ca să ţină un prinţ a cărui inimă nu bate, ci se izbeşte ca valurile oceanului… Ei bine, de asta nu ar fi capabil.

— Nu văd mare diferenţă, zice Lira. Dacă vopseşti lemnul cu o nuanţă mai închisă şi lărgeşti umerii căpitanului, n-aş remarca.

Casc ochii, ultragiat, dar Lira zâmbeşte.

— Aminteşte-ţi, zice ea, cu ochii albaştri sclipind, că, dacă vrei ca ticălosul să creadă că tu şi cu mine am putea fi *împreună* – vocea ei răsună de o neîncredere fără ruşine –, atunci trebuie să îţi scoţi pălăria aceea ridicolă.

— Aminteşte-ţi, zic, când ieşim de după tufe şi ne apropiem de rivalul meu, că, dacă suntem prinşi, nu îmi risc gâtul să te salvez.

Rycroft ne vede în clipa în care ieşim din întuneric şi pătrundem în lumina neiertătoare a cerului punctat de stele. Nu vorbeşte cât ne apropiem şi nici nu îşi schimbă postura de pe treptele docului care duc spre nava lui. Dar ştiu că ne vede. Continuă să-şi numere bogăţiile, dar cu mişcări mai precise. Doar când suntem chiar deasupra lui ne învredniceşte cu o privire, rânjind cu dinţi de aur.

Obiectiv vorbind, Tallis Rycroft nu este un bărbat chipeş. Trăsăturile nu par să-i aparţină, ci sunt parcă un alt lucru furat. Ochii lui sunt puţuri adânci, străpunse în pielea cenuşie, iar buzele sale sunt de un maroniu palid – subţiri, curbate în sus într-un rânjet permanent, umbrite de o mustaţă subţire. Un turban într-o nuanţă profundă de coniac îi înconjoară capul şi de el atârnă ca nişte picături bucăţi mari de aur şi argint, care-i acoperă faţa şi gâtul. Când mă priveşte, îşi trece limba peste buze.

— Unde ţi-e câinele de pază? întreabă el într-o kléfteză accentuată.

— Care dintre ei? răspund în midasiană, pentru că nu vreau să-i acord satisfacţia de a mă fi făcut să folosesc limba hoţilor şi negustorilor de sclavi.

Rycroft se ridică şi se sprijină de frânghia-balustradă.

— Dacă tu eşti aici, Kye şi târfa tatuată nu pot fi departe. Să ghicesc: am o ţintă pe frunte? De parcă un prinţişor pişăcios ar îndrăzni să mă

elimine.

Îmi educ trăsăturile să pară surprinse.

— Câtă paranoia, zic. Suntem doar eu şi doamna aceasta, singuri, fără arme. Serios, chiar n-ar trebui să te sperie un prinţişor pişăcios, nu?

Rycroft îşi îngustează ochii.

— Şi asta?

Îi aruncă un rânjet libidinos Lirei. Deşi sunt convins că nu vorbeşte limba – nu prea o vorbesc mulţi în afara ţării – faţa Lirei se schimbă într-un dezgust considerabil.

— Nu e câine de pază, îi răspund.

— Serios? zice, de data asta în midasiană şi pe faţă i se întinde un rânjet de pisică vagaboandă. Mie-mi pare o căţea.

Îmi păstrez zâmbetul pe faţă.

— Amabil, ca de obicei.

Îmi strecor braţul în jurul taliei Lirei. Ea se zbârleşte şi apoi îmi acceptă, rigidă, atingerea.

— Şi, în fond, noua mea prietenă şi cu mine am venit să-ţi admirăm nava.

— Să o admiraţi sau să o furaţi?

— O întreagă navă? îi arunc cel mai fals rânjet al meu. Cât de drăguţ e să aflu că ai o părere atât de bună despre mine.

Mă întorc spre Lira.

— Crezi că îţi încape în punguţă?

— Poate, zice ea. Nimic de pe aici nu pare prea mare.

Aruncă o privire semnificativă spre Rycroft, iar eu tuşesc, camuflând orice urmă de râs.

Rycroft mârâie.

— Bine, zice el. Intru-n jocul ăsta.

Îşi desface braţele într-un bun venit periculos, revelând întreaga navă din spatele lui.

— Haideţi la bord. Vom vorbi la un rom demn de un rege.

Este o împunsătură. O sabie cu două tăişuri, care subliniază ce nu am devenit încă şi ia în râs ce voi fi într-o zi. Niciodată pirat, întotdeauna prinţ.

Accept invitaţia cu o încuviinţare scurtă şi îmi ţin braţul în jurul Lirei. Instinctele mele sunt în alertă, spunându-mi să merg în urma lui, nu în faţă. Să îi urmăresc mâinile şi ochii şi pe cele două duzini de oameni care se uită la noi, cât ne aşezăm la o masă de pe puntea navei. Să nu cred nici măcar o secundă că nu îmi doreşte moartea. Şi că nu va încerca să îşi îndeplinească dorinţa, când voi fura colierul din Págos.

Romul pe care ni-l oferă Rycroft este din Midas, ceea ce nu m-ar deranja atât de tare dacă n-ar proveni din pivniţa regală. Sticla este suflată, răsucită în forma sigiliului nostru, cu aur lichid scoţând în evidenţă detaliile complicate. Băutura în sine conţine praf de aur, care sclipeşte în reflexia paharului. Nu ştiu când l-a furat, sau de ce – dacă a făcut-o doar fiindcă poate sau pentru că vrea ca eu să ştiu că poate – dar strâng pumnii sub masă.

Mă rog zeilor ca degetul lui Madrid să alunece pe trăgaci.

— Cum e? întreabă Rycroft.

Lira duce pocalul la buze şi inhalează. Nu sunt sigur dacă adulmecă după otravă sau chiar vrea să savureze băutura, dar închide ochii şi aşteaptă

câteva minute înainte să ducă pocalul la gură. Când îşi linge buzele, are o picătură de sânge pe limbă, de la aşchiile de aur care dansează în sticlă.

Când Lira îşi trece limba peste buze, pumnii mi se desfac şi furia mi se scurge din corp. Tot ce face este senzual. Îşi joacă rolul perfect. Sau poate că nu trebuie să se prefacă şi doar se bucură de felul în care dinţii lui Rycroft trec peste buza de jos când o priveşte.

— Este minunat, spune ea, cu o voce străină.

— Bun, zice Rycroft cu un zâmbet care ar putea tăia şi oţelul. N-aş vrea să fii nesatisfăcută.

— Ah, nu mi-aş face griji. Nu cu o asemenea companie.

Ochii lui Rycroft se umplu de o poftă calculată. O priveşte, apoi se întoarce spre mine.

— Ai de gând să-mi spui motivul vizitei sau continuăm să ne jucăm?

Să nu ne mai jucăm nu este în grafic. Trebuie să-l purtăm cu zăhărelul şi să-l facem să fie tot mai bănuitor. Să creadă că pun ceva la cale, în timp ce Lira îi umflă egoul şi leşină la fiecare cuvânt al lui. Să creadă că trebuie să-mi vegheze fiecare mişcare şi să pieptene docurile unde mi se ascunde echipajul. Să fie atent la orice, mai puţin la noua Lira. La iubita decorativă, inofensivă, pe care i-o flutur sub nas ca un ticălos de prinţ ce sunt.

— De fapt, zic eu, agitând romul în pocal, ar fi ceva.

Rycroft se lasă pe spătar şi îşi pune picioarele pe masă.

— Scuipă tot, zice el. Dacă vrei un târg, ne putem înţelege.

Ochii i se mută la Lira, iar ea zâmbeşte sfios. Nu ştiam că poate arăta sfioasă, dar se pare că i-am subestimat abilităţile de a se preface. Îşi învârte o şuviţă de păr în jurul degetului, atât de convingător că trebuie să mă aplec să-i văd pumnul strâns, ascuns sub masă. Faţa ei nu trădează nimic.

— O amuletă cu safir galben a dispărut din vistieria din Midas, spun, amintindu-mi minciuna pe care am exersat-o. Speram să ştii ceva despre asta.

Trăsăturile ciudate ale lui Rycroft se umplu de încântare. Îşi arcuieşte braţele la ceafă.

— Deci vii să mă acuzi?

Pare mult prea bucuros de asta.

— Este importantă pentru mine, îi zic. Dacă ar reapărea brusc sau dacă ai afla unde ar putea fi, informaţia ar fi tare valoroasă. Nepreţuită.

Aproape că-l văd pe Rycroft cântărind opţiunile de a se preface că are ceva ce-mi aparţine, doar ca să mă tortureze, sau de a se oferi să mă ajute s-o caut pentru o sumă cât de mare doreşte.

— Nu e la mine, spune Rycroft, ca o molie flăcării. Dar am auzit şuşoteli.

Minciuni, mă gândesc. *Numai minciuni.*

— S-ar putea să ştiu unde e.

Îmi înghit zâmbetul şi mă prefac uluit de şansa ca el să ştie unde se află bijuteria mea imaginară.

— Ce m-ar costa informaţia?

— Timp, spune el. Ca să-mi verific sursele.

De fapt, ca să adune surse.

— Şi vasul tău.

Ştiam eu. Pentru fiecare lucru imprevizibil pe care-l făcea Rycroft, alte o sută erau uşor de ghicit. Cum să-l faci pe prinţ să sufere, dacă nu luându-i jucăria?

Las o scânteie de iritare să-mi încălzească faţa.

— Nu se poate.

— Vasul sau amuleta, zice Rycroft. Decide tu.

— De unde ştiu că nu e la tine?

Îmi dozez furia în impulsuri perfecte.

— Nu te plătesc ca să-mi dai înapoi ce ai furat.

Ochii lui Rycroft se întunecă.

— Am zis deja că nu e la mine.

— Nu cred că are vreo valoare cuvântul tău.

— Şi, ce, vrei să te duc sub punte şi să-ţi las degetele de rahat viclean să-mi umble printre comori? zice el.

Exact asta vreau. Este motivul pentru care am venit aici şi l-am convins să ne lase să urcăm la bord. Ca să-i studiem prada şi să fim siguri că se află şi colierul Sakurei printre comori.

— Dacă tu crezi că se va întâmpla asta, atunci eşti mai prost decât credeam.

— Bine.

Mă uit urât la el. Sunt răsfăţat şi nerăbdător. Îmi jocul rolul, aşa cum s-ar aştepta. Flutur o mână spre Lira.

— Las-o pe ea să se uite. Nu-mi pasă, dar, dacă unul dintre noi nu aruncă o privire la ce ascunzi, poţi să-ţi păstrezi nava şi să priveşti Saad-ul cum pleacă spre apus fără tine.

De la început stabiliserăm că va fi Lira. Ştiam că nu exista nicio şansă ca Rycroft să permită căpitanului de pe *Saad* să pătrundă în hruba sa cu comori. Dar să lase una dintre gâsculiţele captivante ale prinţului midasian? Poate.

— Ea? întreabă Rycroft, cu un zâmbet şerpesc. De unde să ştie ea ce să caute?

— E un safir galben, îi zic. Nu e complet idioată.

Lira îmi dă un şut pe sub masă. Rycroft îi aruncă un zâmbet de diavol şi se întoarce spre una dintre umbrele sale. Bărbatul este mai în vârstă decât mine, cu pielea arsă de soare, şi nu mă pot împiedica să gândesc că mi se pare cunoscut. Are un satâr la cingătoare şi cercei mari îi croiesc crevase în urechi. Când se apropie să şuşotească în urechea lui Rycroft, dă la o parte o haină lungă, de catifea.

Atunci ştiu unde l-am mai văzut. E bărbatul de la Gâsca de Aur, cel care a pornit această misiune arătând în direcţia slăbiciunii Reginei Mării.

Face parte din Xaprár.

Rycroft e cel care m-a trimis după cristal.

— Am un nou târg pentru tine, zice Rycroft, numai dinţi. Acum, că oamenii mei îţi au echipajul în cătare, ce-ai zice să fim amândoi mai cinstiţi? Oamenii tăi se pricep să se ascundă, dar nu sunt Xaprár. În schimb, sunt terminaţi. Dacă nu-mi spui exact cum plănuieşti să pui mâna pe Cristalul lui Keto, o să moară.

Nici nu clipesc.

— N-am auzit de el.

— A cui viaţă să ţi-o aduc ca să-ţi pun memoria în funcţiune?

Rycroft îşi lasă degetul să alunece pe buza pocalului.

— Târfa tatuată cu puşca? Sau poate-i scobesc uriaşului un zâmbet nou? Alege o persoană şi eu aleg o parte a corpului.

Ridic o sprânceană.

— Foarte dramatic.

— Îmi place drama. Ce-ai spune de capul lui Kye pe o tipsie?

— Ce-ai spune să te ucid înainte ca echipajul tău să clipească?

Rycroft zâmbeşte.

— Şi atunci ce s-ar alege de prietenii tăi?

Face un semn către unul dintre Xaprár, care-i mai toarnă rom.

— Deci mă ucizi în schimbul vieţilor lor? întreb.

Rycroft îşi dă capul pe spate.

— Acum cine e dramatic? Nu aş risca să pornesc un război cu tăticu'. Doar zi-mi ce vreau să ştiu.

— Ce ai spune să-mi zici tu de unde acest interes brusc pentru cristal?

Rycroft se lasă pe spate, iar dinţii lui de aur conturează un zâmbet leneş.

— Sunt cu ochii pe el de o vreme. Oricărui pirat îi place să caute comori îngropate. Cu cât mai ascunse, cu atât mai bine. Ştii asta, nu, Alteţă?

Rycroft îşi dă la o parte gulerul. Colierul nu e chiar ca în poveşti. Piatra nu este o piatră, ci o picătură de albastru care atârnă de un lanţ, parcă

gata să cadă. Fiecare fragment din ea dansează, ca şi cum ar fi făcut din apă, cu nişte colţişori ornamentali strângând diamantul.

Este colierul pierdut al págezilor. Am avut dreptate. E la Rycroft.

— Am pus mâna pe ăsta la scurtă vreme după ce-am aflat că el ar fi cheia, zice Rycroft, ridicându-şi din nou gulerul.

— De unde ai aflat?

Cum e posibil ca Rycroft să fi aflat informaţia atât de uşor, când eu a trebuit să-mi vând ţara – şi nenorocitul de suflet – pentru ea?

— Sunt un simplu angajat, spune Rycroft. Iar cei din Págos caută mereu pe cineva care să le facă treaba murdară. Am vorbit cu unul dintre prinţii lor, acum câţiva ani, după ce am făcut o treabă pentru el. Ai fi surprins cât de repede i s-au descleiat buzele, după câteva pahare de whisky şi nişte dulcegării.

Mă înfoi. Rycroft a făcut pe seducătorul, folosindu-se de un farmec conjurat cine ştie de unde, în timp ce eu mi-am pus ţara la bătaie. El nu avea nimic de pierdut, aşa că nu a oferit nimic. În schimb, eu pot pierde un regat şi l-am oferit la un preţ de nimic. Am fost prea prins în propria mea cruciadă ca să mă gândesc. Jalnic! Începeam să mă simt de-a dreptul jalnic.

— De ce ai vrea tu să o ucizi pe Regina Mării? întreb. Nu prea te văd erou.

Rycroft îşi trage umerii în spate.

— Mi se rupe de războiaşul tău cu caracatiscârba, spune el. Mi se rupe şi mai puţin de

viaţa ei decât de-a ta.

— Atunci?

Rycroft mă priveşte cu ochi flămânzi.

— Toată puterea oceanului, spune el. Dacă pun mâna pe cristal, controlez cea mai veche magie din câte există.

Ia un gât de rom şi trânteşte pocalul pe masă.

— Dacă Regina Mării îmi face probleme, le pun pe ea şi pe căţelandrele ei la respect.

Buzele Lirei se curbează.

— Serios?

— Da, îi spune el. Să vină după mine.

Materialul rochiei Lirei i s-a adunat în pumni şi când dă să se ridice îi pun mâna pe genunchi. Suntem depăşiţi numeric şi nu ne permitem să ne batem.

— De ce şarada aceea cu omul tău în Midas, care mi-a dat informaţii? întreb. De ce m-ai implicat şi pe mine?

— Nu sunt idiot, spune Rycroft, deşi eu l-aş contrazice. Nimeni nu poate urca muntele şi să supravieţuiască. Poate că prinţul de gheaţă a fost dispus să-mi dea informaţii despre un colier antic pe care nu-l mai văzuse nimeni de câteva vieţi, dar nu avea de gând să trădeze cel mai bine păzit secret al lor.

— Iar tu ştiai că eu pot obţine informaţiile acelea.

— Eşti prinţul din Midas, spune el. Cei de sânge regal se coalizează, nu? Ştiam că sunteţi cu toţii implicaţi în secrete murdare reciproce. Sau, dacă nu, puteţi fi.

Avea dreptate. Reuşisem să-mi croiesc drum spre secretele familiei Sakurei, aşa cum Rycroft ştia că voi face, şi aflasem lucruri la care nu aveam dreptul, pentru o misiune plănuită de el. Toată vorbăria mea despre statutul de căpitan, tot ce-i lătrasem lui Kye, cum că nu eram vreun prinţ naiv care să primească sfaturi – şi în tot acest timp am fost jucat pe degete de Tallis Rycroft şi de banda lui veselă de nefericiţi.

— Aşa că ai pus la cale să mă foloseşti ca să găseşti drumul spre vârf.

— Nu numai asta. Am nevoie şi de intrare. N-am de gând să încep un război cu págezii, fiindcă le încalc proprietatea. Ar şti că sunt acolo în clipa în care încep să urc şi ar fi călare pe noi înainte să ne putem apropia de palatul de gheaţă. Un pirat n-ar ajunge atât de aproape de cristalul ăla.

Lira se afundă iar în scaun, dându-şi seama în acelaşi timp cu mine.

— Dar un prinţ, da, spune ea.

Rycroft bate din palme.

— Bravo, ce fată isteaţă! spune el, apoi se întoarce spre mine, cu braţele deschise. Conexiunile tale diplomatice se vor dovedi utile, băiat de aur ce eşti. Dacă ştiu bine, deja ţi-ai deschis calea spre ei, printr-un târg. Le-ai oferit ceva în schimbul accesului. Dacă sunt cu tine, pot să dau năvală acolo fără să am pe cineva în spinare şi pot să golesc locul de tot ce are. Până-şi dau seama ce fac, voi avea deja în mâini puterea oceanului.

— Un plan grozav, zic. Doar că nu-ţi spun nimic

şi am deja programul cam încărcat, ca să te iau şi pe tine într-un tur pe munte.

— Nu mă gândeam că o să fie uşor cu tine, zice Rycroft. Dar nu trebuie să mă duci tu. Te ducem noi pe tine.

Xaprár se apropie, strângând un cerc în jurul nostru.

— Cât despre informaţii, pot să vă chinui pe tine şi pe companioana ta drăgălaşă, tot drumul. Aşa economisesc timp.

Zâmbesc şi mă uit la Lira. Ea clipeşte, nude şoc, ci de parcă s-ar gândi la ce spune ca la o propunere, nu ca la o ameninţare. Dacă se teme, se pricepe să o ascundă.

Lira îşi ridică romul de pe masă, cu o mână sigură.

— Ca să ne înţelegem, spune ea, rotind cu indiferenţă pocalul, nu sunt companioana lui.

Înainte să pot vedea privirea lui Rycroft, Lira îi aruncă lichidul auriu în ochi. Rycroft urlă şi eu sar în picioare, cu pumnalul scos, când piratul se apucă de faţă: praful de aur îl taie de fiecare dată când clipeşte.

— *Ticăloaso,* mârâie el, scoţând sabia orbeşte.

Lira scoate micul pumnal ascuns în cizmă şi mă lipesc cu spatele de al ei. Umbrele lui Rycroft ne înconjoară şi, din colţul ochiului, văd trăgătorii adunându-se pe dunetă. Pot doborî cam o duzină de oameni, cred, dar nu sunt imun la gloanţe. Iar Lira, în ciuda focului lichid din vene, nu e invincibilă.

— Crezi că a fost înţelept? întreabă Rycroft în

timp ce se şterge la ochi cu mâneca hainei.

— Poate că nu, spune Lira, dar a fost amuzant.

— Amuzant?

Se apropie şi-i văd furia ieşindu-i prin toţi porii, ca fumul.

— Îţi arăt eu ţie amuzant.

Îmi arcuiesc trupul, întorcându-ne astfel încât Lira să îi vadă pe Xaprár şi eu să fiu faţă în faţă cu Rycroft.

— Nu are sens să plângem după romul vărsat, îi spun.

Pentru o clipă, mă priveşte, nemişcat. Buzele i se ridică în sus şi clipeşte. Din ochiul stâng i se scurge un firicel de sânge.

— Şi când mă gândesc că, dacă te torturam, voiam să-ţi las intact cel mai preţios apendice.

Când se aruncă spre mine, o dau pe Lira la o parte şi sar înapoi. Xaprár se dau la o parte şi ne dau târcoale ca nişte vulturi, gata să ciugulească leşul celui ucis. Rycroft loveşte cu sabia grea, iar când pumnalul meu o întâlneşte sar scântei.

Îl lovesc în genunchi, iar Rycroft se dă înapoi, cu un sâsâit, dar peste câteva secunde tabără din nou pe mine, lovind cu sabia. Sunt lovituri letale, menite să ucidă. Sar în spate şi lama lui îmi taie pieptul.

Nu îmi iau ochii de la el, în ciuda durerii. Să încerce una ca asta îl face nebun. Să atace nu doar un prinţ, ci un căpitan. Să verse sânge regal îi aduce pedeapsa cu moartea, dar să-l verse pe al meu… echipajul meu va considera moartea prea blândă.

Îmi împing braţul în faţă, ţintind spre stomacul lui. Rycroft fentează la mustaţă şi eu îmi simt glezna alunecând. Cu puţina demnitate rămasă, îi înfig lama în coapsă. Simt osul blocându-se. Când îmi trag mâna, este goală.

Rycroft apucă mânerul pumnalului. Arată inuman, de parcă şi durerii i-ar fi teamă să îl atingă. Fără discuţii, trage de el şi lama ţâşneşte afară. Iese curată şi mă tem că Rycroft va vedea sclipirea nepământeană a metalului, însă piratul abia dacă-i aruncă o privire înainte să-l azvârle pe punte.

— Şi acum, ce? mârâie el. Nu mai ai trucuri.

— Ai ucide un om neînarmat? ridic eu un deget mustrător.

— Cred că ştim amândoi că nu eşti niciodată neînarmat. Şi că, atunci când o să te ucid, o să fie mult mai lent.

Face un gest din cap spre cineva din spatele meu. Mă mai uit o dată la Lira, la lumina orbitoare a ochilor ei, aprinşi într-o avertizare, înainte ca o umbră să se apropie de mine. Îmi răsucesc capul o secundă prea târziu şi o durere orbitoare îmi explodează în craniu.

Capitolul 27

Îmi lipesc limba de tăietura de la buză. Am mâinile legate de o bârnă mare şi de cealaltă parte a camerei, legat de o bârnă identică, zace pe podea Elian.

Arată exact cum trebuie să arate un prinţ

chipeş, chiar şi cu capul atârnând pe lemnul crăpat, chiar şi cu rana care-i încleiază părul. Maxilarul îi tresare în somn, iar când ochii îi tremură, parcă pe cale să se deschidă, ceva mi se opreşte în piept.

Dar nu se trezeşte.

Respiră întretăiat, dar sunt surprinsă că mai respiră, oricum. Am auzit pocnitura când bâta i-a lovit tâmpla. O lovitură de laş. Elian câştiga şi în câteva minute – chiar şi fără pumnalul lui mult iubit – l-ar fi ucis pe Tallis Rycroft. Cu mâinile goale, dacă trebuia. Aş fi ajutat cu plăcere.

Dacă aveam cântecul, nu l-aş fi irosit pe un om ca Tallis. L-aş fi lăsat să se înece cunoscând groaza morţii, fără confortul frumuseţii sau iubirii. Elian are o armată şi ar fi trebuit să o folosim ca să-l atacăm pe Rycroft, însă prinţul preferă înşelătoria războiului.

O ştergem uşor, a spus*. Înainte să observe cineva ce am luat.*

Mă uit la mâinile mele, pătate de sângele lui Elian. Asta nu înseamnă să o ştergem uşor.

În mare, fecioarele mării cântă despre oameni. Au un cântec pe care-l murmură ca pentru copii, care ţese povestea uciderii lui Keto. În el, vorbesc despre curajul oamenilor şi despre cum au dobândit victoria, dar, până când nu am fost pescuită pe nava lui Elian, nu am văzut dovezi de curaj omenesc. Chiar şi cei mai puternici bărbaţi cădeau în mrejele mele, iar cei pe care nu-i amăgeam erau prea speriaţi să mă atace. Elian este diferit. Are curaj sau nesăbuinţă mascată

drept curaj. Dar este şi milos şi arată clemenţă până şi făpturilor precum Maeve, a cărei viaţă a luat-o ca ultimă opţiune. Nu a vrut să savureze tortura, ci să sfârşească mai repede. Aşa cum am făcut eu cu prinţul din Kalokaíri. Cu Crestell.

Mă întreb dacă şi eu aş fi fost o astfel de ucigaşă, dacă eram crescută între oameni. Dacă aş fi fost miloasă şi aş fi ezitat să vărs sânge. Sau poate n-aş fi fost deloc o ucigaşă. Poate aş fi fost doar o fată, ca atâtea altele pe lume. Keto ne-a creat rasa în război şi sălbăticie, dar reginele mării i-au luat ura şi au transformat-o în moştenirea noastră. Regine ca mama, care şi-au învăţat copilele să fie războinice fără suflet.

Familia lui Elian l-a învăţat să fie altceva. Genul de bărbat dispus să salveze o necunoscută şi să se lupte în locul ei cu un pirat tiranic. Cavalerismul la care-mi dădeam ochii peste cap mi-a salvat deja viaţa de două ori. Asta înseamnă să fii om? Să împingi pe cineva din calea pericolului şi să te arunci în locul lui? De fiecare dată când o protejam pe Kahlia, Regina Mării mă mustra pentru slăbiciunea arătată şi ne pedepsea pe amândouă, de parcă ar fi putut să ne bată până ce ne pierdeam legătura. Mi-am petrecut viaţa regândindu-mi fiecare privire şi acţiune, ca să mă asigur că nu dovedeau nicio afecţiune vizibilă. Mi-a spus că asta mă făcea inferioară. Că emoţiile omeneşti erau un blestem. Dar emoţiile omeneşti ale lui Elian l-au făcut să mă salveze. Să mă ajute. Să aibă încredere că aş face la fel, când va fi nevoie.

Elian se agită şi scoate un geamăt. Capul îi atârnă şi ochii i se deschid. Clipeşte, uitându-se în jur, şi îi ia doar câteva momente să remarce legăturile care-i strâng mâinile. Trage de ele, apoi îşi ridică privirea spre mine. Îi văd maxilarul încleştându-se.

— Lira?

Vocea lui este aspră ca nisipul. Cred că vede sânge undeva – pare să fie peste tot – pentru că zice:

— Unde te-au rănit?

Îmi ling din nou crăpătura din buza peste care m-a lovit Tallis.

Sângele e cald şi amar.

— Nu sunt rănită.

Îmi întorc faţa ca să nu vadă că mint.

— Ai sângerat tu pe mine.

Elian mai mult pufneşte decât râde.

— Fermecătoare ca întotdeauna, comentează el.

Inspiră adânc şi închide ochii un moment. Durerea de la cap trebuie că-l face să sufere teribil, dar încearcă să o îndure şi să fie războinicul curajos. De parcă ar fi o jignire pentru mine să-l văd altfel.

— Pentru asta, o să-l ucid, zice Elian.

— Ar trebui să te asiguri că nu ne ucide el întâi.

Elian trage iar de sfoară, răsucindu-şi braţul în unghiuri bizare, ca să se elibereze. Se mişcă asemeni unui ţipar, alunecos şi prea rapid să apuc până şi eu să văd ce face, de unde stau.

— Ajunge, zic, când văd că frânghia începe să-i

înroşească pielea. Nu eşti de ajutor.

— Încerc, îmi spune Elian. Dacă vrei, poţi să-ţi disloci tu degetul mare. Sau, şi mai bine, ce-ai spune să-ţi foloseşti cunoştinţele de *psáriin* ca să chemi aici nişte sirene şi să ne ucidă ele, înainte să apuce Rycroft?

Ridic bărbia.

— Nu am fi aici dacă n-ai fi insistat cu planul ăla.

— Cred că lovitura de la cap mi-a afectat auzul.

Vocea lui Elian îşi pierde muzicalitatea obişnuită.

— Ce ai spus?

— Nici măcar nu ţi-ai dat seama că te păcăleşte, am zis. Şi i-ai picat în labe.

— Are colierul, aşa că fie că ştiam de ambuscadă, fie că nu, tot aş fi venit. Am sacrificat prea multe ca să renunţ la ultimul hop.

— De parcă a trebuit să sacrifici vreodată ceva, îi strig, gândindu-mă la regatul meu, care atârnă de un fir de păr. Eşti prinţul unui regat plin de bogăţii şi căldură.

— Fix regatul ăla l-am sacrificat!

— Cum adică?

Elian oftează.

— Despre asta a fost târgul încheiat cu prinţesa. Nu doar despre o hartă şi un colier. I-am promis că va putea domni alături de mine, dacă mă ajută.

Buzele mi se deschid când simt povara cuvintelor sale în aer. În timp ce eu fac tot posibilul să fur tronul de la mama, Elian e ocupat să şi-l

cedeze pe al său pentru comori.

Fix ca un pirat.

— Eşti prost?

Neîncrederea îmi ţâşneşte de pe buze ca un glonţ.

— Dacă găsesc cristalul, pot salva vieţi, zice Elian. Şi să mă căsătoresc cu o prinţesă din Págos n-ar fi tocmai rău pentru ţara mea. Ar fi mai mult decât a visat vreodată tatăl meu că aş putea reuşi. Aş fi un rege mai bun decât a sperat.

Deşi cuvintele lui ar trebui să fie pline de mândrie, sunt aspre şi amare. Brăzdate de tristeţe şi de resentimente.

Mă gândesc la cât de mult timp am dedicat ideii de a o face mândră pe mama. Suficient cât să uit cum e să fiu mulţumită sau să simt orice nu mi se poruncise să simt. Am lăsat-o să mă dăruiască unui bărbat al mării, de parcă n-aş fi decât carne pe care el să o devoreze, gândindu-mă că ar fi pentru regatul meu. Elian şi-a făcut-o singur însă. Pentru a duce în spate povara lumii şi a-şi îndeplini îndatoririle titlului, este gata să piardă acele părţi ale lui la care ţine cel mai mult. Libertatea, aventura, bucuria. Părţi pe care abia dacă-mi amintesc că le am.

Îmi mut privirea, tulburată de măsura în care mă văd în ochii lui.

Oricum ar sta lucrurile, trebuie să-i iei inima, mă gândesc. *Ce altă alegere ar exista?*

— Dacă e atât de preţios colierul, zic eu, ar fi trebuit să-l ucidem pe Tallis ca să-l luăm.

— Nu poţi ucide toţi oamenii care nu-ţi plac.

— Da, ştiu. Altfel ai fi mort deja.

Dar nu este adevărat. Aproape că mă surprinde cât de neadevărat este. Pentru că l-aş fi putut ucide, sau aş fi putut încerca, şi aş fi putut deja îndeplini ordinele mamei de zece ori.

Tavanul se zgâlţâie înainte să poată Elian da o replică. Vântul mârâie şi o clipă cred că sunt doar valurile care se izbesc de imitaţia jalnică de navă a lui Tallis Rycroft, dar vuietul devine mai teribil şi un bufnet zguduie cabina. Praful se desprinde din tavan şi scândurile crapă sub noi.

Urmează un cor de urlete şi apoi nimic, doar focuri de tun şi de armă. Strigăte şi moarte. Lume transformată în haos.

Elian trage de frânghii cu o ferocitate aparte. Închide ochii şi aud un pocnet. Mă uit fără să-mi vină să cred cum încearcă să-şi scoată mâna din legătură, cu degetul mare moale. Ca prin miracol, îi alunecă până la jumătate înainte ca frânghia să i se blocheze pe piele.

— La naiba! scuipă el. E prea strânsă. Nu pot scoate mâna.

Cabina geme. O despicătură apare pe un perete şi pervazul geamului crapă din cauza presiunii. Deasupra noastră, paşii lovesc puntea, iar zgomotul săbiilor este depăşit doar de bubuiturile asurzitoare ale tunurilor.

— Ce se întâmplă? întreb.

— Echipajul meu, zice Elian şi trage din nou de sfoară. Aş recunoaşte tunurile de pe *Saad* oriunde.

Îmi aruncă un zâmbet care ar lumina popoare.

— Ascultă-mi numai fata cum răcneşte.

— Au venit după noi?

— Normal, zice Elian. Şi, dacă mi-au stricat nava, naiba o să-i ia.

Imediat ce rosteşte cuvintele, o ghiulea se izbeşte în geam. Trece pe lângă mine şi se loveşte de bârna de lemn de care este legat Elian. El se apleacă, la viteză de sirenă, iar aşchiile îi curg pe spinare. Mi se opreşte respiraţia şi simt greaţă în stomac. Apoi Elian ridică iar capul şi îşi scutură praful din păr.

Expir prelung şi inima mea umană zăpăcită se întoarce la ritmul ei normal. Elian se uită la masacrul de lemn din jurul lui. Lent, aproape maliţios, zâmbeşte.

Se ridică în picioare şi se strecoară de sub bârna crăpată. Sare şi, într-o mişcare fluidă, îşi trece mâinile pe sub picioare şi la piept. Scanează scurt camera întunecată, după ceva cu care să taie frânghia, dar cabina e pustie, cu excepţia noastră.

Elian se uită la mine, iar zâmbetul i se stinge când îmi vede legăturile. Bârna nedeteriorată, gata să mă distrugă împreună cu nava. Îşi priveşte mâinile legate, cu degetul mare încă dislocat. Camera prea goală s-o poată folosi. Fata pe care nu pare s-o poată salva.

— Du-te! îi zic.

Ochii i se înăspresc. Se întunecă. Verdele dispare într-un vârtej de furie.

— Nu ţi se potriveşte să fii martiră, zice el.

— Du-te! sâsâi eu.

— Nu te las aici.

Bubuiturile de tun străpung aerul. Şi un strigăt,

un răcnet de furie, atât de puternic, că tresar. Elian se întoarce spre uşă. Afară, echipajul lui ar putea muri. Bărbaţii şi femeile pe care-i numeşte familie îşi dau viaţa pentru a-şi salva căpitanul. Pentru ce? Pentru ca el să-şi dea propria viaţă pentru a salva monstrul pe care-l vâna? O fată care complotează să-i fure inima? O trădătoare în fiecare sens al cuvântului!

Amândoi ne-am pus în joc vieţile şi regatele ca să găsim ochiul şi să o învingem pe mama. Nu voi sta să privesc cum îşi mai pierde cineva regatul doar ca să nu fiu singură când îl pierd pe al meu.

— Elian, spun şi vocea mea este de un calm criminal.

— Eu…

— *Fugi!* strig şi spre surprinderea mea chiar fuge.

Scrâşneşte scurt, cu maxilarul pulsând de greutatea deciziei. Apoi se întoarce. Iute ca săgeata, tânărul prinţ ţâşneşte afară din cabină şi mă lasă în voia sorţii.

Capitolul 28

Aştept să vină moartea.

Există şansa ca, atunci când mor, să revin la forma de sirenă. Leşul temutei Urgii a Prinţilor, captiv într-o navă de piraţi. O navă scufundată, poate, unde numai fecioarele mării m-ar putea găsi. Poate că mama s-ar preface chiar că îşi jeleşte moştenitoarea sau poate îi va comanda Mâncătorului-de-Carne să o ajute să conceapă una

nouă.

Simt cam mult regret pentru mine însămi când Tallis Rycroft năvăleşte pe uşă. Ochii lui zgârie cabina goală şi rece. Smulge din perete o scândură de lemn în chip de raft, iar cuiele ruginite sar în toate părţile.

Are pantalonii pătaţi cu roşu unde a pătruns pumnalul lui Elian. Văd cusături negre, groase, care-i străbat pielea pe sub material. O treabă de duzină, care pare să funcţioneze şi să-i ţină pielea laolaltă. Elian a ratat artera.

Încheieturile lui Tallis sunt zdrelite, rozalii. Când străbate încăperea, şchiopătează. Vede bârna ruptă de care fusese legat Elian şi mârâie, izbind aşchiile cu piciorul, spre mine.

Nu tresar.

— Unde este? latră el.

Îmi pun un picior peste celălalt şi ridic din umeri.

— Va trebui să fii mai explicit.

Din doi paşi mari, Rycroft traversează încăperea şi îşi înfăşoară mâinile mari în jurul gâtului meu. Mă trage în picioare şi mârâie.

— Spune-mi unde e, sâsâie el. Sau îţi frâng gâtul.

Greutatea mâinilor sale în jurul gâtului meu îmi aminteşte de strânsoarea mamei. Vreau să tuşesc şi să scuip, dar nu am aer. O furie nemăsurată îmi pulsează în vene, răscolindu-mă din interior până ce nu mai rămâne decât un puţ adânc de ură.

Îmi răsucesc buzele într-un mârâit.

— Pari supărat, zic.

Tallis îşi smulge mâinile de pe mine.

— Îmi fac nava bucăţi, fierbe el. Când îl găsesc, n-am cuvinte pentru ce-o să-i fac. Mi-a declarat război.

— Cred că tu ai făcut deja asta când l-ai atacat pe prinţul din Midas şi l-ai luat prizonier. Dacă tu crezi că asta e rău, imaginează-ţi forţa armatei de aur, când va fi pe urmele tale.

Tallis mijeşte ochii.

— Cum se spune când cineva atacă un membru al familiilor regale? Ah, da!

Zâmbetul meu taie în carne vie.

— Trădare împotriva umanităţii. Tot înecul se practică?

Îi cade faţa când pomenesc de asta.

Ultima execuţie a fost cu multă vreme înainte să mă nasc, dar sirenele spun încă poveşti despre asta. Oamenii care ridicau armele împotriva familiilor regale şi încălcau pacea între regate erau ancoraţi în ocean şi lăsaţi pradă neamului meu. Dar nicio sirenă nu-i ataca. Îi priveau pe trădători pierzându-şi suflul. Apoi, în ultimele momente, se apropiau, ca oamenii să fie copleşiţi de teamă. Potrivit mamei, numai când inimile oamenilor băteau pentru ultima dată sirenele le smulgeau din piepturi.

După expresia lui, aş spune că a auzit aceeaşi poveste.

Îşi scoate sabia într-un arc stângaci şi îmi lipeşte lama de obraz.

— Ce-ţi pasă? şopteşte Tallis. Te-a lăsat aici, nu?

O spune de parcă ar trebui să mă simt trădată, dar nimic din acuza lui nu doare. Elian a plecat fiindcă aşa i-am spus şi ar fi rămas dacă i-o ceream. Ar fi murit, poate, dacă-l lăsam. Dar nu l-am lăsat. Am salvat o părticică despre care uitasem că există în mine – o părticică despre care eram convinsă că mama o smulsese de mult – şi l-am lăsat să plece.

— Putem continua conversaţia după ce mă ucizi? îl întreb.

Tallis îmi mângâie obrazul cu lama. Înainte să apuc să tresar, loveşte cu sabia.

Mă uit la mâinile mele libere şi la bucata de frânghie care-mi cade la picioare.

— Îmi place când femeile mele opun rezistenţă, toarce Tallis. Să vedem tu cât te opui.

Nu pierd vremea zâmbind, ci îmi transform unghiile în gheare.

Tallis se aşteaptă la orice, dar nu să încerc să îi sfâşii inima. Ca un vultur, atac şi zgârii până când mă dor braţele. Pieptul. Ochii. Tot ce pot atinge. Când mă împinge, nu rămân nicio secundă jos, ci mă arunc din nou asupra lui.

Sunt un animal şi îmi vâr dinţii în carnea lui delicată, de om. Îi simt gustul acru. Un amestec ciudat de metal şi apă. Muşc mai tare, până când mă desprinde de pe braţul lui şi o bucată din piele îi pleacă odată cu mine.

— Târfă jegoasă! strigă el.

Mă întreb dacă semăn cu Mâncătorul-de-Carne acum, cu o bucată din Rycroft în colţul buzelor şi un zâmbet ca al zeiţei diabolice care ne-a creat.

Îmi trec limba peste buze, mârâind, în timp ce sângele lui murdar mi se încheagă între dinţi.

Tallis se apropie de mine cu paşi mari, bubuind pe podeaua deteriorată. Când ajunge la mine, mă ridică de pieptarul rochiei şi mă izbeşte de perete. Picioarele lui le imobilizează pe ale mele, cu genunchii vârâţi în coapse.

Mă loveşte cu podul palmei peste faţă, iar obrazul meu se zgârie de un cui răsucit.

— O să te fac să plăteşti pentru asta, spune el, respirându-mi fierbinte în ureche.

— Sigur că da.

Îmi mişc şoldurile, în timp ce vâr cu precizie mâinile sub pelerina lui.

— Dar, mai întâi, aş aprecia dacă nu ai sângera pe mine.

Imediat ce simt mânerul cuţitului sub haine, îmi retrag mâna şi apoi o mişc violent în faţă. Încheietura mea se răsuceşte la stânga, iar Tallis clipeşte. Când îmi mişc mâna în sus, înghite – un sunet înecat şi hârâit.

Mâinile îi cad de pe hainele mele şi se împleticeşte în spate.

Alunec în jos pe perete şi expir.

Înşală privirea, a spus Elian. *Fii prea rapidă să observe ceva.*

Mă uit la Tallis. La ochii lui demonici şi pielea lui cenuşie. La expresia de teamă şi surprindere care-l cuprinde, ca o furtună pe mare. Cuţitul, propriul lui cuţit, care-i împunge burta. N-a fost greu de scos. Se pare că e dificil să observi că îţi fură cineva arma de la cingătoare când se întâmplă

să-ţi sfâşie pielea cu dinţii, simultan.

E înfipt atât de adânc, că mânerul abia dacă-i iese prin cămaşă. Durează un moment până cade. Câteva secunde în care se încruntă şi icneşte, înainte să lovească, în sfârşit, podeaua cu capul.

Stau lângă corpul lui şi înghit în sec. Am un gol în piept, iar adrenalina care însoţeşte de obicei moartea este înlocuită de un puţ adânc, alături de inima care-mi bate haotic. Este prima dată când ucid de când am devenit om şi cumva am crezut că nu va conta, dar am sânge peste tot, iar faţa lui Tallis este moale şi nu ştiu de ce, dar tremur.

Mă uit la el şi tot ce pot să văd este chipul lui Crestell, murind în mijlocul plânsetelor Kahliei. Mâinile mele pline de sânge, promisiunea dintre noi.

Devino regina de care avem nevoie.

Închid ochii şi aştept să treacă. Sper că va trece, pentru că altfel o voi lua razna în cabină. Nu are sens pentru mine să mă gândesc acum la ea. Tallis nu este primul pe care l-am ucis, de atunci. Strâng pumnii şi simt cum mi se încheagă sângele sub unghii. Dar Crestell a fost începutul, cea pe care mama a folosit-o ca să mă tragă dincolo. Ca om, aş fi putut pretinde că începeam de la zero. Măcar pentru o vreme. Dar nu acum. Nu mai pot. Sunt o ucigaşă în orice viaţă.

Deschid ochii şi, când privesc iar în jos, Tallis este Tallis, iar faţa mătuşii mele redevine o amintire. Oftez uşurată şi apoi prind o sclipire cu coada ochiului. În plin soare, văd lanţul de metal de la gâtul lui. Lumina se reflectă din el ca o

steluţă care se luptă să rămână aprinsă. Nesigură, mă aşez pe vine lângă trupul piratului şi îi dau gulerul la o parte.

Colierul págez e încă în jurul gâtului său. Cheia către eliberarea ochiului. Zâmbesc şi îi desfac catarama, încetişor, de parcă l-aş putea trezi, şi pun artefactul în buzunar.

Când uşa cabinei se trânteşte la o parte, tresar. Umerii mi se încordează şi unghiile îmi sunt pregătite să redevină arme.

Elian nici măcar nu se uită la Tallis Rycroft.

Traversează camera spre mine, cu ochi strălucitori şi verzi şi plini de uşurare. Are părul în toate părţile, peste frunte, peste faţă. Cămaşa îi este sfâşiată, iar eu oftez când nu văd răni proaspete. Doar murdărie şi improşcături de praf de puşcă. Nu mă gândesc dacă sunt uşurată pentru că încă mai am nevoie de el ca să o detronez pe mama sau pentru cu totul alt motiv.

Pumnalul său e în siguranţă, la cingătoare, magia lui încă mă cheamă, iar în mână are o sabie, chiar sabia proprie, cu aurul şi cenuşa sclipind pe sticla spartă. Când ajunge la mine, o aruncă pe podea şi mă apucă de umeri. Zâmbetul lui n-are pereche în lume.

Spun primul lucru care-mi vine în minte, repetând cuvintele pe care mi le-a zis el în Eidýllio:

— Eram convinsă că am scăpat deja de tine.

Obrajii lui fac gropiţe. Priveşte peste umăr. Kye, Madrid şi Torik sunt adunaţi în spatele lui. Au venit. Nu doar pentru căpitan, ci şi pentru naufragiată. Pentru fata stranie pe care au găsit-o

plutind în mijlocul oceanului. Au venit pentru mine.

Când se întoarce spre mine, ochii lui îmi cercetează faţa. Buzele i se subţiază când remarcă zgârieturile care-mi ard obrazul. Sângele care mă acoperă, al meu, dar şi al altuia.

— Ce faci aici? întreb.

Ridică din umeri.

— Ce ştiu mai bine.

— Să mă calci pe nervi?

— Te salvez, spune el, luându-şi sabia. Este a doua oară. Nu că aş ţine socoteala.

De fapt, e a treia oară, dacă punem la socoteală şi cum m-a dat la o parte din calea lui Rycroft, pe punte. Elian n-o fi numărând, dar eu număr.

— Nu pot să cred că te-ai întors după mine, zic.

Nu mă obosesc să îmi ascund recunoştinţa.

Elian îşi loveşte cingătoarea, unde se află pumnalul.

— De fapt, am venit după ăsta. Să te salvez pe tine mi-a venit în minte după aceea.

Mă uit urât la el.

— Nu am nevoie să fiu salvată.

Pentru prima dată, Elian priveşte trupul întins pe podea. Pare să îşi dea seama abia atunci că liderul infamilor Xaprár, răpitor de piraţi şi de prinţi deopotrivă, sângerează de moarte la picioarele lui.

— Aminteşte-mi să nu te supăr.

— Prea târziu, îi zic.

Rânjeşte. Încă rânjeşte când văd capul lui Rycroft ridicându-se de pe scânduri. Mâna piratului se mişcă spre talie într-o secundă şi când o ridică

sunt surprinsă că pistolul este negru precum cerneala de calamar. Când Elian întoarce capul, iar echipajul lui tresare de panică, se aude împuşcătura.

Nu e prima dată când aud că se trage, dar zgomotul pare mai puternic. Îmi vibrează în oase şi îmi bate în ritmul inimii. E un amestec de sunete. Mirosul de praf de puşcă şi strigătul teribil de avertizare care iese de pe buzele lui Kye. Elian – zâmbetul lui care se stinge când îmi vede groaza din priviri. Îi datorez viaţa întreit.

Îl împing din calea glonţului aproape din reflex.

Se lasă imediat tăcerea. Un fragment de secundă în care lumea pare complet lipsită de sunete. Apoi o simt. Durerea metalului aprins care-mi sfâşie pielea omenească.

Capitolul 29

Am murit o dată şi n-am mai fost capabil să o fac, de atunci.

Aveam 13 ani sau alt număr la fel de norocos. Cam la vreo doi kilometri de ţărmul midasian se află un far pe o întindere îngustă de pajişte plutitoare. Paznicii mării o folosesc ca punct de observaţie, în timp ce prietenii mei şi cu mine o foloseam ca să ne dovedim curajul. Ideea era să înoţi cei doi kilometri, să atingi iarba care se scufunda şi să te ridici deasupra, victorios şi mândru.

În realitate însemna să nu te îneci.

Nimeni n-a înotat vreodată până acolo, pentru

că oricine era suficient de prost să se gândească la asta era prea tânăr, iar cei suficient de maturi învăţaseră cât de utile sunt bărcile. Dar faptul că nu o făcuse nimeni, că, dacă reuşeam, aş fi fost primul, făcea şi mai atrăgătoare ideea. Răcnetul creierului meu, care mă implora să nu mor, s-a transformat în şoaptă.

Am ajuns la far, dar nu am avut forţa să mă ridic. Am avut însă forţa să strig, înainte ca gura să mi se umple de apă şi să las aurul lichid să mă ia.

Nu ştiu cât timp am fost mort, pentru că tata refuză să vorbească despre asta şi pe mama nu am întrebat-o niciodată. Cred că mi s-a părut o veşnicie. Apoi lumea trebuie să fi fost plină de regrete pentru mine, deoarece după aceea am ieşit cu viaţă din toate lucrurile nebuneşti şi letale pe care le-am întreprins – mult mai periculoase decât doi kilometri înot. N-am mai privit moartea cu ochii. Am devenit invincibil după acel moment fatal.

În clipa în care glonţul zboară prin aer, iar eu simt mâinile reci ale Lirei trântindu-mă la pământ, sunt furios din cauza asta. Din cauza invincibilităţii. A flerului meu pentru supravieţuire, în timp ce toţi cei din jurul meu continuă să moară.

— Nu! strigă Madrid, aruncându-se în faţă.

Loveşte cu cizma bărbia lui Rycroft şi îi trimite dinţii zburând în atâtea direcţii, că nu-i pot urmări. Kye o apucă de talie, ţinând-o cu disperare, în timp ce ea încearcă să se smulgă şi să-l ucidă pe pirat. Pe cel care i-a răpit căpitanul. Care poate că a vândut-o ca sclavă. Care tocmai a împuşcat o fată sub ochii ei.

Madrid strigă şi strigă, dar Lira nu scoate niciun sunet.

Se încruntă şi mi se pare că răsună mai puternic şi îşi apasă cu palma gaura dintr-o parte. Când o ridică, e umedă şi tremură.

Se uită la sânge.

— Nu arde, zice ea, apoi cade pe podea.

Alerg spre ea, alunecând sub trupul fragil înainte să lovească scândurile. Îi prind capul în palme şi scoate un sunet gâtuit. Sânge, prea mult sânge. De fiecare dată când clipesc mi se pare că bălteşte tot mai mult, până când partea dreaptă a rochiei sale e complet udă.

Îmi pun mâna pe coastele ei şi apăs. Are dreptate: nu e cald. Sângele Lirei este ca gheaţa topită pe degetele mele. Cu cât apăs mai tare, cu atât mai puternic tremură. Are convulsii, în timp ce eu încerc să opresc frigul să se scurgă din ea.

— Lira, spun eu, mai mult rugăminte decât nume. Nu vei muri.

Mă abţin să mă uit din nou la rană. Nu vreau, pentru că mă tem că ar putea muri şi ultimele mele cuvinte către ea ar fi o minciună. Ce lucru ticălos ar fi.

— Da, ştiu, murmură ea.

Are vocea mai calmă decât a mea, de parcă nu ar simţi durerea. Sau, cel puţin, parcă ar mai fi simţit-o şi înainte.

— Am un munte de urcat.

Capul îi atârnă puţin şi o proptesc în capul oaselor. Dacă îşi pierde cunoştinţa acum, nu am de unde şti dacă se va mai trezi.

— Să ştii că asta egalează scorul, spun. Dar tot am un punct în plus.

Lira se agită.

— Repede, spune ea.

Degetele mele sunt năclăite de sângele ei, iar materialul rochiei e ud, lipit de şold.

— Ia ăsta, ca să compenseze.

Ridică un braţ tremurător şi din mână îi cade un pandantiv micuţ. Este mai albastru decât ochii ei şi mult prea delicat să aibă atâta putere. Colierul din Págos.

L-a luat.

Râd şi mă gândesc ce comentariu deştept să fac – să îi spun că nu e tocmai genul meu sau poate că îl am deja pe auriu –, dar ochii Lirei se dau peste cap şi nu mai are rost să fiu amuzant dacă ea nu poate auzi.

— Căpitane! strigă Madrid, cu mâinile lui Kye încă în jurul taliei. Are nevoie de un medic.

Torik îmi strânge umărul cu mâinile sale masive şi mă readuce la realitate. Înghit scurt şi încuviinţez. Mă ridic cu Lira în braţe, mult prea uşoară. Alerg din burta navei de rahat a lui Rycroft, lăsând o urmă de sânge.

— Mişcaţi-vă! strig, când pun din nou piciorul pe *Saad.* Şi aruncaţi nava aia în aer.

Saad-ul se smuceşte şi echipajul meu se lansează în haos. Aleargă de la un capăt la altul al punţii, trăgând frânghiile prin scripeţi şi redresând bompresul. Ajustează pânzele şi cercetează vântul. Eu avansez, trecând pe lângă cei care se opresc când observă fata plină de sânge din braţele mele

şi se oferă să mă ajute.

— Elian, spune Kye. Eşti rănit. Lasă că o duc eu.

Îl ignor şi mă întorc spre Torik. Faţa lui e schimonosită când o priveşte pe Lira. S-ar putea să nu fi fost una dintre noi înainte, dar să mori la datorie îţi poate asigura loialitatea oamenilor.

— Vezi să fie pregătit medicul, spun, iar primul meu ofiţer încuviinţează.

Rycroft îi atârnă neglijent pe umăr, cu sângele şiroind pe spatele uriaşului. Abia dacă mai e în viaţă şi, dacă pun mâna pe el, nu va mai fi multă vreme. Cu Lira încă moale în braţele mele, strig la Torik să aducă medicul, iar el îl trânteşte pe Rycroft la podea fără nicio ezitare şi coboară în grabă sub punte.

De fapt, nu avem medic, dar inginerul asistent a călătorit cu un circ din Plásmatash şi e suficient. O port pe Lira spre el, în labirintul de sub punte şi sunt surprins de ideea că, dintre toţi prinţii şi piraţii, ucigaşii şi condamnaţii, un băiat de la circ este singurul care poate ajuta. Mi se pare amuzant şi cred că Lira ar râde, ştiind că un inginer începător îi va coase pielea la loc. Ce replică muşcătoare ar avea şi cum s-ar împlânta în mine, ca o otravă perfectă! Ca un glonţ.

Mă strecor în camera înghesuită. Kye se grăbeşte în urma mea. Aşa-zisul medic face semn spre o masă din mijlocul mecanismelor.

— Pune-o jos aici, spune el, uşor speriat. Şi deschide-i rochia.

Fac cum îmi spune şi îmi scot pumnalul. Ce mi

se pare ciudat este că, la început, nu cred că mai văd sânge ţâşnind din rană – pare să se fi scurs tot pe rochia ei şi pe mine – şi apoi, când văd sânge, nu mi se pare destul. Sau poate că s-a scurs deja. Poate că n-a mai rămas.

— Pe zei, zice Kye şi se dă înapoi când tai rochia Lirei. O să trăiască?

— Ce-ţi pasă? mă răstesc.

Nu este vina lui, dar dacă ţip la Kye parcă aş ţipa la mine însumi şi am nevoie să se ţipe la mine acum. Pentru că este vina mea. Dacă Lira moare, e vina mea.

Nu pot să cred că v-aţi întors pentru mine.

Dar mai întâi am plecat.

— Nu vreau să moară, Elian.

Kye îmi strânge braţul, susţinându-mă cât părţile care se destramă înăuntrul meu ameninţă să mă doboare.

— Nu am vrut asta niciodată. În plus – Kye îşi vâră mâna în buzunar şi oftează, rostind următoarele cuvinte –, ea te-a apărat când n-am putut-o face eu.

— Mi se pare o rană curată, zice medicul, iar eu mă întorc, ros de ironie, pentru că a fost o rană cât se poate de murdară. Doar i-a zgâriat coastele, continuă el. Trebuie să verific dacă nu i-a atins vreun organ, atât.

Arată spre Kye cu un deget înmănuşat.

— Nu-mi sta în lumină. Adu nişte prosoape.

Kye nu se burzuluieşte şi nici nu argumentează că ar trebui să o lăsăm pe Lira să moară, ca să fim siguri că nu ne trădează. Se întoarce şi pleacă în

grabă şi nu iroseşte timp nici măcar ca să se uite urât.

— Nu văd să-i fi atins nimic important, spune medicul.

Îşi formulează fraza ca pe un gând, dar, când se întoarce spre mine, are privirea întrebătoare.

— Nu sunt sigur, îi spun. Era mult sânge.

Ridică din umeri şi ia un instrument care nu pare tocmai în regulă dintr-o cutie de scule din apropiere.

— Încă n-am întâlnit motor să nu-l pot repara, spune el. Corpul omenesc e doar o altă maşină.

Se uită la mine cu ochi liniştitori.

— Am salvat o maimuţă cu o rană de cuţit în coaste, cândva. A fost un accident cu un balon care a pocnit. Nu e mare diferenţă.

Probabil că ar trebui să mă calmeze, aşa că încuviinţez, chiar când Kye intră din nou în cameră, cu un braţ de prosoape curate. După aceea suntem amândoi scoşi afară şi nu mă împotrivesc. Sunt bucuros să fiu trimis de acolo, ca medicul să poată lucra, să nu mă mai holbez la trupul moale al Lirei şi să nu mă mai gândesc că nu am văzut-o niciodată atât de vulnerabilă. Atât de… finită.

Nu îmi permit niciun moment de respiro înainte să ies din nou pe punte şi să mă îndrept spre trupul lui Rycroft. Echipajul meu pufneşte, aşteptând să se dezlănţuie. Lângă mine, simt postura rigidă a lui Kye. Abia dacă reuşeşte să se înfrâneze şi speră să nu îi cer să îi îngrădească pe ceilalţi. Asta-i ideea cu echipajul meu. Nu trebuie să fie prieteni. Nici măcar să se placă între ei. Să fie pe *Saad*

înseamnă să facă parte din familie. Salvându-mă, Lira i-a dovedit ceva lui Kye. Am încuiat-o într-o cuşcă şi am făcut-o să se târguiască să ajungă în echipaj şi tot m-a salvat, crezând că era alegerea corectă. O viaţă pentru altă viaţă. Încredere răsplătită cu încredere.

Tallis Rycroft se uită la mine şi nu e suficient de viu să pară ameninţător. Are ochiul stâng închis şi un cucui ca un vârf de munte deasupra lui, iar rănile de pe faţă îi fac buzele de negăsit. Gaura din stomac sângerează.

— Ce ai de gând să faci cu el? întreabă Kye.

Vocea lui nu este tocmai calmă. Tonurile de obicei lipsite de griji nu sunt în armonie. Vrea răzbunare la fel de mult ca mine. Nu doar pentru căpitanul lui, ci şi pentru fata frântă, care zace în inima navei.

— Nu ştiu.

Madrid îşi plimbă un briceag printre degete. Când o ciupeşte, lasă sângele să picure pe piciorul rănit al lui Rycroft.

— Nu merită să trăiască, spune ea. Nu trebuie să ne minţi.

Unul dintre ochii lui Rycroft clipeşte încet, când înţelege agitaţia pe care a iscat-o. Tânărul prinţ din mine vrea să simtă milă pentru el, dar eu privesc semilunile şi liniile lungi, zimţate, de pe bicepsul lui. Răni făcute să îl ţină la distanţă. Semne atât de asemănătoare cu cele de pe pieptul meu.

Ezit, surprins de imaginea distorsionată a Urgiei Prinţilor din mintea mea. Mi-ar fi putut frânge gâtul sau mi-ar fi putut face alte lucruri ca

să mă scoată din joc, însă ea şi-a lăsat ghearele să mă zgârie încet pe piept. Asta era treaba cu sirenele. Mereu atacau inima.

— Căpitane, spune Madrid, iar eu clipesc şi imaginea dispare.

— O să găsesc nişte ape cu rechini, îi zic când îmi vin în fire. Şi apoi o să-i las apendicele favorit să cadă în ele.

Urmează o tăcere flegmatică, în care toată lumea din apropiere se gândeşte la cuvintele mele. Rycroft clipeşte iar.

— Data viitoare, zice Kye, dregându-şi glasul, să ne minţi.

— Şi Lira? întreabă Madrid.

Ridic din umeri.

— Depinde cât de frumos se poartă când se trezeşte.

— Am întrebat dacă va fi bine, spune ea.

Mă uit la Rycroft şi îmi ia toată forţa să zâmbesc.

— Echipajul meu e greu de ucis.

Este o replică de rahat, dar vreau să o creadă toţi. Vreau să o cred şi eu. Mi-o imaginez pe Lira şi parcă i-aş simţi sângele rece scurgându-mi-se printre degete ca gheaţa topită. Dacă moare, planul şi misiunea mor odată cu ea. Mai mult decât orice, număr minutele până când inginerul nostru începător iese să-mi spună că totul e bine. Că Lira nu a murit pentru mine şi că încă mai poate oferi ultima piesă din puzzle pentru a elibera Cristalul lui Keto din cuşca sa.

Atunci, poate, doar poate, nu va trebui să-l rup

pe Rycroft în bucăţele şi mai mici.

Capitolul 30

Mă trezesc şi îmi doresc imediat să nu mă fi trezit.

Am o durere brutală în coaste, de parcă mi-ar roade o creatură pielea, şi mă simt ameţită, ca atunci când dorm prea mult.

Camera în care mă aflu e la fel de alandala ca gândurile mele. Îmi dau la o parte cămaşa descheiată şi îmi susţin coastele bandajate bine. Strâng din dinţi când îmi trec picioarele de cealaltă parte a băncii. Aproape că mă ridic, când rosul se transformă în muşcătură.

— Rana de glonţ îmi face şi mie poftă să sar din pat.

Kye se spală pe mâini într-o chiuvetă din apropiere. E plină de ulei şi grăsime. Când termină, îşi scutură apa de pe degete şi se întoarce spre mine cu o privire acuzatoare.

— Se presupune că ăsta e un pat?

Îmi pune o mână udă pe frunte şi eu rezist pornirii de a mă retrage de cât de rece e.

— Nu cred că mai eşti pe moarte, zice el.

— Dar am fost?

Ridică din umeri.

— Poate. Micul medic de circ te-a reparat. M-a învăţat chiar să-ţi bandajez rana, ca să se concentreze la ţinerea navei pe linia de plutire.

Kye arată spre bandaje, cu o privire mândră.

— Sunt perfecte, aşa-i? E prima dată când fac

aşa ceva.

— Nu ai fi putut să-mi dai şi un pat? întreb, nu fără să remarc că o persoană, şi sper că Madrid, nu el, m-a îmbrăcat în ceva mai simplu şi mai comod decât rochia pe care o purtam.

— Madrid ţi-a adus perne, zice Kye în timp ce îşi şterge mâinile cu o cârpă. E tot ce-am putut face, pentru că nu era o opţiune să te mutăm.

Mă uit la cearşaful pătat, aruncat peste mine. Unde mi se afla capul e o pernuţă de catifea neagră, suficient de moale să fi dormit confortabil, şi alta ovală are forma picioarelor mele. Nu e tocmai potrivit pentru o regină, însă pentru o victimă împuşcată pe o navă de piraţi este chiar lux.

— Cum te simţi? întreabă Kye, iar eu zâmbesc.

— Ai fost îngrijorat?

Când nu răspunde, îmi testez coastele cu un oftat adânc.

— Bine, zic.

Bandajul este strâns, iar feşele mi se par curate şi proaspete pe pielea lipicioasă. Cred că au fost schimbate recent, ceea ce înseamnă că m-a vegheat.

— Mă aşteptam la Madrid, îi spun. Nu credeam să fii tocmai tu.

— A fost aici o vreme, spune el. Mai mult chiar. A trebuit să o trimit să doarmă înainte să îşi capseze pleoapele ca să ţină ochii deschişi.

Îşi priveşte mâinile.

— Era îngrijorată că vei deveni o altă fată care n-a putut să scape.

— Să scape de...?

— Rycroft, spune el, foindu-se jenat. Mă bucur că te-ai trezit.

Comentariul nu e pe cât de nonşalant şi-ar dori el să fie. În ciuda neîncrederii dintre noi, Kye şi restul echipajului şi-au riscat vieţile să se întoarcă după mine şi, cât am zăcut sângerând pe nava lor, nu m-au lăsat singură. Au rămas. S-au întors după mine şi au rămas.

— Acum ai încredere în mine?

— Aproape că ai murit încercând să-l salvezi pe Elian.

Kye îşi drege glasul, de parcă i-ar fi greu să spună cuvintele.

— Aşa cum am spus, mă bucur că te-ai trezit.

— Mă bucur că nu m-ai ucis cât eram inconştientă.

Kye pufneşte într-un surâs.

— Îmi place cum spui mulţumesc.

Râd, dar tresar.

— Cât timp am dormit?

— Câteva zile. Aveam nişte sedative puternice şi ne-am gândit că e o idee bună să te odihneşti.

Ia cârpa de lângă chiuvetă şi se joacă jenat cu ea.

— Uite ce e, zice cu grijă, ştiu că ţi-am făcut zile fripte, dar numai pentru că Elian pare să se arunce în calea morţii cam des şi este treaba mea să împiedic asta ori de câte ori pot.

— Ca o gardă de corp eficientă, spun eu.

— Ca un prieten bun, mă corectează. Şi cred că să încasezi un glonţ pentru el ţi-a oferit o pauză de

la purtarea mea de rahat.

Oftează şi îmi aruncă în poală cârpa.

— Cred că asta te face oficial una dintre noi.

Îmi ia o clipă să procesez ideea că fac parte dintre ei, pe o navă care porneşte oriunde şi nicăieri. Asta am vrut, nu? Să câştig încrederea echipajului, ca să nu mă suspecteze. Şi totuşi, în clipa în care o spune Kye, nu mă gândesc la cum am câştigat o încredere pe care plănuiesc să o înşel. Mă gândesc cât de diferit mi se pare să fiu un altfel de soldat, să câştig loialitate salvând vieţi, nu distrugându-le. Să lupt de cealaltă parte în război.

— Nu am auzit scuzele, zic. Ai putea să repeţi?

Kye se uită urât, dar diferit de cum se uita înainte, mai uşor, fără ostilitate. Pe faţă i se aşterne un zâmbet.

— Cred că Elian ţi-a predat ce înţelege el prin umor, comentează el.

Mă opresc când îi pomeneşte numele.

Mi-a promis că nu se va întoarce după mine, dacă lucrurile nu merg bine. Dar a făcut-o. În clipa în care s-a eliberat şi a avut ocazia să plece, nu a vrut.

Strâng din ochi şi capul începe să-mi pulseze. Scopul pentru care mă aflu pe această navă este să îl ucid, iar când a apărut ocazia s-o facă altcineva, l-am împiedicat.

L-am împins din faţa glonţului aşa cum m-a scos şi el din ocean. Fără să mă gândesc sau să cântăresc ce înseamnă ori cum aş putea profita. Am făcut-o fiindcă mi s-a părut unicul lucru potrivit. Cel corect.

În lumea mea, Kahlia este singura amintire a inocenţei mele pierdute. Singura dovadă că există o parte din mine pe care mama nu a pus laba. Nu ştiu de ce, însă Elian mi-a evocat acelaşi sentiment feroce pe care-l rezervasem doar pentru ea. Dorinţa de a permite scânteilor de loialitate şi de *umanitate* din mine să mă acapareze. El şi cu mine suntem la fel. Aşa cum să îmi privesc verişoara în ochi se simte ca şi cum mi-aş privi o amintire din copilărie, să fiu în preajma lui Elian e ca şi cum aş interacţiona cu o versiune alterată a mea. Reflexii reciproce, într-un regat diferit şi cu o viaţă diferită. Cioburi din aceeaşi oglindă spartă. Ne desparte o lume, dar mi se pare mai degrabă o chestiune de formulare decât o dovadă tangibilă a cât de nesimilari am fi.

Totul e mai neclar acum. Elian a făcut ca lucrurile să fie aşa, cu o acţiune la fel de simplă ca respiraţia: a zâmbit. Nu fiindcă sufeream, pentru că făceam plecăciuni sau pentru că mă arătam maleabilă la fiecare capriciu şi decret, aşa cum procedam cu mama. A zâmbit pentru că mă vedea. Eram liberă şi trăiam şi deja îmi croiam drum înapoi spre el.

Am fost atât de concentrată să pun capăt domniei mamei, că nu m-am gândit cum să pun capăt războiului. Chiar dacă îmi puneam mâna pe ochi, tot plănuiam să-i iau inima lui Elian, aşa cum a poruncit mama, gândindu-mă că în felul acesta aş dovedi ceva regatului. Dar ce? Că sunt la fel ca ea, că preţuiesc moartea şi cruzimea în loc de clemenţă? Că aş trăda pe oricine, chiar şi pe cei

care-mi sunt loiali?

Dacă găsesc ochiul, poate că nu doar sirenele n-ar mai trebui să sufere, ci şi oamenii. Poate că pot să pun capăt animozităţii vechi de secole, care a început cu o moarte. Aş fi un nou tip de regină, care nu-şi transformă fiicele în criminale.

Mă gândesc la Crestell, apărând-o pe Kahlia de mine şi sacrificându-şi viaţa.

Devino regina de care avem nevoie.

— Ar trebui să-l aduc pe căpitan, spune Kye, întrerupându-mi gândurile.

Alunec de pe bancă, lăsând durerea să mă pătrundă şi apoi să mă părăsească. Îmi controlez picioarele şi mă concentrez la această nouă urgenţă.

— Nu, îi zic. Nu face asta!

Kye ezită lângă uşă, cu mâna deja pe clanţă.

— Nu vrei să vină? întreabă el.

Clatin din cap.

— Nu e nevoie, zic. Îl găsesc eu.

Capitolul 31

Ne apropiem de Págos şi cu fiecare leghe aerul se rarefiază. Simţim asta în fiecare noapte. Oasele ne trosnesc odată cu nava, care alunecă pe apa care se va transforma curând în zăpadă topită şi gheaţă. Nu contează cât mai avem, pentru că ţara aceasta se simte mereu din interior. Tot mai mult, cu fiecare gând, aşteaptă undeva, înăuntru. Ultima parte a aventurii noastre, unde Cristalul lui Keto aşteaptă să fie eliberat.

Rycroft este, mai mult decât oricând, o stafie. Se ascunde sub punte, cu suficiente bandaje şi medicamente să rămână în viaţă. Este minimumul necesar pentru a face drumul cu noi. Nu am coborât la el, ci am delegat răspunderea lui Torik şi altor membri ai echipajului care se pot descurca şi totodată se pot înfrâna.

Madrid nu este de încredere în acest sens. Nu când vine vorba despre un conaţional. Amintirile tind să îi întunece raţiunea şi înţeleg. La fel şi Kye. Nu există nicio parte din mine care să aibă încredere în el să-i ducă mâncare fără otravă lui Rycroft. Şi, mai mult decât oricare dintre ei, mai sunt şi eu. Persoana în care am cea mai puţină încredere.

Lira o fi în viaţă, dar asta nu pune capăt lucrurilor. Uşurarea mi s-a aşternut peste furie ca o peliculă, mascând-o suficient cât să nu fie vizibilă, deşi niciodată suficient cât să dispară. Dar, că mă duc eu la el sau nu, Rycroft simte ce îl aşteaptă. Chiar şi el aude chemarea slabă de lup a Págosului. Din adâncurile cuştii de cristal în care s-a aflat cândva Lira, şi unde va rămâne până când voi hrăni cu el regatul de gheaţă. Poate prinde şuierăturile vântului, într-o cameră la fel de neagră ca sufletul lui. Când ajungem, în sfârşit, va trăi cu ele în timp ce putrezeşte într-o temniţă la fel de rece ca inima lui.

— De ce nu bei?

Lira este pe scările care urcă spre puntea teugei. Are o pătură pe umeri şi, când alunecă, o ridică iar. Încerc să nu remarc tresărirea, când îşi

mişcă braţul prea repede, întinzându-se şi deranjând rana.

Îi întind mâna să o ridic, iar privirea pe care mi-o aruncă Lira e de-a dreptul otrăvitoare.

— Vrei să ţi-o retez? mă întreabă.

Îmi ţin mâna în aer, între noi.

— Nu neapărat.

— Atunci ia-o de sub nasul meu.

Se ridică în picioare şi se postează lângă mine. Marginile păturii îmi ating braţele. Este mereu frig noaptea, aşa că să dorm cu cizmele în picioare pare singura cale de a-mi păstra degetele. Dar să fiu aici, sus, cu stelele şi zgomotele făcute de *Saad* în timp ce se îndreaptă spre aventură, e deosebit. Mă face să mă încălzesc mai bine decât aş putea în cabină, sub pături.

— Nu sunt invalidă, zice Lira.

— Aşa, puţin.

Nu e nevoie să mă uit la ea ca să ştiu că ochii îi ard în aerul dintre noi. Lira are un fel de a se uita la oameni – la mine – care se simte la fel de mult pe cât se vede. Dacă ochii ei n-ar fi de un albastru atât de surprinzător, aş putea jura că nu-s decât tăciuni aprinşi de la focul dinăuntrul ei.

Pipăi colierul págez, care-mi atârnă la gât aşa cum atârnă scoica Lirei la gâtul ei. Este cheia tuturor lucrurilor. Cheia încheierii unui război care a durat mai multe vieţi.

— Dacă eşti împuşcat, spune Lira, mă voi purta de parcă ai fi incapabil de cele mai simple acţiuni.

Îşi înconjoară genunchii cu braţele, ca să se apere de frig.

— Să văd dacă-ţi place să îţi întind mâna ca să te ajut să mergi, chiar dacă nu eşti rănit la picior.

— Aş fi flatat, spun eu, dacă ai căuta o scuză doar ca să mă ţii de mână.

— Poate caut o scuză să te împuşc.

O privesc pieziş şi mă sprijin în coate.

Puntea *Saad-ului* este înţesată de prietenii mei, care varsă băutură pe lemnul cătrănit şi cântă melodii care se lovesc de pânzele ei, pe aripi de vânt. Când îi văd aşa, atât de fericiţi şi de în largul lor, ştiu că nu ne poate lega nimic mai strâns decât oceanul. Nici măcar sângele.

— Madrid a zis că vrei să-l predai pe Rycroft când ajungem în Págos.

— Există un preţ pe capul lui de ceva vreme. Dar serviciile Xaprár erau prea nepreţuite pentru ca vreun regat să îi atace. Acum, că umbrele au fost decimate de noi, nu mă îndoiesc că va fi căutat. În cel mai rău caz, va fi un argument în plus care să-l convingă pe regele págez să ne permită accesul la munte, ca să luăm cristalul şi să terminăm odată.

Lira se lasă pe spate. Suntem la acelaşi nivel. Părul ei e foarte ciufulit, iar vântul furtunii care se apropie nu ajută. I-l suflă în ochi şi i-l lipeşte de buze, de pistruii de pe obrajii palizi. Strâng pumnii, rezistând impulsului de a i-l da la o parte.

— Chiar deteşti atât de mult sirenele? mă întreabă.

— Ne ucid neamul.

— Şi tu pe al lor.

Ridic sprâncenele.

— E diferit, zic. Facem ce trebuie ca să supravieţuim. Ele o fac pentru că ne vor moartea.

— Atunci, e răzbunare?

— Sunt represalii. Nu poţi discuta cu sirenele. Nu putem semna un tratat de pace, aşa cum am semnat cu celelalte regate.

— De ce nu?

Distanţa din vocea Lirei mă pune pe gânduri. Răspunsul ar trebui să fie uşor şi iute: fiindcă sunt monştri, sunt ucigaşe, există o mie de motive. Dar nu rostesc niciunul. Sincer, ideea ca acest război să nu se încheie în moarte nu mi-a dat prin minte. Pacea nu s-a numărat printre posibilităţi. Dacă aş avea ocazia, aş accepta-o?

Lira nu mă priveşte şi detest că nu îi pot citi expresia.

— De ce pui asta la îndoială? zic. Credeam că Regina Mării ţi-a luat totul şi că voiai să foloseşti Cristalul lui Keto pentru a pune capăt războiului. Vrei răzbunare pentru familia ta la fel cum vreau eu pentru Cristian.

— Cristian?

Lira mă priveşte, iar când rosteşte numele, îngheaţă în aerul dintre noi.

— A fost prinţul din Adékaros.

Îmi trec o mână prin păr, dintr-odată furios. Un om precum Cristian este mort şi unul ca Rycroft trăieşte. Mi se pare mai mult decât nedrept.

Lira înghite.

— Aţi fost prieteni.

Vocea ei pare atât de tulburată, că mă distrage. Nu-mi amintesc să fi sunat vreodată aşa.

— Cum era? întreabă ea.

Există nenumărate cuvinte în care-l pot descrie pe Cristian, dar caracterul unui om se reflectă mai degrabă în fapte, nu în jelania celor dragi. Cristian era plin de proverbe şi de sentimente pe care nu le-am înţeles niciodată şi mă distra să-mi bat joc de ele la fel de mult pe cât îmi plăcea să le ascult. Nu a existat vreo situaţie în care să ne aflăm şi pentru care Cristian să nu aibă cuvinte. *Iubirea şi nebunia sunt două stele pe acelaşi cer. Nu poţi construi un acoperiş care să ţină departe ploaia de anul trecut.* Mereu avea ceva pregătit ca să-mi domolească părţile necugetate.

Mă gândesc ce-ar spune Cristian acum, dacă ar afla ce pun la cale. Orice alt om şi-ar dori răzbunare, dar ştiu că el nu ar vedea cristalul ca pe o armă. Nici măcar n-ar vrea să îl găsesc.

Dacă singurul tău instrument este o sabie, atunci îţi vei lovi mereu problemele.

În loc să îi spun Lirei toate astea, apuc colierul din Págos şi zic:

— Crezi că va simţi?

— Cine?

— Urgia Prinţilor, zic. Crezi că va simţi când moare Regina Mării?

Lirei îi scapă un suspin care se preface în fum pe buzele ei. Aerul este rar şi primejdios. Vântul taie ca nişte pumnale între noi, iar furtuna se apropie. Miros ploaia înainte să ajungă şi ştiu că în câteva minute va plânge cerul peste noi. Dar nu mă mişc. Noaptea geme, norii groşi se apropie unul de altul şi se contopesc într-o umbră infinită, care

ascunde stelele. Se face tot mai întuneric.

— Mă întreb dacă poate simţi ceva, spune Lira.

Se foieşte şi, când se întoarce spre mine, are ochii pustii.

— Bănuiesc că nu va trebui să ne mai întrebăm multă vreme.

Capitolul 32

În noaptea aceea visez moarte.

Mările sunt roşii de sânge, iar trupuri omeneşti plutesc alături de spuma celor căzute din neamul meu. Când valurile se ridică suficient să lovească noaptea, se prăbuşesc, iar corpurile se amestecă pe fundul oceanului.

Nisipul explodează sub ele, transformându-mi regatul în fulgi aurii. Tridentul mamei se lichefiază. O strig, dar nu mai fac parte din oceanul imens şi nu mă aude. Nu mă vede. Nu ştie că o privesc căzând.

Lasă tridentul să se topească.

Elian e lângă ea şi apa mângâiată acum de soare se desparte pentru el. Are ochii ca nişte lacuri vaste şi un maxilar construit din epave şi corali frânţi. Fiecare mişcare pe care o face este iute şi fluidă precum mareea. Aparţine oceanului. Este făcut din el, aşa cum sunt şi eu.

Ne înrudim.

Elian se uită la fundul oceanului. Vreau să-l întreb de ce este atât de fascinat de nisip, când există în ocean o lume pe care nici măcar nu poate concepe să şi-o imagineze. De ce nu o vede? De ce

nu îi pasă suficient cât să se uite? Am văzut lumea prin ochii lui – el nu poate să o vadă prin ochii mei?

Simt o nevoie copleşitoare de a striga, dar îmi pot aminti doar cuvintele în *psáriin* şi nu îndrăznesc să vorbesc în limba aceea cu el.

Îl privesc întorcându-se spre nisip, cu faţa la fel de distrusă ca a mamei.

Doar când sunt sigură că-mi voi pierde minţile de nelinişte îmi amintesc, dintr-odată, limba lui. Trec repede prin ce midasiană ştiu şi găsesc cuvintele necesare. Vreau să explic cât de plină de magie şi de posibilităţi ar fi lumea mea, dacă nu ar fi mama să o conducă. Vreau să-i vorbesc despre şansa la pace, indiferent cât de mică. Să îi spun că lucrurile ar putea fi diferite, dacă aş fi regină. Că nu m-am născut criminală. Dar îmi găsesc prea târziu cuvintele. Când îmi devin limpezi în minte, văd adevărul a ceea ce vede Elian.

Nu se uită deloc la nisip, ci la inimile care se desprind din el.

Nu te uita. Nu te uita.

— Tu ai făcut-o?

Ochii lui îi găsesc pe ai mei.

— Tu ai făcut-o? repetă el întrebarea, în *psáriin.*

Lamele graiului meu îi taie limba şi tresar când din gură îi curge sânge.

— Am luat multe inimi, mărturisesc eu. A lui a fost ultima.

Elian clatină din cap, iar râsul care îi scapă de pe buze este un ecou perfect al râsului mamei.

— Nu, spune el. N-a fost.

Îşi întinde braţele şi eu mă dau înapoi, oripilată. Nu îmi pot controla picioarele, care-mi cedează şi cad pe fundul oceanului. Mă uit la inima din mâinile lui Elian, la sângele care i se adună pe vârfurile degetelor. Nu este orice inimă. Este inima lui.

— Asta voiai? strigă el.

Face un pas în faţă şi clatin din cap, avertizându-l să nu se apropie.

— Lira, şopteşte Elian. Nu asta ai vrut?

Mă trezesc icnind după aer.

Mâinile mele strâng cearşaful alb, iar părul mi se lipeşte de umerii goi. Nava se leagănă încet într-o parte, dar mişcarea, pe care o consideram liniştitoare, mă ameţeşte tot mai tare. Inima îmi zvâcneşte nebuneşte în piept, mai degrabă un tremur decât o bătaie.

Când îmi desfac pumnii de pe cearşaf, am urme de zgârieturi în palmă. Sunt urme de un roşu furios, de-a curmezişul liniilor din palma mea. Indiferent cât aş încerca nu reuşesc să respir din nou.

Imaginea inimii lui Elian se desfăşoară în faţa ochilor mei într-o buclă nesigură. Trădarea din ochii lui. Râsul mamei mele, ca o pedeapsă.

Mi-am petrecut viaţa ascunzându-mă de posibilitatea de a fi diferită de ce mi-a zis mama că ar trebui să fiu. Înghiţind copila care dorea să devină altceva. Eram sirenă, deci ucigaşă. Nu greşeam niciodată, nu aveam niciodată dreptate. Doar eram. Dar acum amintirile mele sunt visuri crude, transformate în viziuni nemiloase, care mă

acuză de un trecut pe care nu îl pot nega.

Adevărul a ceea ce sunt a devenit un coşmar.

Capitolul 33

Când tragem *Saad* la mal, apa este de fapt zăpadă topită. Prezenţa frigului se face simţită, iar cu înserarea pe cale să se lase, aerul pare aproape îngheţat de absenţa soarelui. Totuşi este lumină ca dimineaţa. Oglinda cerului îngheţat în apa albă, punctată de bucăţi de gheaţă şi zăpadă, creează un regat lipsit de întuneric. Chiar şi la miezul nopţii, cerul este cel mult albastru pestriţ, iar pământul în sine este o lumină călăuzitoare. Omătul reflectă beteala eternă a stelelor.

Págos.

Simt colierul lângă inimă când păşim în zăpadă. În sfârşit, cristalul este aproape. Am cheia şi harta necesară pentru a găsi ruta, şi nu mai rămâne decât ca Lira să îmi destăinuie ritualul.

Aerul este proaspăt pe pielea mea şi, deşi am mâinile vârâte în mănuşi groase, îmi bag mâinile şi în buzunare. Vântul pătrunde aici prin orice strat, inclusiv prin piele. Sunt îmbrăcat în blană atât de groasă, că mersul mi se pare un chin. Mă încetineşte mai mult decât mi-aş dori şi, chiar dacă ştiu că nu există niciun atac iminent, tot nu îmi place să fiu nepregătit, în caz că vine. Asta mă zguduie mai mult decât ar putea să o facă vreodată frigul.

Când mă întorc spre Lira, părul ei e îngheţat la vârfuri.

— Încearcă să nu respiri, îi zic. S-ar putea să îngheţe la jumătate.

Lira îşi ridică gluga.

— Atunci, încearcă să nu vorbeşti. Nimeni nu vrea ca vorbele tale să se păstreze pentru veşnicie.

— De fapt, sunt perle de înţelepciune.

Abia dacă văd ochii Lirei de sub masa de blană neagră a hainei, dar zâmbetul ei lipsit de voioşie este mereu prezent. Amuzament calculat, când se gândeşte ce să spună. Gata să ricoşeze următoarea lovitură.

Lira îşi scoate un ţurţur din păr, cu o indiferenţă studiată.

— Dacă asta e valoarea perlelor acum, mă voi asigura că investesc în diamante.

— Sau în aur, îi spun cu aroganţă. Aud că ar valora mult.

Kye îşi scutură zăpada de pe sabie şi pufneşte.

— Oricând vreţi să vă opriţi din a-mi face greaţă, chiar vă rog.

— Eşti gelos pentru că eu nu flirtez cu tine? îl întreabă Madrid, încălzindu-şi degetul pe trăgaciul armei.

— Nu am nevoie, spune el. Deja ştiu că îţi par irezistibil.

Madrid îşi pune arma la loc.

— De fapt, când eşti îmbrăcat aşa, îţi pot rezista cu uşurinţă.

Kye se uită la haina roşie, croită pentru silueta lui subţire. Gulerul de blană îi încadrează bărbia şi îi ascunde urechile, făcând să pară că n-ar avea gât. Îi aruncă un zâmbet lui Madrid.

— Crezi că arăt mai atrăgător când nu port nimic?

Torik scoate un suspin exasperat şi îşi ciupeşte rădăcina nasului. Nu sunt sigură dacă-i de la orele fără hrană sau de la faptul că nu poate purta pantaloni scurtaţi în frigul muşcător, dar răbdarea pare să îl părăsească.

— Aş putea jura că-s într-o misiune pe viaţă şi pe moarte cu o gaşcă de copii excitaţi, zice el. În curând veţi scrie bileţele de dragoste şi le veţi pune în sticlele de rom.

— Acum mi-e mie greaţă, zice Madrid.

Râd, însă sunetul se pierde în ritmul bătăilor de tobe nomade care se îndreaptă spre noi. Un şir de războinici apare în faţa noastră. Sunt cel puţin o duzină, într-o formaţiune militară perfectă, mărşăluind fioroşi spre noi. Chiar şi pe viscol sunt foarte vizibili. Ninsoarea nu le poate ascunde staturile impunătoare şi formaţia impresionant de bine aliniată. Merg fără greş, la unison, cu picioarele zdrobind zăpada în ritmul tobelor. Arată ca nişte giganţi. Uniformele le sunt atât de întunecate, că ies în relief în peisajul pustiu.

Când ajung la noi, se lasă momentan tăcerea şi doar ne privim.

Chiar şi în ciuda straturilor de blană şi armură, nu e dificil să deosebeşti familia regală de soldaţii lor. Cei patru membri ai familie págeze sunt ca nişte titani, cu acoperăminte de cap magnifice, de blană, care le coboară pe spate. Ochii lor privesc dintre fălcile animalelor cu pricina: urs-polar, vulpe arctică, lup sălbatic şi, în mijlocul soldaţilor şi

fraţilor săi, leul zăpezilor.

Fiecare animal are o nuanţă glorioasă de alb, care se topeşte în zăpadă la picioarele lor. Creează un contrast puternic cu armura şi armele negre – suliţe şi săbii în cele mai întunecate nuanţe de abanos. Sclipesc de parcă ar fi lichide.

Fraţii págezi îşi dau jos glugile-capete de animale. Aşa cum mă aşteptam, regele Kazue este leul. Cea mai letală creatură. Deşi este mai înaltă decât unii oameni, regele pare să absoarbă dimensiunile creaturii. Nu pare deloc mic prin comparaţie cu carcasa imensă.

— Prinţe Elian, mă salută Kazue.

Are pielea atât de albă, încât pare albastră. Buzele i se amestecă pe faţă, ca o umbră, şi totul la el este ascuţit şi drept. Ochii îi sunt puncte aspre, arcuite la capetele sprâncenelor, iar părul îi este făcut din şuviţe ca nişte săbii, care-i zgârie armele.

Îşi duce mâna la stomac şi se apleacă în faţă, într-o plecăciune formală. Fraţii lui îi urmează exemplul, în timp ce paznicii din jurul lor stau drepţi. În Págos nu se obişnuieşte ca soldaţii să se plece în faţa membrilor familiilor regale. Este un salut pe care şi-l adresează între ele elitele, iar soldaţii trebuie să rămână nemişcaţi şi imparţiali. Neobservaţi, până când se pot face utili.

— Alteţa Voastră Regală, zic, întorcându-i salutul. Aş dori să îţi mulţumesc pentru că ne primeşti în regat. Este o onoare să fim bine-veniţi aici.

Mă întorc spre prinţi. Blănurile se potrivesc cu

vârsta lor şi cu succesiunea la tron. Al doilea după Kazue se numeşte Hiroki şi este ursul polar. Tetsu, lupul sălbatic. Cel mai tânăr prinţ este Koji, vulpea arctică. Îi salut formal şi ei îmi răspund.

Mă întreb care dintre ei o fi fost sursa naivă a lui Rycroft.

— Fireşte că nu doar fraţii mei vă întâmpină, spune Kazue, ci întreaga familie.

Face un semn cu mâna în spatele lui şi dintre soldaţi se desprinde o siluetă îmbrăcată la fel de glorios precum regele şi prinţii. Este mai măruntă şi cu o postură mult mai puţin milităroasă, dar cu un simţ al indignării la fel de puternic. Nu am nevoie ca nou venita să îşi dea jos gluga ca să ştiu cine este.

Sakura zâmbeşte când îmi vede faţa. Buzele ei albastre se potrivesc nuanţei nefireşti a cerului. Are părul mai scurt decât înainte, cu un breton retezat deasupra cozilor ochilor. Un lanţ greu de bronz îi conectează fruntea de un cercel de os alb din lobul stâng.

Nu arată a prinţesă. Arată ca o regină. Ca o războinică. Ca o adversară.

— Prinţe Elian, spune ea.

— Prinţesă Yukiko.

Zâmbeşte din nou când îi folosesc numele real.

Kye devine rigid lângă mine. Acum, că echipajul meu se află în faţa femeii care m-a manipulat să renunţ la timpul petrecut pe *Saad* – timpul meu şi timpul lor – nu se aşteaptă nimeni ca ei să mai şi zâmbească.

Îi dau repede un ghiont lui Kye înainte să poată

spună ceva. Cine ştie cât o fi spus prinţesa Yukiko familiei despre perioada petrecută în Midas? Le-a spus oare că era proprietara ilustrei cârciumi Gâsca de Aur? Că vindea nu doar alcool, ci şi secretele mele regale, că-şi petrecea nopţile jucând cărţi cu scursurile regatului? Mă îndoiesc. Dar, chiar şi dacă le-a zis, dacă i s-ar adresa Kye informal nu ar trece neobservat. O fi fost el fiu de diplomat cândva, dar dezmoştenirea nu e un secret. În plus, ea e prinţesă. Potenţială regină. Potenţiala *mea* regină.

Tresar la acest gând, sperând ca târgul meu cu Galina să fie suficient să-l anuleze pe cel cu Yukiko.

Simt în spate privirile celor o sută de oameni din echipaj. Dar, oricât de multe ar vrea ei să-mi spună, şi eu vreau să-i spun la fel de multe prinţesei. Vreau cu disperare să-i prezint târgul pe care doresc să i-l propun ca o contraofertă. Dar nu acum. Nu când atâţia ochi ne privesc şi atâtea urechi ne ascultă.

Fac o plecăciune.

— Ia uite cum încerci să-ţi ascunzi surprinderea, spune prinţesa Yukiko. Să ştii că nu ai niciun motiv. Nici de surpriză, nici de ascunziş. Nu suntem prieteni vechi? Nu este casa mea aici? Unde să fiu, dacă nu cu prietenii şi cu familia mea?

— Fireşte, zic eu, tensionat. Sunt doar surprins de cât de repede ai făcut drumul.

— Nu toate navele plutesc, răspunde ea. Unele preferă să zboare.

Vocea ei e calmă şi, spre deosebire de cum stau lucrurile cu Lira, stilul ei de aroganţă nu îmi

place. Mă împotrivesc dorinţei de a-mi da ochii peste cap şi doar încuviinţez scurt.

Aeronavele din Págos se numără printre cele mai bune din cele o sută de regate. Variază de la gloanţe – baloane care ţâşnesc, cu loc doar pentru şase pasageri – la nave luxoase, suficient de opulente să li se spună palate plutitoare. Au cel puţin opt rotoare separate şi trei etaje, în funcţie de încărcătură sau, mai adesea, de statutul social al pasagerilor.

Págezii s-au înţeles mereu bine cu cei din Efévresi, care creează cele mai mari invenţii ale lumii. Sunt un regat aflat în fruntea aproape oricărui triumf tehnologic şi astăzi nu prea există ceva să fi fost inventat în altă parte. Págos este aliatul său de atâta vreme, că nu mai contează că se află la capete opuse ale lumii. Rar există ceva mai puternic decât două regate aduse împreună de o alianţă prin căsătorie veche de câteva decenii. Asta înseamnă că Págosul are acces la multe dintre dezvoltările tehnologice pe care le inventează Efévresi, aşa că se numără printre puţinele regate care pot călători majoritar prin aer, şi nu pe apă. Pentru restul regatelor, aeronavele nu sunt de încredere. Disfuncţiile sunt frecvente, iar dacă drumul e mai scurt de o lună, nu merită efortul.

— Tu eşti prinţesa? întreabă Lira.

Oricât de tare m-ar distra de obicei dispreţul ei faţă de toţi ceilalţi, o avertizez din privire să nu spună nimic deplasat. Dar fie că nu observă, fie că nu-i pasă. Pot ghici care dintre variante e mai probabilă.

Yukiko încuviinţează.

— Nu am ştiut că prinţul recrutează oameni pentru *Saad.*

— Ah, nu am fost recrutată, spune Lira. Am venit doar să-l ucid.

Se uită la prinţesă.

— Şi pe oricine mi se pune în cale.

Kye nu prea reuşeşte să-şi ascundă râsul cu dosul palmei.

Mă uit la Lira şi scrâşnesc. Oare frigul i-a atacat creierul sau e atât de obişnuită cu relaţia noastră încât crede că la fel ar fi cu oricine de sânge regal? Încerc să îi atrag atenţia, dar privirea ei e lipită de Yukiko.

Are ochii reci ca vântul.

— Glumeşte, zic, trăgând-o la spatele meu. Şi cred că e beată.

Lira pufneşte, iar eu o strâng de talie, să tacă.

— Nu luaţi în seamă echipajul, zic, oferind un zâmbet vag. Când nu mai avem mâncare, tind să trăiască doar cu rom.

Regele Kazue tratează comentariul cu un hohot, deşi este la fel de precis ca postura sa militară. Lângă el, Yukiko îmi priveşte mâna de pe talia Lirei.

— Avem lucruri mai importante de discutat, spune Kazue. Haideţi să vorbim la palat, departe de colţii vremii de la noi. Din câte îmi povesteşte sora mea, ai un târg interesant de oferit.

După ce ni s-au arătat camerele de oaspeţi şi ni s-a dat suficientă mâncare să îl calmeze până şi pe Torik, sunt escortat în sala mare. La solicitarea regelui Kazue, sunt singur şi totuşi există şapte gardieni care merg la pas cu mine, în timp ce cancelarul regal deschide calea. Când au venit să mă ia din noul meu iatac, am luat-o ca pe un compliment. Erau înarmaţi până în dinţi, cu suliţe care păreau făcute din nişte colţi. Este aproape o atestare a reputaţiei mele că au atât de puţină încredere în mine.

Sala mare se ascunde în spatele unui set de uşi-aisberg, care trebuie rotite cu ajutorul unui mecanism. Spiţele fac un zgomot infernal când ridică uşile masive şi deschid privirii camera de dincolo de ele. Nu este foarte mare, dar este opulentă. Candelabrele picură lacrimi îngheţate şi din podeaua de gheaţă solidă ies ţurţuri ca nişte buruieni. Păşesc pe podea, aşteptându-mă să aterizez în nas, dar suprafaţa e surprinzător de uscată.

Cei cinci fraţi ai Págosului mă privesc de pe tronurile lor. Fiecare poartă haine elegante, negre, care curg pe lângă ei precum uleiul. În spatele lor văd o singură fereastră, cuprinsă de chiciură albastră. Se strecoară pe geam ca o floare, întunecând ultimele minute de soare care ar putea pătrunde în cavernă.

— Sper că iatacurile vă sunt pe plac, zice regele Kazue. Trebuie să recunosc că sunt recunoscător că echipajul tău este redus. O sută de piraţi sunt deja suficienţi şi nu vreau să mă gândesc cum ar fi să am o legiune în palat.

— Mult mai distractiv, pun prinsoare.

Tânărul prinţ Koji râde încetişor.

— Poveştile vorbesc de la sine, spune el. Îmi pare rău că nu le voi putea trăi direct.

— Data viitoare, îi spun, aduc toată hoarda.

Mă întorc iar spre rege.

— Înţelegerea noastră rămâne în picioare?

— Eu nu îmi amintesc să fi încheiat vreo înţelegere cu tine, zice regele Kazue. Dar sora mea pare să creadă că are această autoritate.

Se uită iritat către Yukiko, dar ea îl îndepărtează cu o privire, de parcă ar deranja-o.

Prinţul Hiroki se apleacă spre fratele lui.

— I-a dat harta, spune el. Sper că asta înseamnă că am primit ceva de aceeaşi valoare.

— Da, spun eu şi scot colierul din buzunar.

Îl las să atârne între noi, o picătură superbă de albastru care dansează la capătul lanţului. Este încă stropit de sângele Lirei.

Pumnii regelui Kazue se strâng pe braţele tronului.

— Cât de nonşalant ni-l prezinţi, spune el. Unde l-ai găsit?

— În acelaşi loc în care am găsit prizonierul din temniţă.

Prinţul Hiroki se foieşte pe tron şi nu mă mai întreb cu care dintre fraţii regelui a vorbit Rycroft.

— Xaprár, mârâie regele Kazue. Tallis Rycroft şi banda lui de hoţi nenorociţi. Ar fi trebuit să ştiu că orice s-ar fi pierdut îşi va găsi drum în mâinile sale.

— Acum nu mai e în mâinile sale, spun. Este în ale mele.

Prinţul Tetsu se apleacă în faţă, mârâind.

— Ai face bine să ni-l dai.

— Uşurel, frate, râde scurt regele. Sunt sigur că ăsta e planul.

— Fireşte, zic eu. De îndată ce-mi faceţi oferta potrivită.

Zâmbetul lui Yukiko este lent şi viclean.

— Trebuie să-i admiraţi curajul, zice ea.

Regele Kazue se ridică în picioare.

— Doreşti să intri în muntele nostru ca să găseşti Cristalul lui Keto, spune el. Apoi ce?

— Apoi vă dau înapoi colierul nepreţuit şi, când termin cu el, şi cristalul. Este o şansă pentru Págos să intre în istorie ca regatul care a ajutat la distrugerea definitivă a sirenelor. Familia voastră va fi pomenită în legende.

— Legende?

Râsul aspru al regelui retează aerul.

— Ce mă opreşte să-l iau acum de la tine?

— După ce Cristalul lui Keto este eliberat, Regina Mării va şti, îi spun. Iar tu eşti multe, Alteţă, dar nu şi ucigaş de sirene. Dacă e să moară, va fi de mâna mea. Lasă-mă să urc muntele şi putem face istorie împreună.

— Este o călătorie periculoasă, spune regele. Chiar şi pe ruta noastră sacră. Ce ar spune tatăl tău dacă i-am pune fiul în pericol? Chiar dacă ar fi

pentru un scop atât de nobil precum salvarea lumii. În plus, face el semn spre sora sa, Yukiko a venit până aici, întorcându-se în sfârşit acasă, după atâţia ani. Mi se pare ciudat să facă asta doar pentru că ar crede în cauza ta.

Yukiko mă priveşte amuzată, bucurându-se de ideea că mă perpelesc. De parcă i-aş da satisfacţia. Nu sunt sigur dacă regele mă păcăleşte sau dacă ea chiar nu i-a spus despre logodna noastră, dar ştiu că nu voi fi eu primul care s-o pomenească.

— Fireşte că nu, îi spune Yukiko fratelui ei. Am venit pentru că am vrut să fiu prima care vede asta. Vreau să fiu aici când Cristalul lui Keto va fi în sfârşit găsit.

Îmi încleştez maxilarul. Ultimul lucru de care am nevoie este o prinţesă fioroasă, care să mă urmărească pe Muntele Norilor.

— Nu cred că ar fi sigur, zic. Aşa cum a spus şi regele, este o călătorie periculoasă.

— Pe care a mai făcut-o, mă întrerupe Hiroki. Ca noi toţi.

— Nu toţi, îl corectează Koji.

Hiroki îi aruncă fratelui său o privire afectuoasă şi apoi îşi întoarce ochii palizi către rege.

— Dacă merge şi ea cu el, măcar putem fi siguri că nu suntem înşelaţi.

Încerc să nu par insultat.

— Aşa, unul dintre noi va fi de faţă când este eliberat cristalul din adâncurile domului, zice Tetsu.

Yukiko se înclină.

— Mă bucur că sunteţi cu toţii atât de dornici să scăpaţi de mine, după doar câteva zile

împreună.

Regele Kazue îi aruncă o privire piezişă surorii sale şi apoi se uită la mine.

— Dacă reuşeşti să le ucizi pe Regina Mării şi pe Urgia Prinţilor, spune el, va trebui să spui lumii că am contribuit şi noi la asta.

Nu este o solicitare, aşa că plec capul, simţind cât de fragil e momentul. Sunt atât de aproape, că o simt în gât ca pe o sete.

— Cristalul, colierul şi gloria.

Regele Kazue se lasă pe spătarul tronului, cu ochi flămânzi.

— Vreau ca Págos să aibă totul.

— Le voi istorisi ce vrei, spun. Câtă vreme Urgia Prinţilor moare, nu va conta.

Fraţii págezi mă privesc de pe tronurile lor de gheaţă şi, unul câte unul, zâmbesc.

Când părăsesc în sfârşit sala mare, Lira mă aşteaptă cu un picior proptit de uşile-aisberg. Are părul umed de la frig şi poartă un pulover împletit, care-i îneacă încheieturile subţiri. Când mă vede, expiră şi se împinge de lângă uşă.

— Ce faci? întreb.

Lira ridică din umeri.

— Mă asigur că n-ai murit.

Îi arunc o privire deloc convinsă.

— Trăgeai cu urechea.

— Acum am terminat, spune ea şi ridică din sprâncene, parcă provocându-mă să fac ceva.

Înainte să apuce să plece, o apuc de încheietură şi o trag spre mine. Lira se răsuceşte atât de repede, că părul i se împrăştie pe faţă. Clatină din cap, să şi-l dea din ochi, şi apoi ne priveşte mâinile, încruntându-se.

— Vreau să ştiu ce-a fost în mintea ta, mai devreme, zic. Să ameninţi cu moartea o prinţesă în propriul regat. Nu a fost cea mai reuşită încercare de umor.

Lira îşi smulge mâna dintr-a mea.

— Lui Kye i s-a părut amuzant.

— Chiar dacă mă bucur că voi doi deveniţi mai apropiaţi, ar trebui să-ţi aminteşti că este un idiot.

— Aşa eşti şi tu, dacă ai încredere în familia asta.

— Nu am nevoie să mă încred în nimeni. Am nevoie ca ei să se încreadă în mine.

— Pentru un pirat, minţi foarte prost, zice ea. Şi nici nu te pricepi la târguri. Tot ce ai oferit tu pare atât de mult, prin comparaţie cu nimicul primit.

— Nu este nimic. Va pune capăt războiului.

— Chiar eşti copil, dacă tu crezi că e atât de simplu.

— Crezi că a fost uşor să îmi cedez regatul prinţesei Yukiko? Nu trebuie doar să mă căsătoresc cu ea, ştii? Trebuie să renunţ la orice vis am avut şi să stau să-mi fac datoria pe care o evit de o viaţă.

Strâng pumnii din reflex şi îi urmăresc reacţia. Vreau ca Lira să priceapă că nu am făcut târgul dintr-un capriciu şi că din ziua aceea l-am regretat.

Cunosc consecinţele acţiunilor mele şi fac tot ce pot ca să găsesc o cale de scăpare.

Lira mă priveşte fără un cuvânt şi nu sunt sigur cum mă aştept să reacţioneze, sau dacă am dreptul să mă aştept la orice, dar tăcerea ei este mai iritantă decât orice am anticipat.

Ceasul din sala mare marchează începutul vânturilor de noapte. Lira aşteaptă o clipă, până când toate cele trei clopote au sfârşit de bătut, apoi înghite. Prea tare.

— Chiar o să te însori cu ea? întreabă, apoi scutură din cap, de parcă n-ar vrea să afle răspunsul. Este un plan deştept, cred, spune ea. Te alegi cu Cristalul lui Keto şi cu o alianţă cu un regat puternic. Chiar dacă trebuie să renunţi la viaţa pe *Saad,* tot câştigi.

Zâmbetul ei forţat tremură uşor la ultima parte, dar când vorbeşte iar, vocea ei este calmă şi severă.

— Se pare că nu pierzi niciodată, nu-i aşa, Elian?

Nu sunt sigur cum să-i răspund, pentru că simt că, în ultima vreme, nu fac decât să pierd. Târgul cu Yukiko face parte din aceeaşi categorie.

Oftez, iar când Lira îşi dă părul la o parte simt nevoia să-i explic planul meu. Tot ce am pus la cale ca să scap de târgul cu Yukiko îmi stă pe limbă, ca un impuls. Ştiu că nu ar trebui să mă apăr nici în faţa ei, nici în faţa altora, dar simt că asta vreau.

— Nu va conta târgul încheiat, când se termină, spun. Dacă supravieţuiesc, atunci am o

propunere pe care Yukiko nu o va putea refuza.

— Nu crezi că ai făcut suficiente propuneri?

Mă priveşte fără urmă de afecţiune.

— Îţi pui regatul în pericol lăsându-te manipulat de o prinţesă flămândă de putere, care...

Se întrerupe şi priveşte podeaua, cu o expresie impenetrabilă.

— Lira...

— Nu.

Ridică o mână, păstrând distanţa dintre noi.

— Nu-mi datorezi nimic, mai ales dacă sunt explicaţii. Cei din familia regală nu datorează nimic nimănui.

Când o aud rostind „familia regală”, parcă mă arde. Am încercat atâta vreme să scap de această ştampilă şi când rosteşte ea aceste cuvinte, cu atâta siguranţă, de parcă nu m-ar fi văzut niciodată altfel, mă doare. Mereu prinţ, niciodată un simplu bărbat.

Expir încet şi îmi vâr mâinile în buzunare.

— Nu am zis că ţi-aş datora ceva.

Lira se întoarce. Că m-a auzit sau nu, nu sunt sigur, dar pleacă fără să se uite în urmă şi eu nu o urmez. O parte din mine vrea să facă asta – o parte mai mare decât aş vrea să recunosc –, dar nu aş şti ce să zic.

Îmi trec mâna prin păr. Nu se mai termină odată noaptea asta!

— Să ştii că nu sunt oarbă.

Yukiko iese din umbre, ca o stafie. În lumina palidă a torţelor, ochii ei par aproape albi şi, când

se apropie de mine, lucirea focului îi îmblânzeşte contururile aspre ale feţei, până când pare bună. Blândă.

Lumina chiar că joacă feste minţii.

— Nu contează pentru mine, zice ea.

— Sunt convins că nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Despre fata aceea, Lira.

— Cred că e dificil să nu o vezi.

— Aşa e.

Zâmbetul lui Yukiko arde mai tare decât focul.

— Este limpede că aşa crezi.

Îmi masez tâmplele. Nu sunt în stare de încă o conversaţie criptică.

— Spune ce ai de spus, Yukiko. Nu am chef de jocuri.

— Asta e ceva nou, răspunde ea. Dar fie, pentru că eşti musafir la mine acasă.

Îşi trece degetele prin păr şi îşi muşcă buzele albastre. Gestul mi se pare mai degrabă ameninţător decât promiţător.

— Poate că ţii la ea, dar asta nu schimbă nimic. Iubirea nu este pentru prinţi, şi cu atât mai puţin pentru regi. Mi-ai promis că vei deveni rege. Regele meu. Vreau să îţi amintesc asta.

Îmi vine în minte privirea sălbatică a Lirei. Nici măcar nu s-a uitat spre mine înainte să plece. Ultimul lucru pe care părea dornică să îl audă erau motive sau explicaţii. *Te laşi manipulat,* a spus ea. *Membrii familiei regale nu datorează nimic nimănui.* Dar nu e aşa. Le datorez multe multor oameni, iar Lira nu face excepţie. Poate că nu explicaţii, însă viaţa mea i-o datorez şi mi se pare

acelaşi lucru.

Mă mişc şi când îmi dau seama că este reacţia dorită de Yukiko mă uit urât.

— Nu ţi-am promis un rege, spun eu. Cred că ce te interesa era un regat. Îţi pasă care?

— Mi se pare că vrei să ne încalci înţelegerea.

— Nu, vreau să o renegociez.

Yukiko rânjeşte şi se apleacă spre mine, trecându-şi o mână ca de pisică peste pieptul meu. Respiraţia ei rece îmi apasă gâtul şi, când întorc capul, îi aud zâmbetul din voce.

— Atât de multe trucuri, şopteşte ea. Vei avea nevoie de mâneci mai largi în care să le ascunzi.

Capitolul 34

Masivul muntos este ascuns de norii care i-au dat numele şi o furtună de zăpadă fără sfârşit îi înceţoşează imensitatea. Chiar şi aşa, tot mă minunez. Ştiu că, dincolo de cerul care ascunde jumătate din peretele de stâncă, se află un vârf infinit. O poartă către stele. Muntele Norilor din Págos este cel mai înalt punct al lumii, cel mai îndepărtat de mare şi deci de influenţa mamei. De a mea. Dacă Al Doilea Ochi al lui Keto chiar se află în muntele acesta, atunci este într-adevăr ascunzătoarea perfectă. Departe de mine, până acum.

Faţa mi-e acoperită de straturi de material gros care-mi ascund totul, mai puţin ochii. Vreau să le îndepărtez, dar frigul este insuportabil. Nu îndrăznesc să dau drumul beţelor din mâinile mele.

Nici măcar nu ştiu dacă aş putea. Mi se pare că mâinile îmi sunt îngheţate în formă de pumni.

Urmăm ruta în sus pe munte zile întregi, care devin săptămâni, într-o tăcere tot mai adâncă. Tace până şi Kye, care merge la pas cu Elian, privind din când în când în spate, la Madrid – ca să se asigure, poate, că nu s-a transformat într-o statuie îngheţată sau n-a fost suflată de pe stâncă de vânturile brutale. La fel şi Elian.

Simt o linişte ciudată la gândul că nu vorbeşte cu nimeni, nu doar cu mine. Rămâne stoic, urmând-o pe prinţesă. Nu ştiu de ce partea asta mi se pare mai puţin liniştitoare.

Ştiu că mariajul este un efect secundar al apartenenţei la o familie regală. La fel ca multe altele. Obstacole mascate cu viclenie ca îndatoriri. Încercări prezentate drept soluţii şi poveri croite doar pentru cei mai puţin dispuşi să le poarte. Toate sunt doar o serie de consecinţe izvorâte din moştenirea unui regat. Yukiko este efectul secundar al lui Elian, aşa cum Mâncătorul-de-Carne a fost al meu. Şi-a negociat propria persoană pentru hartă, într-o încercare nobilă de a-şi salva misiunea, renunţând la orgoliu. Astfel de lucruri sunt de aşteptat – sunt previzibile. Dar sunt şi uimitoare.

Nu ştiu ce mă aşteptam să obţin când l-am înfruntat la palat, dar sigur nu săptămâni de tăcere aspră. Nu sunt sigură nici de ce l-am întrebat despre Yukiko. Nu de aceea l-am aşteptat în timp ce negocia cu familia regală. Dar nu m-am putut abţine. În ultima vreme mi s-a părut imposibil să

încerc. Poate c-a fost în favoarea mea, până la urmă, fiindcă motivul original pentru care voiam să discut cu el – să întreb dacă s-ar fi gândit la o alianţă – nu era cu mult mai bun. Era o prostie să cred că puteam merge la el să-l întreb dacă dorea să facă pace între neamurile noastre. *Nu te ucid dacă nici tu nu mă ucizi pe mine.* Este ridicol. E simplu pentru mine să mă gândesc să fac un târg cu cineva care nu mi-a arătat decât loialitate şi un fel de a-ţi urma drumul cum nu am mai văzut. Liberă de umbrele domniei mamei, o nouă eră, fără însemnele morţii. O pace fragilă, poate. Dar cum să mă aştept ca Elian să facă la fel, când nici măcar nu ştie cine sunt? Când i-am ucis prietenul şi nenumăraţi alţi prinţi? Când am vrut să-l ucid şi pe el?

Urc cu spatele lui la mine, dar am faţa lui limpede sub ochi. Când cerul devine beznă, apoi soarele revine, o ţinem tot aşa mai departe. Cu cât urcăm mai sus, cu atât mai mult încep să o iau razna gândind. Revăzând conversaţii, acţiuni, ocazii. Întrebându-mă când am început să mă simt atât de umană.

Cerul capătă atâtea nuanţe de albastru, că le pierd şirul. Este o cuvertură din petice de culoare, care se amestecă perfect printre nori. Este un fundal pentru strălucirea albă a lunii şi a luminii călăuzitoare a stelelor.

— Trebuie să ne mişcăm mai repede! strigă Yukiko.

Abia dacă-i aud vocea peste vânturile îngheţate.

— Tabăra următoare este la două ore de mers şi trebuie să ajungem înainte de apus.

Elian se opreşte şi se uită la hartă, iar furtuna i-o flutură în mâini. Are marginile îngheţate şi, când degetele lui apucă mai strâns pergamentul, încercând să îl reţină când vântul se înteţeşte, se despică.

— Apusul e într-o oră! strigă el.

Yukiko respiră vălătuci de nori.

— Atunci, mergem şi mai repede.

Vântul le atenuează vocile, dar chiar şi eu aud oftatul lui Elian. Lasă umerii în jos şi aruncă o privire rapidă, să vadă dacă mai suntem toţi în urma lui.

— Se poate, ne strigă, deşi nu sunt sigură dacă ne spune nouă ca să se convingă pe el.

— Nu sunt sigur că pot să merg fără degetele de la picioare, spune Kye.

— Te duce Madrid.

— Nici eu n-am degete la picioare. Nici la mâini.

Madrid ridică mâinile înmănuşate şi icneşte.

— Cred că am pierdut câteva ieri.

— Măcar vor fi bine păstrate, zice Kye şi loveşte zăpada cu cizma, pentru emfază. Dacă le luăm la coborâre, un vindecător va putea să ţi le coasă la loc.

Deşi văd doar ochii lui Madrid, sunt sigură că se strâmbă.

— Nu avem timp de aşa ceva, zice Yukiko. Nu mai irosiţi energia şi mişcaţi-vă.

Madrid vâră un băţ în zăpadă şi îşi dă jos

masca de blană. Pe buze i se adună promoroaca.

— Este un ordin regal? întreabă ea.

Yukiko îşi aruncă gluga pe spate şi vremea pare să se încline în faţa ei. Stăpâneşte frigul aşa ca mine, odinioară.

— Eşti în regatul meu.

— Dar nu şi la Curte, spune Madrid.

Îşi şterge obrazul tatuat, unde vântul a început să muşte din el, şi arată spre Elian.

— Regele nostru e chiar acolo.

— Uiţi că încă nu e rege.

Dacă aerul n-ar fi fost deja îngheţat, sunt sigură că ultima remarcă ar fi făcut-o. Kye devine rigid şi îi văd mâna tresărind. Elian îi aruncă rapid o privire scurtă şi Kye se relaxează, de voie, de nevoie. Dar mâinile îi tresar în continuare.

Remarc că şi ale mele tresar.

Torik mormăie. Nu pare capabil să traducă expresiile lui Elian la fel de bine precum Kye şi, de îndată ce Elian se pleacă, ezitant, primul său ofiţer ţâşneşte în faţă. Torik se apropie de Yukiko şi văd pentru prima dată ameninţarea trupului său imens. Nu mai este uriaşul cel blând care veghează Saad-ul. Se apropie de prinţesă, azvârlind zăpada la fiecare pas.

— Tu…

— Ajunge.

Vocea lui Elian îi taie calea lui Torik. Întinde braţul şi Torik se opreşte.

— Căpitane… începe el.

— Am spus că ajunge, repetă Elian.

Ca de obicei, vocea lui nu trădează decât ce

vrea. Calm şi indiferenţă perfecte. Dar, chiar de la distanţă, îi văd ochii clipind împotriva furtunii, ca nişte porţi spre suflet.

— Am terminat? întreabă Yukiko.

Cu fiecare secundă în care buzele ei albastre se ridică, ale mele se răsucesc într-un mârâit sub mască. Fac un pas în faţă şi-mi trag materialul de pe faţă. Aerul muşcă.

— Încă nu, spun.

Yukiko îşi întoarce privirea de oţel spre mine. Cu coada ochiului îl văd pe Elian că se încordează. Când Yukiko face un pas spre mine, mâna lui se mişcă uşor într-o parte, spre pumnalul ascuns.

— Mai e ceva? întreabă Yukiko.

Da, multe, mă gândesc.

Felul în care-l priveşte pe Elian este cel mai rău – de parcă ar fi mai bună decât el. Manipularea unui prinţ ca să-i ia regatul, exact cum m-a manipulat pe mine mama, ca să şi-l extindă. Aşa cum am căzut eu în capcana Reginei Mării, Elian va cădea într-a lui Yukiko. Poate că a fost diferit, cândva, dar acum ştiu că nu pot fura ochiul şi nu-mi pot lăsa regatul să se ridice, dacă al lui Elian cade victima datoriei sale către ea. Trebuie să existe o cale ca amândoi să câştigăm lupta.

Nu suntem nişte moştenitori naivi, pe care să-i modeleze cum vor. Suntem războinici. Suntem conducători.

— Elian nu o fi rege, îi spun, dar nici tu nu eşti regină. Nu fără să-ţi ucizi fraţii.

— Cine are timp pentru crime în zilele noastre? Este mai bine să iei un alt regat, decât să aştepţi la

rând pentru al tău.

Insinuarea îşi atinge ţinta. Crede că mă poate batjocori cu târgul încheiat cu Elian. Şi presupun că poate. Pentru că urăsc să-l văd cum i se supune, fără să aibă de ales în privinţa viitorului. Cum îl foloseşte pentru planurile ei viclene, aşa cum intenţionam eu. Îmi aminteşte prea mult de viaţa mea de dinainte de *Saad.* De dinainte ca Elian să mă ajute să-mi dau seama cum e libertatea. Persoana care mi-a dat speranţă este acum gata să o sacrifice pe a sa.

— Ar trebui să ai grijă, îi spun lui Yukiko. Când iei ceva ce nu-ţi aparţine, va exista mereu cineva gata să-l ia înapoi.

— Atunci, bănuiesc că va trebui să-mi păzesc spatele.

— Nu e nevoie, îi spun. Îl văd perfect.

Yukiko îşi muşcă un colţ al buzei, pe jumătate amuzată, pe jumătate curioasă. Când îmi întoarce iar spatele, îndrăznesc să mă uit la Elian. Zâmbeşte uşor periculos, iar eu număr secundele până când se uită la mine. Verdele care străpunge noua ordine albă a lumii. Până când, în cele din urmă, Kye îi atinge umărul şi îl împinge mai departe.

Când se lasă noaptea, facem tabără în partea cea mai plată a muntelui. Corturi înfipte în zăpadă, în jurul unui foc rapid. Ne înghesuim în jurul lui şi gătim ce ne-a mai rămas din mâncare. Frigul pare mai rău dacă stăm pe loc, aşa că ne ţinem mâinile atât de aproape de foc că riscăm să ne ardem.

Vântul se vaită mai tare, iar echipajul îşi

încălzeşte gâturile cu romul adus de Madrid în loc de mai multă mâncare. Când noaptea se adânceşte şi râsetele devin respiraţii grele, ascult vântul, ştiind că nu voi putea dormi. Nu când Al Doilea Ochi al lui Keto este atât de aproape. Soarta lui Elian şi misiunea mea de a o răsturna pe mama ameninţă să se întrepătrundă şi nu pot închide ochii fără să mă gândesc cum se va termina războiul.

După o vreme, ninge mai liniştit, iar peste vântul muribund aud paşi moi apropiindu-se. Îi aud înainte să văd umbra, desenată pe refugiu de felinarul meu pe cale să se stingă.

Când se deschide fermoarul, nu mă miră să-l văd pe Elian pe vine, lângă cort.

— Hai cu mine, zice, iar eu merg.

Nu am văzut niciodată stelele. Nu ca Elian. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le-am făcut. Experienţe pe care Elian le-a trăit, iar nimeni altcineva, mai ales eu, n-ar putea visa la ele. Stelele sunt una dintre ele. Sunt ale lui, într-un fel în care nu aparţin altcuiva.

Elian nu doar că priveşte stelele, ci şi le şi imaginează. Desenează în minte imaginile lor, creând poveşti despre zei şi războaie şi sufletele exploratorilor. Se gândeşte unde se va duce al lui, când moare, şi dacă va deveni o parte din noapte.

Îmi spune toate astea pe Muntele Norilor, cu luna şi vântul şi spaţiul pustiu din faţa noastră. Echipajul doarme, la fel şi prinţesa din Págos. Parcă toată lumea doarme. Iar noi, doar noi, suntem în sfârşit treji.

— Nu am mai arătat asta nimănui, spune Elian.

Nu se referă la stele, ci la felul în care le vede el. Sunt secretul lui, aşa cum oceanul este secretul meu, şi când vorbeşte despre ele zâmbetul îi străluceşte ca o stea. Mă întreb dacă eu arăt aşa vreodată. Dacă ochii mei sclipesc când mă gândesc la acasă, revărsându-se asupra mea ca un val şi transformându-mă cu uşurinţa dinainte.

— Cred că sunt multe lucruri pe care nu le-ai arătat nimănui.

Nu vorbim despre Yukiko şi nici despre căsătoria care pare la fel de iminentă ca războiul nostru. Nu facem nimic, doar pretindem că mai e şi altceva în afară de întuneric şi de alegeri ţesute din coşmarul care ne aşteaptă.

Elian inspiră adânc. Mâna lui e lângă a mea.

— Credeam că voi simţi ceva când voi găsi cristalul, spune el.

— Victorie?

— Linişte. Dar suntem atât de aproape şi simt exact opusul. Parcă mi-ar fi groază de clipa în care vom deschide domul.

Ceva mi se mişcă în piept. Cred că e speranţa.

— De ce?

Elian nu răspunde şi acesta e un răspuns suficient. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, nu vrea să fie răspunzător pentru distrugerea unei întregi

rase, indiferent cât de rele ne-ar considera. Vreau să îi spun că aşa simt şi eu: groază amestecată cu chemarea datoriei. Vreau să îi spun că nu ne-am născut toate monştri.

Al Doilea Ochi al lui Keto ne poate distruge pe oricare dintre noi şi nu părem niciunul dornic să îl aibă. Mă joc cu ideea de a-i spune adevărul, căci poate l-aş câştiga de partea mea, aşa cum m-a câştigat el de partea lui. Dar mi se pare o poveste mai ceva decât a ochiului, fiindcă, dacă-i spun lui Elian cine sunt, nu va accepta niciodată. Aş putea promite că m-am schimbat. Sau nu că m-am schimbat, ci că mi-am revenit. Am redevenit cine eram şi cine aş fi putut fi, în lipsa mamei. Umanitatea m-a transformat mult mai profund decât la nivel de aripioare în picioare şi solzi în piele. Sunt diferită şi pe dinăuntru, nu doar pe dinafară. Simt oroarea a ce am făcut şi dorinţa copleşitoare de a o lua de la capăt. De a deveni regina pe care cred că şi-a dorit-o mereu Crestell.

Mă întorc spre Elian şi las ninsoarea să-mi ude obrazul.

— Mi-ai cerut cândva să-ţi spun ceva ce nu ştii despre sirene, îi zic. Există o legendă printre ele care avertizează ce se poate întâmpla dacă un om ar lua o inimă de sirenă.

— Nu am auzit-o.

— Pentru că nu eşti sirenă.

— Nici tu, spune Elian, cu acelaşi ton sec.

Îi zâmbesc şi spun:

— Se spune că, dacă un om ar răpi o inimă de sirenă, ar deveni pentru totdeauna imun la efectele

cântecului.

Elian ridică o sprânceană, cinic.

— Imunitate la cântecul unei sirene moarte?

— La cântecul oricărei sirene.

Nu ştiu de ce îi spun asta. Poate din speranţa că, dacă războiul nu se poate sfârşit, atunci măcar îi putem supravieţui. Sau dobândi o oarecare şansă.

— Poveştile spun că motivul pentru care sirenele se dizolvă atât de repede în spumă când mor este ca să împiedice asta.

Elian se gândeşte.

— Crezi că e posibil? întreabă. Dacă aş reuşi cumva să scot inima unei sirene, înainte să se topească, aş putea să înfrunt brusc orice sirenă fără să-mi fie teamă de farmecele ei?

— Cred că nu contează, îi spun, dacă tot pui la cale să le ucizi pe toate.

Ochii lui îşi pierd din lumină.

— Cred că ştiu de ce familiile originale nu au folosit cristalul când a fost făcut, spune el. Genocidul nu pare o alegere corectă, nu? Poate că, după ce o ucidem pe Regina Mării, va fi destul. Poate că se opresc toate. Poate chiar şi Urgia Prinţilor se opreşte.

Mă întorc din nou spre cer şi întreb încet:

— Chiar crezi că ucigaşii pot să nu mai fie ucigaşi?

— Aşa vreau să cred.

Vocea lui mi se pare departe de a prinţului încrezător pe care l-am cunoscut acum atâta vreme. Nu mai este bărbatul care comandă o navă

sau băiatul născut să comande un imperiu. Este ambii şi niciunul. Este ceva care există între ei, ceva ce numai eu pot să văd. O mică eroare a lumii în care este blocat.

Gândul aprinde ceva în mine. Îmi iau privirea de la stele şi mă întorc spre el, cu obrazul umed pe pătura pătrunsă de zăpadă. Elian este ca apele pe care le cutreieră: tăcut şi liniştit la suprafaţă, dar dincolo de asta se întinde nebunia.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune un secret? întreb.

Elian se întoarce spre mine şi dintr-odată mă doare să-l privesc. Simt un dor periculos şi mă provoc în mintea mea iar şi iar să îi spun tot. Să îi dezvălui adevărul şi să văd dacă oamenii sunt la fel de capabili de iertare cum sunt de răzbunare.

— Ce-ar fi dacă mi-ai spune?

— Ar schimba felul în care mă priveşti.

Elian ridică din umeri.

— Atunci, nu îmi spune.

— Dar dacă trebuie să ştii?

— Oamenii nu spun secrete fiindcă trebuie să le afle cineva. Spun secrete fiindcă au nevoie să spună cuiva.

Înghit. Îmi aud inima bătând.

— Te voi ruga ceva, în schimb.

— Să ţin un secret?

— Să îmi faci o favoare.

Elian încuviinţează şi eu uit că suntem criminali şi duşmani şi că, dacă-mi dezvălui identitatea, s-ar putea să mă ucidă. Nu mă gândesc la Yukiko, care-l pretinde ca premiu a cărui valoare nu o cunoaşte. Nu mă gândesc la Regina Mării sau la trădare. Mă

gândesc la inima mea omenească, care bate dintr-odată atât de repede, şi la cuta dintre sprâncenele lui, în timp ce-mi aşteaptă răspunsul.

— O să mă săruţi vreodată?

— Asta nu e o favoare, spune Elian încet.

Mâna lui se mişcă de lângă a mea şi simt o absenţă bruscă.

Se aşază pe obrazul meu. Degetul lui mare îmi mângâie buza. Simt că e cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată şi cel mai bun lucru pe care l-aş putea face şi ce este mai ciudat e că deodată sunt unul şi acelaşi lucru.

Cât de ciudat este că, în loc să-i iau inima, sper să o ia el pe a mea.

— Îţi aminteşti când ne-am văzut prima dată? întreabă el.

— Ai spus că sunt mai fermecătoare inconştientă.

Elian râde şi e atât de aproape, că îi simt corpul tremurând lângă al meu. Văd fiecare cicatrice şi pistrui de pe pielea lui. Fiecare dungă de culoare din ochii lui. Îmi ling buzele. Aproape că-i simt gustul.

— Întreabă-mă iar, zice el.

Îşi lipeşte fruntea de a mea. Respiraţia lui îmi arde buzele. Închid ochii şi îi inspir mirosul. Lemn-dulce şi sare oceanică şi, dacă mă mişc, dacă respir, lucrul acela fragil dintre noi va dispărea, purtat de vânt.

— Fă-o odată, spun.

Şi o face.

Capitolul 35

Calea se încheie cu apă, aşa cum a început.

Cu Yukiko ghid, conducându-ne pe ruta ei sacră, tăiem călătoria în jumătate şi nu ne rătăcim. Ne duce în tabere cu focuri rapide suficient de puternice să găurească muntele şi pe cărări care taie şi timpul, şi muntele. Rute mai rapide, rute pline de trucuri. Tehnologie care, uneori, ne şi cară o parte din drum. Nu e de mirare că membrii familiei regale pot supravieţui urcuşului, când au atâtea la dispoziţie. Nu e de mirare nici că nimeni din afară nu supravieţuieşte.

Detest să găsesc puncte comune cu oameni ca Yukiko, dar trebuie să recunosc că familia sa este isteaţă. Folosesc tot ce pot ca să-şi perpetueze legenda originilor, asigurându-şi loialitatea poporului numai prin respect. Nu este o mână proastă de jucat. Ca Elian şi sângele lui de aur. Sau ca mine şi puterea letală a lui Keto. Doar că, în cazul meu, legenda este adevărată.

Mă opresc şi restul echipajului se opreşte alături de mine. Mâna înmănuşată a lui Elian pluteşte periculos de aproape de a mea şi, deşi simt aerul încălzindu-se în jurul nostru, nu mă uit la el. Nu pot. Pot să privesc doar în faţă, cu picioarele îngropându-se în zăpadă tot mai mult. Dar nici să mă mişc nu pot. În faţă văd minuni. Văd palatul, cioplit din ultima răsuflare a zeiţei mele, Keto.

Deşi ne aflăm la nici două sute de metri de vârful muntelui, suntem la baza unui canion măreţ, înconjurat de apă căzătoare care se lovesc de un

morman de pietre negre. Arată ca urmele unei alunecări de teren şi când apa ajunge la ele formează movile de abur, care sâsâie ridicându-se, înainte să se risipească în nori. În mijlocul spumei, pietrele plutesc fără scop pe marginile unui şanţ imens, ca nişte bariere care ţin în interior apa neîngheţată, în mod miraculos. În centru, înconjurat de insuliţe de zăpadă, se află palatul. Este un aisberg care se ridică până la înălţimea cascadelor, cu ferestre făcute din vânt solid şi cornişe decorative, care se curbează şi ies în afară în unghiuri ciudate. Este un corp de zăpadă sculptat, o fortăreaţă de pante şi muchii care eclipsează chiar şi gloria muntelui.

Un drum de gheaţă ruptă duce spre palat, dar este prea fragmentat şi instabil să asigure trecerea unei armate de o sută de persoane. În schimb, găsim bărci cu vâsle prinse lângă şanţ, în zona cea mai liniştită, cea mai îndepărtată de cascadele care ne înconjoară. Ne împărţim în ele şi vâslim spre gura palatului; barca noastră este împinsă jumătate de forţa lui Torik şi jumătate de palele de vânt care ne propulsează în faţă într-o linie strâmbă.

Când coborâm, palatul este deasupra noastră, iar eu trebuie să-mi arcuiesc spatele doar ca să-l pot vedea bine. Dar nu avem timp să admirăm şi nici să ne întrebăm cum e posibil ca un palat construit din furtuni de zăpadă să pară cumva mai călduros. Un grad sau două peste restul Muntelui. Yukiko merge mai departe, hotărâtă, iar noi o urmăm în adâncurile aisbergului, folosindu-ne de

lumina torţei sale să ne ghideze când merge prea repede să ne putem ţine după ea.

Pereţii strălucesc ca nişte săli de oglinzi, aşa că, dintr-odată, numărul nostru se dublează. Se triplează. Tot ce văd sunt feţe şi smocuri de respiraţie, care se amestecă printre noi precum ceaţa. Nu putem să nu rămânem puţin în urmă, mergând mai încet şi încercând să descifrăm care este reflexia şi care este, de fapt, Yukiko. Când rămânem prea mult în urmă şi ea coteşte după un colţ mult prea în faţă, suntem aruncaţi în beznă. Mâna lui Elian o găseşte pe a mea. Strânge o dată şi totul în mine se încălzeşte. Corpul mi se arcuieşte spre el şi îmi lipesc mâna liberă de pereţii gheţarului. Când trecem de colţ, Yukiko ne luminează din nou feţele.

Nu dau drumul mâinii lui Elian.

Yukiko se opreşte lângă zidul de gheaţă care sclipeşte de căldura torţei sale, trimiţându-ne ecourile feţelor. Agaţă torţa într-un suport mic şi face un pas în spate.

— Am ajuns, spune ea.

Elian îmi aruncă o privire rapidă, îşi scoate cheia de la gât şi i-o întinde lui Yukiko. Ochii îi sunt nerăbdători când ea o ridică şi o lipeşte de un spaţiu concav în perete. Adâncitura are forma colierului, în detaliu, de la fiecare curbură decorativă la montura cu colţi. Este lacătul perfect pentru cheia noastră şi, când Yukiko lipeşte colierul de zid, intră perfect.

Din tavan cade zăpadă şi curge pe ziduri ca apa. Se aude un geamăt adânc şi panoul gros de

gheaţă se dă la o parte şi dezvăluie o peşteră prea mare să poată încăpea în acest palat.

Elian intră, ca un explorator. Îl urmez repede, fără să dau atenţie prinţesei. Totul este albastru. Trunchiuri groase de chiciură se lipesc de tavan şi coboară în pâlcuri grele. Pornesc din pereţi ca nişte crengi, vene de gheaţă care pavează podeaua cu rădăcini. E o pădure de gheaţă şi zăpadă.

Echipajul se înşiră încetişor înăuntru şi privesc cu toţii, minunându-se. Spre deosebire de restul aisbergului, peştera chiar este superbă. Un loc atins de Keto. Dar Elian nu stă să admire nimic. Priveşte hotărât înainte, în centrul domului.

Un turn de apă oceanică pluteşte într-un amestec perfect de smarald şi safir şi recunosc imediat apa din Marea Diávolos. De acasă.

În inima ei se află Al Doilea Ochi al lui Keto.

Nu se compară cu nimic din ce am văzut. Nici chiar ochiul din tridentul Reginei Mării, cu forma sa cioplită brut şi culoarea spălată de zecile de ani petrecuţi sub apă. Piatra aceasta nu este afectată de nimic. Cioplită într-un cerc perfect geometric, este nuanţată de ochii împodobiţi ai mamei şi de litrii de sânge vărsat în numele ei.

Turnul care-l adăposteşte este o sculptură de gheaţă solidă, dar, când Elian se întinde să îl atingă, nu se dă înapoi. Nu este îngheţat, ci suspendat. În timp şi spaţiu.

— Nu putem să îl topim, zice Elian.

— Nici să îl spargem, spune Yukiko. Am putea distruge cristalul.

— Mă îndoiesc că l-am putea sparge. Pare

impenetrabil.

Yukiko scutură din cap cu furie.

— Trebuie să îl deschidem. Care este ritualul?

Toate capetele se întorc spre mine şi eu inspir. Mă pregătesc. Este momentul pe care-l aşteptam. Lucrul pe care m-am convins să-l fac pe nava lui Elian. Mă uit la el, la părul care i se ondulează după urechi, ciufulit într-un fel care arată limpede că a dormit într-un cort umed. Încruntarea care-i pulsează în maxilar. Mirosul ridicol de lemn-dulce, de câte ori oftează.

Sunt prea aproape.

Îmi dreg glasul.

— Sânge de sirenă, zic.

Elian se întoarce spre mine.

— Ce?

— Crezi că oricine poate mânui Cristalul lui Keto? întreb. Trebuie să fie un războinic demn de magia Cristalului.

— Un războinic, zice el.

— Un ucigaş de sirene.

Minciuni şi iar minciuni, toate amestecate cu jumătăţi de adevăr.

Kye îşi aruncă braţele în aer şi face un pas în faţă.

— De unde să luăm sânge de sirenă? întreabă el. De ce ai aşteptat până acum să ne spui asta?

— Nu prea contează când ne-ar fi zis, spune Madrid, privindu-mă cu o expresie impenetrabilă. Sirenele nu au sânge, ci acid. Nu putem face rost de el dacă se prefac în spuma mării şi chiar dacă am face-o ar roade orice recipient.

— Pumnalul.

Arăt spre centura lui Elian.

— Singurul de pe lumea asta care poate suporta sângele de sirenă.

— Nu îl suportă, spune el, ci îl bea.

— Îl absoarbe, îl corectez. Nu îmi spune că nu ai remarcat că, după fiecare sirenă ucisă, e mai puternic şi mai greu?

Elian rămâne tăcut.

— De unde ştii tu asta? întreabă Yukiko, înclinând capul într-o parte. Este ceva la tine ce nu pot înţelege.

O ignor şi mă uit la Elian. Sprâncenele i se adună şi ştiu că, în clipa aceea, se îndoieşte de mine. Chiar dacă eu o ignor pe Yukiko, el nu o face. Este bănuitor – poate că a fost mereu – şi, deşi are dreptul să fie şi o parte din mine e mândră de el pentru asta, tot doare. Nu sunt de încredere şi mă ucide că ar putea să ştie asta.

În acelaşi timp, nu-l pot lăsa să fie el cel care eliberează ochiul.

Îi arunc un zâmbet nonşalant.

— Ţi-am spus că mă voi face utilă.

Elian îşi scoate pumnalul şi îl ridică în lumina din peşteră. Răsuceşte lama în mână şi face un pas spre mine. Mă gândesc să dau înapoi, dar rămân pe loc. Să mă retrag acum m-ar face să par vinovată.

— Deci? întreb.

— Deci ce? spune el. Te cred.

Se opreşte o clipă, aşteptând parcă să îl contrazic şi să îi spun că e o greşeală. Mai ridicol

este că asta vreau. Vreau să îi spun că n-ar fi trebuit să facă niciodată prostia să creadă în mine. Dar nu zic nimic, aşa că Elian se întoarce spre apele încremenite din Diávolos şi îşi înfige pumnalul în mijlocul lor.

Trebuia să fiu bucuroasă că a eşuat.

Sângele dinăuntrul pumnalului nu mai este de mult. A fost băut şi prefăcut în magia care l-a făcut invincibil şi i-a permis să absoarbă viaţa sirenelor. Ştiam asta, dar i-am dat speranţă lui Elian, pentru că asta fac mincinoşii când nu vor să fie prinşi. Şi trebuia să îi fac să creadă că eu ştiam că pumnalul va funcţiona, pentru că altfel de ce aş fi aşteptat să le spun abia acum că sângele era cheia?

A trebui să-l las pe Elian să eşueze ca să reuşesc eu. Doar că nu trebuia să mă simt atât de prost.

Au trecut ore şi sunt sigură că s-a lăsat noaptea. Echipajul doarme în diverse camere mai mici din afara domului. Santinele şi musafiri nepoftiţi. Sunt hotărâţi să nu plece până când nu găsesc o cale să elibereze ochiul. Dacă determinarea lui Elian n-ar fi fost suficientă, furia lui Yukiko i-ar fi reţinut aici, oricum.

Încearcă, a zis ea*. Încearcă numai să pleci fără gloria promisă fratelui meu.*

Strâng sabia uşoară şi mă uit la Al Doilea Ochi

al lui Keto, suspendat în apele de acasă. Pe pielea mea, colierul cu scoică strigă. Doreşte să fie reunit cu apa puternică, creatoarea sa. Simt şi eu atracţia constantă a Mării Diávolos, care-şi întinde braţele să mă tragă spre sine.

Apuc sabia şi mă tai în palmă.

Sunt indiferentă când sângele îmi curge pe braţ şi cade pe ochi. Nu simt durere arzătoare, nici răceala nesfârşită a acidului. Este doar sânge cald şi roşu şi foarte omenesc. Şi totuşi.

Când sângele atinge apa, se dizolvă. Partea de sus a turnului se topeşte la interior într-o deschidere suficientă să vâr mâna înăuntru. Iau piatra şi oftez. Pare atât de mică, dar îi simt puterea în mine. Potenţialul de brutalitate. Aproape că-mi arde mâna.

— Am simţit că e ceva în neregulă cu tine.

Mă răsucesc, cu ochiul strâns în pumn.

— Ştiam că e ceva, repetă Yukiko.

Adulmecă aerul, de parcă ar simţi monstrul din mine.

— Nu eşti om.

Îmi pun sabia în teacă şi vorbesc încet.

— Nu ştii ce zici.

— Probabil că nu, dar hai să o spun totuşi. Eşti una dintre ele, nu? O sirenă.

Nu răspund, iar ea pare să considere asta drept răspuns. Rânjeşte, iar buzele subţiri i se despică şi-i fac mere din obraji.

— Cum te-ai deghizat aşa? întreabă ea. Cum e posibil?

Scrâşnesc, detestând felul în care mă priveşte,

ca pe un peşte agăţat în cârlig. De parcă aş fi ceva de examinat şi de studiat, nu de temut. Vine spre mine, dându-mi târcoale până când e de cealaltă parte a turnului îngheţat.

Îi arunc o privire ucigaşă.

— Regina Mării a părut să creadă că ar fi o pedeapsă, nu o deghizare, spun.

— Şi să furi cristalul te absolvă? întreabă ea.

Curioasă, fără teamă, continuă:

— Mă întreb ce crimă ai comis ca să păţeşti asta.

— M-am născut, pentru început, zic eu. Regina Mării n-a suportat niciodată concurenţa.

Zâmbetul îi dispare şi în locul său se desenează ceva nou. Uimirea este înlocuită de şoc, iar mirarea, de nesiguranţă. Curiozitatea de teamă.

— Tu eşti, spune ea. Eşti Urgia Prinţilor.

Expresia îi rămâne nehotărâtă încă o clipă şi apoi, la fel de repede, ezitarea îi părăseşte faţa. Zâmbeşte cu viclenie.

— Şi tu, dintre toţi, nu ai ştiut? întreabă ea.

Îmi ia încă o clipă să îmi dau seama că nu mai vorbeşte cu mine.

Întorc capul spre intrarea în dom, unde se află Elian. Are faţa lipsită de expresie, privirea la ochiul din mâna mea. Pălesc şi inima mi se opreşte în piept. Dintr-odată, nimic nu mi se mai pare solid, exceptând aerul care mi s-a blocat în gât.

Eu cred în tine.

Pentru o clipă, sper prosteşte că poate nu a auzit. Dar, când privirea lui se loveşte de a mea, ştiu că ştie. Ştiu că a pus cap la cap puzzle-ul pe

care m-am străduit din greu să îl distrug. Când duce mâna la sabie, ştiu că noaptea se va sfârşi în sânge.

Capitolul 36

Urgia prinţilor.

Dincolo de aceste două cuvinte nu este nimic. Lumea se opreşte şi eu caut ceva în amintire – un semn, un indiciu, o *urmă.* Dar, în loc să nu descopăr nimic, descopăr că sunt un prost.

Am salvat-o pe Lira din mijlocul oceanului, fără nici o altă navă la orizont. Când şi-a recăpătat cunoştinţa, avea ceva inexplicabil de atrăgător – exceptând momentul în care a încercat să mă atace. A vorbit *psáriin* pe puntea navei mele. Şi, pe zei, sirena aceea! Ce spunea? *Parakaló.* Implora pentru viaţa ei şi nu m-am gândit să mă întreb de ce, chiar dacă nicio sirenă nu făcuse asta până atunci. Fireşte că implora, dar nu pe mine, ci pe una din neamul ei. Pe prinţesa ei.

— Şi tu, dintre toţi, nu ai ştiut? întreabă Yukiko.

Nu răspund.

Ştiam că Lira ascunde ceva, dar aşa ceva nu mi-am închipuit.

Mâna îmi zboară la piept, apăsând cicatricile de sub cămaşa mea. Cicatrici atât de asemănătoare cu cele ale lui Rycroft, după ce Lira a terminat cu el. În ziua aceea, în Midas, Urgia Prinţilor m-a găsit ea, după ce eu o căutasem atâta vreme degeaba. A lăsat o fecioară a mării să îmi răpească puterea şi apoi m-a zgâriat cu ghearele

deasupra inimii, pregătindu-se să mi-o smulgă din piept. Dacă nu veneau gărzile regale, m-ar fi ucis.

Lira m-ar fi ucis.

Îmi scot sabia în clipa în care ochii ei ţâşnesc spre ai mei. La început, nu sunt sigur ce vreau să fac, dincolo de a strânge mânerul până ce-mi trosnesc oasele. Dar, când Lira nu se mişcă, chiar dacă avansez, asta-mi aprinde mai tare furia dinăuntru. Trădarea. Nici măcar nu are bunul-simţ să tresară.

— Elian.

Îmi spune numele dintr-o suflare şi eu îmi pierd minţile.

— Te voi ucide, zic.

Chiar şi ca om, Lira e rapidă. Mai rapidă decât majoritatea luptătorilor novici pe care i-am întâlnit şi mult mai fluidă. E neîndemânatică, dar are ceva brutal în mişcări. Lovesc şi ea îşi dă umerii înapoi, într-o mişcare graţioasă. Pare şocată, dar îşi revine cât să dea un pumn în direcţia mea. O apuc de încheietură la câţiva centimetri de faţa mea şi i-o răsucesc. Cu dinţii dezveliţi, loveşte brutal cu piciorul. Mă dau la o parte, dar piciorul ei îmi atinge coapsa şi sunt străbătut de durere.

Fac semn spre cingătoarea ei.

— Sabia, zic.

— Îţi pasă dacă nu sunt înarmată?

— Nu confunda onoarea cu grija, fierb eu. Dacă trebuie, te voi distruge şi fără apărare.

Lovesc din nou, iar ea se dă la o parte din calea mea, deşi cu greu. În clipa în care nu mai pot ajunge la ea, aud un zgomot metalic.

Lira scoate sabia într-un arc perfect, aşa cum am învăţat-o, şi mârâie.

Văd animalul din ea.

Săbiile noastre strigă împreună, oţel pe oţel.

Blochez când Lira taie aerul şi o apuc din nou de încheietură. Când i-o îndoi tare, îi cade sabia din mână. O răsucesc spre mine, cu braţele lipite de corp. Inima îmi bate cu putere, la spatele ei, iar ea se zbate în strânsoarea mea. E rece, mereu atât de rece, dar între noi se scurge sudoarea.

— Termin-o! strigă Yukiko.

Înghit şi mă gândesc la sabia blocată între noi. Mâinile mele nu se pot mişca în unghiul potrivit şi gândul de a fi atât de aproape, de a o auzi icnind şi de a simţi cum viaţa o părăseşte e prea mult.

Îmi face rău.

Mă gândesc la gustul sărutului ei, cu poveştile stelelor deasupra noastră. O galaxie a privit cum trupul ei s-a arcuit după al meu. Cum mi-a cerut să o sărut şi abia dacă am reuşit să-mi păstrez cumpătul.

Lira îşi întoarce obrazul spre mine şi expiră scurt.

Apoi loveşte cu cotul şi îmi trosneşte bărbia.

Îi dau drumul şi ea se aruncă să îşi recupereze sabia. Cu un hohot deloc vesel, îmi duc mâna la gură.

— Cu siguranţă te ridici la înălţimea legendei, spun.

— Ajunge, Elian.

Îndreaptă sabia între noi, ca o barieră.

Scuip sânge pe podea.

— Va fi îndeajuns când voi fi eu mort.

Când atac iar, ignor totul, cu excepţia trădării care urlă în mine. Lovesc iar şi iar, metal pe metal. Iar şi iar. Fiecare atac şuieră în aer, iar timpul pare să se mişte deodată şi apoi să se oprească brusc. Secunde nesfârşite, apoi minute, până când cade în genunchi şi cristalul se rostogoleşte pe podea odată cu ea.

Lira nu se aruncă după el şi nici eu. Nu pot decât să mă întreb câtă vreme va mai ţine sabia deasupra capului, apărându-se de atacurile mele.

Acceptă fiecare lovitură cu o privire moartă. Apoi coatele încep să îi tremure şi glezna îi cedează. Lama clănţăne pe podeaua rece. Lira se întinde, aşteptând, cu o expresie indiferentă. Îmi oferă deschiderea pe care credeam că o vreau.

Strânge între degete colierul cu scoică şi tresar. Parcă m-ar tachina cu fiecare indiciu pe care nu l-am văzut. Ridic din nou arma, simţind oţelul greu în mâinile mele. Pot să îl răzbun pe Cristian. Să răzbun fiecare prinţ care a murit în ocean şi pe cei care ar putea să moară încă. Pot să o ucid şi să termin odată.

Las sabia să cadă.

Lira expiră. Sudoarea îi acoperă tâmplele şi privirea ei neliniştită mă străpunge. Aş vrea să o fi ucis. Aş vrea să mă fi ucis ea pe mine. Dar ne uităm unul la altul şi apoi Lira scutură din cap şi îmi seceră picioarele.

Când cad pe podea, lângă ea, scoate un suspin frustrat.

— Data viitoare când vrei să ucizi pe cineva, nu

ezita, îmi spune.

— Nu eu ar trebui să-ţi spun asta?

— Ce faci? întreabă Yukiko.

Mă ridic în capul oaselor. Prinţesa din Págos se uită urât la mine.

— E Urgia Prinţilor.

O spune de parcă ar crede că am uitat. De parcă ar fi o posibilitate să o fi lăsat pe Lira să trăiască pentru că sunt chiar prost, nu pentru că sunt chiar atât de uman.

Mă ridic şi mă scutur.

— Da, ştiu, zic şi iau ambele săbii de pe podea.

— A venit după cristal, spune Yukiko, exact ca noi.

— Acum va pleca fără el.

Lira priveşte Cristalul lui Keto, la câţiva centimetri de locul în care se chirceşte ea pe podea. Dar nici măcar nu încearcă să întindă mâna după lucrul pentru care a venit.

— Ridică-te, zic.

Yukiko se aruncă în faţă.

— Nu poţi face asta, spune ea, revoltată. Dacă echipajul tău nu ar dormi buştean de cealaltă parte a palatului, ţi-ar spune că nu o poţi lăsa să scape.

Îmi înclin încet capul spre Yukiko.

— Nu eşti încă regină. Să nu crezi nicio secundă că poţi să-mi spui ce să fac. Şi nici ei nu pot.

Îmi şterg sângele de la gură. Mereu par să fiu plin de sânge, dar noaptea asta e una dintre puţinele când este doar al meu. Ultima dată, a fost sub puntea navei lui Rycroft. Ultima dată a fost al

Lirei.

Lira se ridică în picioare şi urmăreşte ce am de gând să fac. Nu vreau să fiu afectat, dar sunt. O văd stând acolo, aşteptându-mi porunca, de parcă ar fi o membră loială a echipajului, şi lanţurile care mă reţin se rup ca nişte corzi.

— Pleacă de unde ai venit, spun. Acum.

Mă las pe vine să culeg cristalul de pe podea şi Lira ezită. Îi văd umbra mişcându-se nesigur în lumina slabă. Timpul se târăşte prin încăpere, precum noroiul.

— Aş vrea ca ăsta să poată fi sfârşitul, spune ea.

Pare mai mult o avertizare decât o ameninţare, dacă a existat vreodată o diferenţă între ele. O predicţie a bătăliei inevitabile care urmează. Nu răspund. Aştept ca paşii ei să dispară din dom şi doar când sunt convins că a plecat mă ridic în picioare.

— Nu o poţi lăsa să trăiască, spune Yukiko.

— Va avea suficient timp să moară, spun şi cântăresc cristalul în palmă. Alături de mama ei.

Yukiko nu poate să creadă.

— Te-am avertizat că iubirea nu e pentru regi. Vei vedea asta curând, după ce ne căsătorim.

— Ai putea să nu mai vorbeşti despre căsătorie, pentru că nu se va întâmpla, îi spun.

Yukiko mă priveşte aspru.

— Un prinţ care-şi retrage cuvântul? Ce noutate!

— Ţi-am spus că-ţi voi oferi o alternativă, spun şi mi se simte nerăbdarea în voce. N-oi vrea eu să

fiu regele din Midas, dar mai mult ca sigur nu vreau să fii tu regină.

— Atunci, care ar fi oferta mai atrăgătoare?

Scrâşnesc. Reacţiile par să fie tot ce doreşte Yukiko, iar Lira mi le-a luat şi pe ultimele de care eram capabil.

— Presupun că eşti la curent cu problema reginei Galina.

— Fratele meu m-a informat când a luat tronul.

— Kardiá avansează prin înţelegeri comerciale cu alte regate. Regina lor se dovedeşte a fi foarte îndrăgită în nord. Galina nu poate concura cu asta, dacă nu interacţionează cu poporul, de teama de a nu-i infecta. Eidýllio suferă pentru că a declarat că nu va alege alt soţ care s-o ajute cu domnia.

Dezinteresul lui Yukiko este bine exersat.

— De ce mi-ar păsa?

— Pentru că nu a spus că nu-şi va lua o soţie.

— Vrei să devin regina din Eidýllio? spune Yukiko, uluită.

— O regină, o corectez.

— Şi de ce ar fi Galina de acord?

— Puterea ei nu afectează femeile. Ai putea să creezi conexiuni cu alte regate în numele ei, să te întâlneşti cu demnitari, cu diplomaţi. Poţi să te vezi cu oamenii din regat, să inspiri loialitate. Toate lucrurile pe care Galina nu le poate face.

— Şi moştenitorii?

— Galina nu este interesată să continue o descendenţă blestemată.

— Te-ai gândit la toate.

Yukiko aproape că toarce.

— Ai şi vorbit cu ea?

— Galina a fost de acord că ar fi un aranjament cu beneficii mutuale, mai ales dacă-i oferă legături atât cu Págos, cât şi cu Efévresi. Fireşte, Midasul îi va fi îndatorat.

— Şi dacă refuz?

— Ori te căsătoreşti cu o regină puternică şi conduci alături de ea, ori rămâi în Midas cu un viitor rege care-ţi va pune la îndoială fiecare mişcare.

Strecor cristalul în buzunar, lângă busolă.

— Cine ştie dacă voi supravieţui azi? Chiar vrei să fii logodită cu un prinţ condamnat la moarte?

Yukiko mă priveşte şi ştiu că e irelevant dacă înţelegerea este sau nu profitabilă. Acum vrea doar să câştige şi, dacă ar ceda atât de uşor, atunci nu ar conta că primeşte un regat puternic la final. Pentru ea, să îşi piardă reputaţia este mai rău decât să-şi asigure viitorul.

— Cu o condiţie, spune ea.

— Bineînţeles.

— Când vine vremea, vreau ca Urgia Prinţilor să moară de sabia ta.

Mâinile mi se încleştează în buzunare. Degetele îmi trosnesc pe busolă. Este tipic proprietarei Gâştei de Aur să fie la fel de imorală precum clienţii ei şi pentru o prinţesă să pună condiţii când soarta omenirii este în joc.

Clipesc să alung imaginea umbrei nesigure a Lirei şi a privirii din ochii ei, când şi-a dat seama că îi cunosc identitatea. Cum m-a împins din calea glonţului lui Rycroft şi mi-a cerut să o sărut, pe

munte. Mă oblig să-mi amintesc că minciuna este cel mai mare talent al ei.

Îmi oblig trăsăturile să arate indiferenţă.

— Te asigur, îi spun lui Yukiko. Data viitoare când o înfrunt nici nu voi clipi.

Simt busola care-mi tresare în mână. Uşor, acul îşi schimbă poziţia.

Capitolul 37

Alerg mai repede decât credeam că pot. Prin labirintul din palatul de gheaţă şi prin tunelele în care încă doarme echipajul lui Elian. Alerg până când nu mai simt că alerg, ci că plutesc. Zbor. Înot prin labirint ca într-un ocean. Alerg până când simt miros de apă şi văd lumina de la capăt.

Elian m-a lăsat să trăiesc, dar a fost un mic act de clemenţă care va fi distrus de bătălia care se apropie. A făcut-o pentru că ştia că nu contează? Pentru că a vrut să o văd mai întâi murind pe mama? Nu vreau să mă agăţ de ideea că ar putea fi mai mult, dar nu mă pot abţine. S-ar putea ca trădarea identităţii mele să nu fi distrus puntea care s-a creat între noi.

Când a lăsat să-i cadă sabia mi-a dat o senzaţie atât de profundă de înfrângere, că nu pot să o descriu în nicio limbă. Ideea că nu mă vrea moartă e imposibilă, dar mă agăţ de ea cu disperare mai mare decât am simţit vreodată în viaţa mea nefericită. M-a sărutat, în fond. Mi-a atins obrazul, delicat, şi-a apăsat buzele pe ale mele şi mi-a trimis foc prin trup, topind toate

bucăţile din munte care mi se strecuraseră pe sub piele.

Nu poţi uita şi nu poţi desface asemenea lucruri.

Ies din palatul de gheaţă şi apuc vâslele uneia dintre bărcile mai mici. Când ajung de cealaltă parte a şanţului, abia mai respir şi strâng în mână cochilia de la gât. Canelurile sale adânci îmi intră în palmă. Analizez opţiunile. Elian se va gândi că poate folosi ochiul pentru a-mi ucide mama şi fiecare sirenă din ocean. Îşi va risca viaţa, crezând că are o armă, când, de fapt, arma aceea este inutilă în mâinile lui.

Câtă vreme sângele meu este cel care îmbracă cristalul, alt stăpân nu poate avea.

Regina Mării mi-a zis multe despre Cristalul lui Keto, dar un lucru îmi amintesc limpede: cine eliberează ochiul va deveni stăpânul său. Nu am minţit când am spus că era nevoie de sânge; doar că nu trebuia să fie sânge de sirenă. Dacă Elian şi-ar fi tăiat propria mână peste apă, Al Doilea Ochi al lui Keto ar fi fost al lui şi i-ar fi dat aceleaşi puteri pe care i le dă mamei tridentul. Aşa au plănuit familiile originale ca oamenii să o răpună pe Regina Mării, într-o luptă dreaptă a magiei.

Arunc colierul cu scoică în şanţ, aşa cum am făcut în Eidýllio, doar că de data asta mă concentrez la imaginea mamei. O chem în mintea mea, suficient de tare să pătrundă un munte şi să se răspândească peste mări. La început, nu sunt sigură că va merge, dar apoi apa începe să fiarbă şi în jurul meu gheaţa împrăştiată se topeşte.

Arde ca un foc invizibil şi ţâşnesc jeturi de apă. Negrul curge în chip de umbre care se revarsă peste lumină. Aud un murmur cunoscut şi apoi râsul inconfundabil.

Apare mama, din abis.

Este frumoasă, aşa cum sunt toate reginele sirenelor, şi înfiorătoare, cum numai ea a reuşit să fie vreodată. Ochii ei îi ard pe ai mei, iar degetele-i lungi mângâie tridentul ca pe un animal de companie. Are toată puterea din lume la degetul cel mic şi este gata să supună mările şi monştrii lor capriciilor sale.

Nu ştiu de ce, acum îmi pare o apariţie stranie.

Regina Mării îmi zâmbeşte, cu sânge proaspăt pe dinţi.

— Ai de gând să spui ceva? mă întreabă.

Mă uit spre palat, de unde mă aştept ca Elian să ţâşnească afară din clipă în clipă, dar intrarea este pustie, iar apa, liniştită. Regina Mării aşteaptă.

— Ştii unde suntem?

Aruncă o privire deloc preocupată în jur, cu degetele lungi pe trident. Abia dacă-i scânteiază ochii dăltuiţi când spune:

— Pe Muntele Norilor.

— Lacul acesta este locul în care a fost ascuns Al Doilea Ochi al lui Keto. L-am urmat pe prinţul a cărui inimă ai dorit să o iau şi m-a condus aici. La lucrul pe care-l căutai. Am găsit locul ăsta, iar tu nu. Nu ai simţit asta cu toată puterea nenorocitului de trident?

Doar când clipeşte îmi dau seama că strig.

Dintr-odată, orice păcăleală şi scuză pe care

eram sigură că le pot ţese nu mai pare importantă. Mintea mi se goleşte şi îmi rămâne un singur gând: cât de îndreptăţită mă simt. Când apele s-au dat la o parte, mi s-a părut că are ceva ciudat. O schimbare mică, în absenţa mea, pe care nu o pot înţelege. Acum, îmi dau seama că nu arată straniu, ci ca o străină.

Regina Mării râde şi gheaţa mi se crapă sub picioare. Se lasă pe spate, iar apa se ridică să o primească, îi construieşte un tron.

— Tot o copilă proastă eşti, mă mustră ea. Pot să simt fiecare pahar de apă pe care-l duce un om la buze? Crezi că este parte din lumea noastră, doar fiindcă şi ea curge?

Regina Mării îşi trece un colţ peste buză.

— Totul este o deghizare, spune ea. Muntele, şanţul – nu sunt ale noastre. Sunt ale lor. Ale creatorilor originali ai infecţiei care sunt regatele umane. Sunt făcute de om, prin *magie.* Nu e nimic din zeiţa noastră în apele astea. N-aş fi putut apărea aici dacă nu foloseai scoica să mă chemi. Nu aş fi ştiut că asemenea loc poate fi atins.

— Acum ştii.

— Şi când îmi dai ochiul pot să-l duc cu surle şi trâmbiţe în adâncurile Diávolos.

Zâmbesc vag.

— Pare un plan bun, dar nu asta am în minte.

Regina Mării întinde palma, cu degetele ascuţite până la os. O mână din cuţite.

— Fiica mea, porunceşte ea, dă-mi Al Doilea Ochi al lui Keto cât încă sunt amabilă.

— Asta e puţin imposibil, fiindcă, pe moment,

nu-l am.

Chipul sculptat al reginei se fisurează. O tresărire a sprâncenelor ei îngrijite şi o mişcare a buzelor prea bruscă să fie zâmbet. Înclină capul şi îmi studiază poziţia rigidă. Evaluează schimbarea din mine. Sunt tot aceeaşi copilă insolentă, dar cu ceva mai duplicitar în priviri.

Încet, se apleacă în faţă. Ochii îi sclipesc.

— Unde este?

Chem părţile din mine pe care le-am învăţat de la Elian. Bravada exersată, care vine dintr-un fler pentru supravieţuire şi din ideea că soarta mă va favoriza mereu. Doar că, de data asta, vreau să văd ceva adevărat. O reacţie pe care nu a gândit-o sau calculat-o.

— Este la prinţul care a venit să îl caute, spun. I l-am dat la schimb pentru viaţa mea.

Simt impactul cu gheaţa înainte să îmi dau seama de sânge. Când deschid gura să respir, mi se scurge din nas şi pe limbă.

— Gunoi insolent! strigă Regina Mării.

Tentaculele ei lovesc cu sălbăticie aerul dintre noi. O simt cum fierbe pe pielea mea când îmi prinde gâtul şi strânge.

— Crezi că viaţa ta valorează mai mult decât ochiul?

Mama se aruncă în faţă şi unghiile ei îmi taie încheieturile ca nişte lame. Încerc să mă eliberez, dar strânsoarea ei este imposibilă. Cu cât mă zbat mai tare, cu atât mai tare apasă ea, până când simt că, la următoarea mişcare, îmi vor pocni oasele.

Mă târăşte tot mai aproape de palatul de gheaţă. Gâtul îmi arde în strânsoarea ei, dar zâmbesc mai departe. Aştept până când se opreşte şi mă azvârle iar pe gheaţă.

Nici măcar nu mă gândesc să îi spun că eu sunt cea care a eliberat Ochiul şi drept urmare, când îl voi primi, puterea sa îmi va aparţine. Asta i-ar pune viaţa în pericol lui Elian. Acum mama îl vede ca pe o ameninţare şi de asta am nevoie.

Păcăleşte-i, îmi spusese Elian. Ar fi mândru să vadă cât de bine m-a învăţat.

Regina Mării mă priveşte ca pe o plagă.

— Crezi că viaţa ta valorează ceva?

— Poate pentru tine nu, zic.

Întorc capul şi scuip.

— Dar pentru el, poate.

— Ştiam că eşti slabă, dar niciodată nu mi-am dat seama în ce măsură. Moştenitoarea regatului marin al lui Keto, pe care a trebuit să o bat ca să fie crudă. Care ar fi preferat să vadă un tânăr prinţ înecându-se, decât să îi smulgă inima cât încă bătea. Care a plâns când mi-a ucis sora.

Când o pomeneşte pe Crestell, inspir adânc. Regina Mării mă priveşte de parcă aş fi ceva scârbos, nu fiica ei, nu mai mult decât orice altă creatură din regat. Este opusul felului în care Crestell a privit-o pe Kahlia când i-a salvat viaţa.

— Am crezut că am smuls asta din tine. Şi totuşi uite cât a supravieţuit. Ca o plagă, umanitatea te-a infectat cu mult înainte să îţi fur aripioarele.

— O iau ca pe un compliment, zic eu. Ai vrut să

învăţ o lecţie prin pedeapsa asta şi am învăţat-o. Ştiu că prinţul nu este duşmanul meu. De fapt, cred că este o versiune mai onorabilă a mea.

Mă uit în ochii ei de piatră.

— În altă viaţă, dacă aş fi putut alege cine să fiu, aş fi ales poate să fiu ca el.

— Ajunge! Îmi vei da ce este al meu, iar dacă nu, te ucid.

— Nu, spun eu. Cred că, mai întâi, voi lua ce este al meu. Un sunet batjocoritor îi străbate buzele.

— Îmi vrei coroana?

— De fapt, este coroana mea.

Vârfurile colţilor îi scânteiază în lumina zilei.

— Crezi că mă poţi ucide, Lira? Pe cea care te-a adus pe lume?

Nu se teme. Doar e curioasă. Amuzată. Nu-i vine să creadă.

— Dacă am fi în ocean, ai avea o armată, spun eu. Dar aici este Muntele Norilor şi suntem cât se poate de departe de casă. Aici, cu Elian şi cu echipajul lui, eşti un stârv.

— Elian?

Îi spune numele cu repulsie.

— Tu şi prinţul tău uman mizerabil credeţi că am nevoie de ocean pentru armată? Oriunde merg mă urmează puterile şi mă urmează şi armata mea. Dacă vrei să pui capăt războiului, atunci fie. Ca mamă, trebuie să-i îndeplinesc fiicei mele dorinţa.

Îşi coboară tridentul adânc în apă, privind cum îmi tresare faţa. Negrul se revarsă din mânerul

tridentului, ca lacrimile. Pătează şanţul şi pluteşte câţiva centimetri afară din apă, formând cercuri mari şi întunecate. Portaluri către Diávolos.

O mână trece prin primul, cel mai apropiat de picioarele mele. Apoi alta. Urmează o întreagă armată, iar apa geme de magia neagră, se cutremură când, una câte una, sirenele îşi croiesc drum în munte. Gheare şi dinţi şi înotătoare şi ochi reci, foarte reci.

Apoi, nu departe de mine, văd ceva mult mai rău.

Simt puterea ochiului înainte să-l văd pe Elian ieşind din palat, cu echipajul aliniat ca o armată în spatele lui. Priveşte oastea care se ridică, uluit şi îngrozit deopotrivă. Eu expir şi chiar de aici îi simt mirosul de undiţaş, adus de briză. Îmi zgârie partea care deja suferă.

De parcă ar simţi, ochii lui îi găsesc pe ai mei. Pare obosit, dar gata de război. Mereu pregătit, chiar dacă s-ar putea să îl aştepte moartea. Mă priveşte şi ceva ciudat i se reflectă în ochii furtunoşi. Nesiguranţă. Uşurare. Un sentiment atât de conflictual, că mă pot doar încrunta ca reacţie. Orice ar fi, dispare prea repede ca să îl pot descifra.

Deschid gura ca să strig, vreau să-l avertizez să fugă, să se ascundă, deşi ştiu că nu va face nici una, nici alta, dar el clipeşte şi expresia i se schimbă. Dintr-o privire, îmi dau seama că mama şi-a făcut simţită prezenţa. În clipa în care se privesc, inima dă să-mi sară dintre coaste.

Sirenele mârâie, pregătindu-se de atac, şi ştiu

că niciuna dintre ele nu-şi va folosi cântecul ca Elian şi echipajul său să fie pe pace. Nu este o vânătoare, ci război. Şi vor dori să ucidă corect. Să aibă parte de o victorie suficientă să le facă regina mândră de ele.

Regina se apleacă în jos, cu tentaculele atingându-mi mâna, cu buzele ca sticla spartă în urechea mea.

— Fată proastă, şopteşte ea. Fată umană proastă, continuă ea, de parcă ar fi cel mai urât lucru pe care-l poate spune.

Capitolul 38

Apa e neagră de sirene şi lumea devine la fel de neagră.

Întinează muntele cu prezenţa lor aproape demonică, iar când soarele se zbate să se aburce mai sus, învineţeşte cerul. Un şir de sâsâieli şi de strigăte infernale se aude când sirenele îşi sapă cu ghearele drum deasupra apei, cu zâmbete diavoleşti şi seducătoare. Sunt fascinat. Sunt atât de frumoase. Atât de fermecătoare, de mortale. Chiar şi când îşi ascut colţii de buze şi îşi trec degetele cu gheare prin părul lichid, nu pot să-mi feresc privirea.

Totul la ele este cumplit, dar nimic nu e hidos.

Şanţul se întinde cam un kilometru în fiecare direcţie, iar sirenele par să îl umple. Cred că sunt câteva sute şi ne depăşesc numeric inimaginabil.

— Pe zei! se aude vocea uluită a lui Kye. Sunt peste tot.

— Am văzut, zice Madrid şi îşi struneşte arbaleta. Ce facem, căpitane?

— Vă purtaţi frumos, zic eu.

Îşi coboară arbaleta şi se încruntă:

— Cum?

Arăt spre centrul haosului.

— Suntem în prezenţa unei regine.

Regina Mării este o apariţie în faţa noastră, cu tentacule noptatice şi cu fiica ei supusă, lângă ea. O diadă de temut. În ciuda noii mantii de umanitate a Lirei, când stă lângă mama ei arată de parcă, împreună, ar putea arde ziua însăşi.

Regina pluteşte prin apă, iar Lira o urmează alături. Când ajunge la mine, remarc că are ochii de aceeaşi culoare cu buzele.

— Ucigaşul de sirene, spune Regina Mării, în chip de salut.

Când vorbeşte, chiar şi doar acele câteva cuvinte, chiar şi în limba mea, nu seamănă cu nimic din ce am auzit vreodată. Sunt puturoase, pline de ură, respingătoare. Melodicitatea lor mă umple de o melancolie diabolică. Parcă ar vorbi în bocete de înmormântare.

— Maiestate, mă plec cât să nu o scap din priviri.

— Lira.

Madrid scutură din cap, cu trădarea pătrunzându-i vocea.

— Nu e adevărat. Eşti una dintre noi.

Râsul Reginei clipoceşte ca apa.

— Veţi afla curând că fiica mea nu ştie ce-i loialitatea.

Se uită la Lira.

— Este doar o trădătoare.

— Ştiam eu, spune Kye, deşi fără urmă de satisfacţie. Ştiam că nu trebuie să ne încredem în tine şi totuşi am crezut. Te-ai jucat cu noi de la început?

Este o întrebare. Nu-i vine să creadă. Nu vrea să creadă, în ciuda bănuielilor, până când nu i-o confirmă chiar Lira. Dar ea nu răspunde. Fie pentru că nu-i pasă, fie pentru că n-are mare lucru de spus – nu sunt sigur. Dar nu-l priveşte, nu ne priveşte. Nici pe mine. Are ochii fixaţi la mama ei. Când se mişcă Regina Mării, umerii Lirei tresar spre noi.

— Ai ceva ce-mi aparţine, zice Regina.

Cristalul îmi vibrează în buzunar.

— Nu-ţi face griji. Îl înapoiez.

Regina Mării pleacă fruntea, cu braţele înainte, într-un gest batjocoritor.

— Atunci să începem.

Mă arunc înainte.

Regina Mării alunecă din calea mea, într-o mişcare netedă, şi odată ce se dă la o parte îi ia locul hoarda. Sirenele se revarsă din apă, sărind pe echipaj şi ţipând, cu unghiile şi dinţii muşcând din carnea pe care o găsesc.

Lira se aruncă într-o parte şi câţiva din echipaj aleargă după ea. Încerc să rămân concentrat pe ea, dar sunt prea multe săbii şi trupuri şi în câteva secunde nu o mai văd. Dar o văd pe regină. Pluteşte în centrul şanţului, pe o dungă de chiciură care străpunge apa ca o insuliţă. Cu Cristalul lui

Keto în posesia mea, va lăsa sirenele să facă treaba murdară. Va privi cum se sacrifică pentru comoara ei, fără să-şi rişte pielea.

Dacă mă pot apropia suficient, pot folosi cristalul să o trimit înapoi în iadul din care a venit.

Ţâşnesc, ferindu-mă de sirenele care sar din toate direcţiile, cu echipajul după mine. Le tăiem cu săbiile, cu grijă să nu ne stropească sângele acid. Kye strigă ceva şi mă întorc să-l văd la pământ, cu o sirenă împlântată deasupra lui. Madrid îi dă un şut înainte ca sângele să-l poată atinge şi îl ridică în picioare.

— Mergi! strigă Yukiko, arătând cu sabia spre regină. Le ţinem noi pe loc.

Este epitomul prinţesei págeze, dincolo de crizele de gelozie şi de lupta pentru putere. O războinică pură, brutală, ca fraţii ei, ca regii şi reginele dinaintea lor. Răsuceşte sabia deasupra capului, cu suficientă forţă să işte o furtună. E gata să ucidă.

— Haide! răcneşte Kye.

Mă împinge înainte, cu Madrid trăgând să ne acopere. Focuri de armă şi strigăte clatină muntele. Cu fiecare pas pe care-l facem, alt membru al echipajului se desprinde să se lupte cu o sirenă care atacă. Sunt peste tot, sărind din apă şi alunecând pe jos, ca şerpii. Trec pe lângă trupuri, cizmele îmi înoată în gheaţă şi moarte, până când o legiune de ţipete diavoleşti mă opreşte.

Un grup de şase sirene sar din apă, cu unghiile sclipind ca pumnalele. Aterizează precum pisicile,

cu aripioarele îndoite la mijloc şi mâinile arcuite în gheare.

— Ai grijă! strigă Kye, iar Madrid icneşte de lângă el.

— Da, ştiu, zice ea, umplându-le de săgeţi. Încă văd.

Sirenele sar la o parte, agile chiar şi pe uscat. Branhiile li se lărgesc pe coastele goale, dezvelind carnea.

— Eşti sigură? întreabă Kye şi Madrid îi dă un cot, înainte să arunce arbaleta şi să-şi scoată sabia.

Atacăm mai brutal decât oricând.

Sar la gât, înainte să-şi poată deschide gurile să cânte. În jurul nostru se ciocnesc cântece de leagăn cu strigăte de îndurare, dar este prea mult zgomot să aibă alt efect decât ameţeala. Prea multă moarte să li se formeze cântecele. Dar nu vreau să risc. O singură notă şi ne pot arunca în haos.

Lovesc cu sabia şi tai o jugulară. Apoi alta. Vin repede şi în număr mare, precum capetele Hidrei. De câte ori cade o sirenă se ridică alta în loc.

Una îl înjunghie pe Kye, cu unghiile alunecându-i pe genunchi. Degetul ei pătrunde atât de adânc că mă aştept să îi urmeze toată mâna, dar el îi lipeşte pistolul de tâmplă şi, când cade fără viaţă, îşi scoate piciorul din mâinile ei fără să tresară.

— Du-te! îmi strigă Madrid, cu braţul lui Kye pe umărul ei. Îşi vâră sabia în gura unei sirene.

— Du-te la regină!

Sprintez, rostogolindu-mă când altă sirenă sare spre mine. Simt că-mi fierbe pielea sub mânecă, după ce o înjunghii. Sângele de sirenă mă arde. Rup materialul şi arunc zăpadă pe pielea arsă, apoi continui.

În jurul meu cad gloanţe în cascadă, străbătând aerul ca nişte artificii. Apa este plină de ele, alături de trupurile sirenelor, care plutesc. Aud strigăte de luptă şi de moarte. Echipajul meu moare, sirenele mor, iar eu nu-mi dau seama cui aparţin strigătele.

Icnesc când în sfârşit reuşesc să ajung la o bifurcaţie de uscat în apă. O străbat în goană, dar abia ce mi se pare că mă apropii de regină, când mă izbeşte ceva, ridicându-mă de jos. Obrazul mi se zdrobeşte de pământ.

Nu e o sirenă, ci un bărbat al mării.

Creatura se aruncă iar în apă şi răcneşte, cu dinţi de rechin. Mă sufoc puţin, dar, când atacă iar, sunt gata. Sunt o tornadă de oţel şi furie, care-i taie carnea cauciucată, pieptul şi stomacul străbătut de şanţuri adânci. Dar bărbatul mării nu cedează, oricât ar sângera.

Mă apucă de gât cu o mână cu membrană şi urlă cât să-mi spargă urechile. Las sabia să cadă. Marginile degetelor sale cu ţepi îmi străpung gâtul, iar el mă ridică de jos, cu un braţ musculos. Mă zbat orbeşte, icnind. Când mâinile mele dau de lama care urlă, nu pierd timpul.

Îi vâr pumnalul prin baza bărbiei, înfigând lama până când mânerul dă de os. Puterea străbate oţelul ca după nici o altă victimă – instinct animalic

pur. Pumnalul îl soarbe şi îl sorb şi eu.

Creatura cade pe gheaţa de la picioarele mele şi nările Reginei Mării freamătă.

— Tha pethánete, latră ea.

— Scuze, îmi frec eu gâtul cu mâna, nu vorbesc ticăloşeşte.

Apa clocoteşte de furie în jurul ei.

— Când mori, zice ea, crezi că fiica mea va plânge?

Ridic pumnalul.

— Ucide-mă şi vei afla.

Capitolul 39

Îmi ridic sabia şi o prind în mână, înfruntând-o pe Regina Mării cu ambele lame.

Ea sâsâie.

— Tipic omenesc să te bazezi pe arme ca să ucizi.

Cu mâna ridicată, Regina Mării formează un turn de apă şi îl trimite spre mine. Sar într-o parte, dar marginea valului imens îmi prinde glezna şi mă trimite prin aer, ca un titirez. Aterizez prost şi gheaţa mă arde prin materialul pantalonilor.

Ea mă priveşte cu satisfacţie şi ridică încă o dată mâna. Mă pregătesc de impact, dar lovitura nu vine. În schimb, trimite un baros de apă către o jumătate de duzină dintre oamenii mei. Îi înfăşoară pe loc şi îi trage în puţul de gheare al sirenelor.

Mârâi şi îmi arunc sabia în direcţia ei, dar îi ricoşează de pe pielea de gheaţă.

— Prostule, scuipă ea. *Ilthia anóitos.*

— Ai pierdut deja, îi spun, ridicându-mă în picioare. Am Cristalul lui Keto. Lira nu mi l-a putut lua.

Dar chiar când rostesc cuvintele nu sunt atât de sigur. Cristalul vibrase înainte, însă acum îmi pare doar o greutate moartă în buzunar.

Regina Mării se dă înapoi când îl vede în mâna mea.

— Mă voi asigura că Lira este pedepsită când se termină toate astea, zice ea, dând înapoi. De fapt, cred că este deja.

Îi urmez privirea şi încremenesc.

De partea cealaltă, Lira se luptă cu Yukiko. Prinţesa o izbeşte de un stâlp de gheaţă, iar Lira dă să îi taie pieptul cu sabia. Nu trebuie să le aud ca să ştiu că Yukiko râde. Lira o fi ucigaşă în ocean, dar Yukiko este o războinică págeză, iar pe uscat şi pe zăpadă şi mai ales pe muntele acesta, înseamnă mult mai mult. Războinicii sunt antrenaţi să nu aibă milă, iar pentru Yukiko Lira este doar o sirenă. Doar că acum e pradă uşoară.

Câţiva membri ai echipajului meu o înconjoară, cu lamele gata să o înjunghie pe trădătoare. Nu îi văd pe Kye şi pe Madrid, dar, chiar dacă ar fi în preajmă, nu ştiu ce ar face. Dacă ar ajuta-o pe Lira sau pe Yukiko.

Yukiko ridică mâna să îmi ţină echipajul la distanţă. Face semn că o păstrează pe Lira pentru ea.

Lira îşi răsuceşte braţul să lovească, dar Yukiko se fereşte şi o loveşte zdravăn peste obraz. Aproape că simt impactul. Lira scuipă şi, în clipa

următoare, Yukiko o apucă dur, sfâşiindu-i materialul de pe umăr. Lira loveşte, dar Yukiko o izbeşte de pământ.

Prinţesa págeză scoate un pistol din toc şi Regina Mării toarce.

— Vezi? Exact ca un om.

Lipsa de preocupare din vocea ei mă şochează mai mult decât ar trebui. Pentru ea, e un joc. Tot ce înseamnă acest război, inclusiv moartea fiicei sale. Ar permite ca Lira să fie ucisă ca să port eu vina. Ar refuza să o salveze ca să fiu eu acuzat că am făcut-o.

Ţâşnesc spre ele înainte să-mi pot crea un plan solid, iar Regina Mării mă lasă să o abandonez în adâncuri. Nu trebuie să mă uit în urmă ca să ştiu că mă priveşte cu un surâs satisfăcut. Rânjeşte când îi fac treaba murdară, ca oricare dintre supuşii săi.

Ajung prea târziu.

Ceva se izbeşte în Yukiko, trimiţând-o la trei metri în zăpadă. Sirena mârâie, cu părul galben în ochi. Îşi arcuieşte umerii, îşi linge buzele şi mai sare o dată. Curg împuşcăturile, dar bestia e prea rapidă ca gloanţele să poată ţine pasul.

Panglici taie trupul lui Yukiko şi eu simt că îmi vine să vomit când sirena mârâie şi îşi apasă mâna pe pieptul prinţesei, pe punctul de a-i smulge inima ca trofeu. Apuc sabia, inspir adânc şi mă pregătesc de lovitura decisivă.

— Kahlia! strigă Lira.

Sirena se întoarce spre mine, cu picături roşii pe faţă şi în păr.

Lira sare între noi, ca fulgerul. Abia dacă reuşesc să opresc lama, înainte să îi taie gâtul. Casc ochii, cu braţul tremurând, cu sabia la beregata ei. Mă provoc să o las din nou să trăiască.

Lira înghite – mişcarea se ciocneşte de oţel –, dar nu dă înapoi. Are obrazul vârstat cu roz şi eu mă chinui să nu privesc semnul.

— Nu ea, spune, aşezându-se mai bine între mine şi sirenă.

Furios, avansez până când umbra mea i se alungeşte peste faţă.

— Crezi că nu voi ucide creaturile astea doar pentru că aşa-mi spui tu? întreb. A încercat să o ucidă pe prinţesa Págosului.

Lira aruncă o privire spre Yukiko.

— Mie mi se pare că trăieşte, zice ea şi îşi deschide braţele lateral, apărând sirena. Prinţesa era cea cu pistolul la tâmpla mea.

— Nu mă interesează.

Vreau să fac un pas pe lângă ea, dar Lira îşi apasă palmele pe pieptul meu. Aproape că mă împinge, dar, când mă împleticesc în spate câţiva paşi, mă urmează, cu palmele încă pe cămaşa mea. Atingerea stârneşte o furtună în mine.

Nu este piele pe piele, dar ar putea fi. Simt frigul care porneşte din ea şi căldura confuză pe care o creează. Vreau să o trag mai aproape, să o salvez aşa cum ne-am salvat reciproc pe nava lui Rycroft. Dar instinctul acesta e problema şi faptul că ar încerca să îl folosească împotriva mea – slăbiciunea pe care tocmai ea a creat-o – mă face să fierb.

Mă uit la mâna Lirei, pe pieptul meu.

— Eşti nebună, zic.

Nu e o întrebare.

— Elian, şopteşte ea. Nu poţi.

Îi dau la o parte mâinile de pe pieptul meu şi mă uit urât.

— Greşit.

Reuşesc să trec de ea, dar mă apucă disperată, cu degetele strecurându-se printre ale mele, de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume. Tresar.

— Elian, zice ea.

Pulsul ei bate în sincron cu al meu.

— Este verişoara mea.

Dau înapoi.

Când o privesc din nou, sirena îmi pare a nu avea mai mult de 15 ani, cu un ochi de acelaşi galben lăptos precum părul, iar celălalt de culoarea ochilor Lirei. *Verişoare.* Se uită la noi, întrebătoare, dar nu sabia mea sau piatra din acelaşi pumn îi reţin interesul. Ci mâna cealaltă, încleştată într-a Lirei. Sprâncenele ei subţiri se ridică deasupra ochilor mari şi, dintr-odată, e mai mult fată decât demon.

Dau înapoi şi îmi las mâna să cadă din mâna Lirei.

Ea dă să mă prindă iar, dar eu strâng din dinţi şi deschid palma, dezvăluind Cristalul lui Keto. Este un avertisment, mă gândesc, deşi nu ştiu dacă pentru ea sau pentru mine.

Lira clatină din cap, hotărâtă, şi face un pas în faţă.

Cristalul îmi arde palma, când se apropie ea.

Pulsează la fel de furios ca inima mea.

— Stai, îi poruncesc, şi vocea mi se frânge.

Să nu pun capăt războiului ar însemna să pun omenirea în pericol. Sirenele au demonstrat că nu pot fi de încredere şi nu se poate negocia cu ele. Să le las rasa criminală să se perpetueze ar fi un afront adus tuturor lucrurilor în care cred. Şi să las Urgia Prinţilor să trăiască… din tot ce am făcut, ar fi cel mai rău. Să pun atâţia oameni în pericol ar fi monstruos. Şi totuşi o privire în ochii rugători ai Lirei – şi ştiu că asta voi face.

Las mâna jos şi mă uit în pământ, scârbit.

M-am îndrăgostit de un monstru şi am devenit monstru pentru ea.

— *Anóitos,* se aude vocea rece a Reginei Mării, care apare în câmpul meu vizual.

Este grotesc de frumoasă. Furia clocoteşte în mine şi doar faptul că o văd este suficient să mă facă să simt nevoia teribilă de a-i vârî pumnalul în inima rece şi neagră.

— Lira.

Capul reginei se întoarce spre fiica ei.

— *Párte to apó to.*

Lira mă priveşte atent, cu ochii lipiţi de ai mei ca magneţii. Când clatină din cap, abia se vede. Nu o priveşte pe mama ei.

— Nu vreau, spune ea, în midasiană clară, şi ştiu că nu vorbeşte cu mama ei, ci cu mine.

Cu echipajul din care a devenit parte. Cu armata celor din neamul ei, care privesc din apă. Nu ascultă ordinul care i s-a dat, ca să audă toată lumea.

Regina ridică o sprânceană.

— Iubeşti limba asta mai mult decât pe a ta? întreabă. Poate ar trebui s-o retez pe-a ta, atunci?

Un tentacul o loveşte pe Lira în spate, îmbrâncind-o. Zgomotul de aripioară pe piele străbate aerul ca un pocnet de bici, şi eu ţâşnesc spre Lira. O apuc înainte să lovească pământul, alunecând în locul ei. Piciorul mi-e ars de zăpadă, iar glezna mi se răsuceşte când o prind în braţe.

Mâna Lirei îmi înconjoară gâtul când se prăbuşeşte pe genunchiul meu.

— Ai reflexe bune, zice şi zâmbetul ei explodează în mine.

O ţin mai strâns.

— Tu nu.

Regina Mării mârâie şi se întoarce către restul supuşilor. Tot ce face este o demonstraţie, fiecare ameninţare este transformată în spectacol. Nu e doar regină, e şi artistă.

În jurul nostru, războiul ia o pauză.

— Vedeţi cum oamenii ăştia pot să-i întoarcă împotriva mea chiar şi pe cei mai loiali, spune ea, în midasiană, ca să priceapă şi echipajul meu. Fiica mea a căzut pradă minciunilor şi farmecului lor. Acum, trebuie să mă murdăresc vorbind limba aceasta, ca ea să mă asculte. Vedeţi cum oamenii ne pot ucide chiar şi fără suliţe sau pumnale? Prinţul ăsta – arată spre mine cu un deget ca un pistol încărcat – trebuie să moară de mâna sirenei pe care a vrăjit-o. Astfel îi voi reda ei gloria pierdută.

Se întoarce spre Lira cu un zâmbet de şarpe şi

îşi ridică tridentul, festiv.

— Trăiască Urgia Prinţilor!

Totul se întâmplă în câteva secunde.

Regina Mării îşi împinge tridentul spre cer şi când braţele ei nu se mai pot întinde, tridentul urcă mai departe fără ele. Pluteşte deasupra capului ei, apoi se răsuceşte atât de repede că sclipirea rubinului devine o rază perpetuă de soare, orbindu-ne pe toţi. Apoi, dintr-odată, se opreşte.

Lira îmi smulge braţele de pe ea şi mă împinge la o parte. Cad pe spate, chiar când lumina ţâşneşte ca o suliţă din trident şi îi străpunge pieptul. Apoi explodează.

Lira cade în genunchi, iar braţele îi ţâşnesc în lateral, ca nişte aripi.

Un strigăt inuman i se desprinde din gâtlej şi, dintr-odată, Kye e lângă mine, cu mâna prinzându-mă brutal de încheietură. Abia atunci îmi dau seama că am ţâşnit în faţă. Că eram pe cale să alerg din nou spre ea. Că şi acum, cu mâna lui atât de strânsă, că îmi trosnesc oasele, nu-mi pot lua ochii de la ea. Nu o pot pierde din priviri.

Lumina explodează, iar când nu mai poate striga îi cuprinde tot corpul. Lira se zbate, rigidă şi totuşi tremurând. Ochii i se dau peste cap, apoi se închid şi aproape că-i aud dinţii scrâşnind.

Toţi se opresc. Cei din echipaj se uită, îngroziţi. Sirenele privesc febril.

Unele respiră ca un cântec, aşteptând, cu fălcile atârnând. Altele se uită nesigure, cu ochii ca nişte fante şi colţii prinşi în marginile buzelor. Sirena de mai devreme – Kahlia – urmăreşte

fiecare fior al Lirei. Când gâtul verişoarei sale se dă pe spate, păleşte.

În tot acest timp, Regina Mării salivează.

Pe gheaţa zdrobită, picioarele Lirei se cos laolaltă. Pielea se topeşte şi se amestecă, până când din picioare îi ies solzi şi îi urcă până la talie. Este o culoare cum nu am mai văzut, pătată în nuanţe nenumărate de portocaliu. Parcă ar fi soare prins în capcană. I se amestecă fără cusur pe şolduri, chiar sub buric.

Deasupra, pielea devine mai luminoasă.

Începe de la curbura coastelor şi apoi se ondulează ca un val de maree. Nu devine mai palidă – nu cred că ar fi posibil –, dar pielea ei începe să sclipească. Lumina lichidă dansează pe braţele ei şi peste piept. I se rostogoleşte peste arcul delicat al claviculei. Părul îi curge peste umeri, ca nişte mărgele de rodie, iar când se arcuieşte în spate, cu braţele larg deschise, zăpada se transformă într-un înger în jurul ei.

Lira se arcuieşte iar, bucurându-se de răceala corpului ei, deschizându-şi branhiile care-i străbat coastele la fiecare mişcare. Se ghemuieşte pe o parte, întoarsă spre apă şi spre mine. Pentru o clipă, stă aşa, cu ochii încă închişi, îngropată în zăpada care-i imită pielea, arătând mai puţin umană decât oricând, iar eu mă simt împăcat.

Apoi Lira deschide ochii şi văd că numai unul este albastru, cum mi-l aminteam. Celălalt este focul iadului.

Capitolul 40

Aproape că-mi uitasem puterea – viteza –, dar când ţâşnesc în apă, mă străbate de sus până jos. Scot un urlet de vânătoare, sub suprafaţa apei, şi frigul îmi gâlgâie în gâtlej şi îmi taie branhiile. Nu o fi oceanul, dar e suficient. Apă sălbatică, aşa ca mine.

Elian priveşte când ies la suprafaţă. Faţa lui spune atâtea, iar eu simt atâtea, că nu pot să deosebesc o emoţie de alta şi nici să decid care-i a lui şi care a mea. Să îl văd acum înseamnă să îl văd cu alţi ochi.

E mai luminos şi mai viu. Ochii lui reflectă fiecare sclipire a soarelui şi pielea îi străluceşte de aurul întunecat al ţinutului său natal. Fiecare centimetru din el e un contrast, lumină şi întuneric care se amestecă şi se fac una, până când abia dacă mai pot să privesc în altă parte.

Îmi întind braţele pe zăpadă şi îl privesc, ca un vânător.

— Adu-mi inima lui, spune Regina Mării.

Porunca ei sâsâie în vânt şi când îmi desprind privirea de la el văd degetele mamei strângând tridentul, unde partea ei din ochii lui Keto aşteaptă să fie reunită cu sora ei. Acum o aud: chemarea celor două jumătăţi, atât de aproape una de cealaltă. Este prea stabilă să fie cântec şi prea sălbatică să fie bătaie de tobe. Atunci, este bătaia unui inimi. Îmi loveşte timpanele fără milă, pentru că sângele meu îmbracă un ochi, iar magia mamei, pe celălalt.

— Ia-i-o, zice Regina Mării, în limba noastră

criminală.

Vocea ei are o notă de disperare, născută din faptul că ea crede că Elian a eliberat ochiul din ascunzătoarea sa. Se teme de ce se va întâmpla dacă încearcă să îl folosească împotriva ei şi dacă magia sa o va depăşi pe cea a tridentului pe care l-a folosit pentru a ne înrobi neamul.

Elian n-o fi ştiind, dar regina îl consideră acum egalul ei.

Îmi las gâtul într-o parte şi întind o mână, chemându-l pe Elian. Ochii lui tresar, dar nu vine, şi aş zâmbi, dacă n-aş crede că gestul mi-ar fisura chipul dăltuit în piatră. Îmi las capul pe spate şi inspir vântul, lăsându-mi părul să plutească în apă.

În spatele meu, sirenele încep să cânte.

Melodiile lor ajung la oameni. Sunt refrene delicate, care fac echipajul să se clatine pe picioare, pierzându-şi teama. Ameninţările devin visuri şi frica e doar o amintire vagă, până când inimile lor încep să bată în ritmul ariei lor mortale.

— Cât de frumos, zice Madrid, cu trupul moale.

Elian îşi priveşte echipajul fermecat de melodia armatei Reginei Mării, uluit de schimbarea subită. Când se întoarce iar spre mine, îi pulsează maxilarul şi numai privirea aceea aproape că transformă acest corp de apă imposibil de fluid în gheţar.

Zâmbesc, îmi deschid buzele şi las muzica să li se alăture.

Elian păşeşte în faţă şi când murmurul meu devine cântec cade în genunchi în faţa mea. Încă are un plan pentru fiecare literă care urmează în

alfabet şi, deşi îşi joacă bine rolul, îi simt inima bubuind. Mişcările sale sunt prea rigide. Prea pregătite. Şi îi văd focul din priviri.

Cântecul nu are efect asupra lui.

Elian ţine Cristalul lui Keto de parcă viaţa lui ar depinde de el. Această imunitate nou descoperită, crede el, se datorează bucăţii din zeiţa mea pe care o are în căuşul palmei. Zâmbesc, pentru că tocmai Elian ar trebui să ştie mai bine. Ar trebui să aibă mai multă încredere în mituri şi poveşti.

Când Maeve s-a dizolvat în spuma mării pe puntea *Saad*-ului, părticica din mine care crede în poveşti s-a bucurat că prinţul n-a apucat să-i ia inima şi să capete imunitate la cântecul sirenelor. Dar, când i-am spus lui Elian legenda despre moartea noastră, ştiam că nu mai era doar o poveste. I-am simţit adevărul. Acum, adevărul îngenunchează în faţa mea, cu ochi sălbatici, cioplíţi din ocean şi din uscat. Frunze şi alge întreţesute.

Orice om care ia inima unei sirene va deveni imun la puterea cântecului lor.

Dar Elian nu trebuia să-mi ia inima. I-am dat-o eu.

Întind o mână şi îi ating faţa, iar ochii lui se închid scurt. Inspiră, de parcă actul de a respira i-ar imprima amintirea în minte. Degetele mele îi ating uşor pometţii arcuiţi. Este cald încă şi, spre deosebire de momentele când soarele îmi făcea trupul de sirenă să trosnească şi să pulseze, căldura lui Elian mă face să tresar cu totul diferit.

Îi înconjor gâtul cu mâna şi îi trag capul spre

mine, folosindu-i greutatea să-mi ridic talia deasupra apei. Dorul este insuportabil.

— Ştii ce vreau de la tine? şoptesc.

Elian înghite.

— Nu îţi dau cristalul.

Când răspund, sunt răguşită.

— Nu asta.

— Dar ce?

Rânjesc, simţindu-mă mai rea decât am fost de multă vreme.

— Inima ta, spun, şi îl sărut.

Nu seamănă deloc cu încercarea dulce pe care am împărtăşit-o sub stele. Este sălbatic şi arde – are ceva nou şi teritorial. Buzele lui se izbesc de ale mele, fierbinţi, moi, iar când îi simt limba pe a mea, toate părţile mele animalice se trezesc la viaţă. Şi el simte impulsul prădător. Ne declarăm posesia reciprocă, acolo, la marginea războiului.

Elian îşi trece mâinile prin părul meu şi eu îl strâng şi îl trag mai aproape de mine. Nici lipit de mine nu mi se pare suficient de aproape. Mâna lui mi se închide pe maxilar şi suntem o încâlceală de degete şi dinţi. Lumea dispare în jurul nostru. E praf de stele.

Îi muşc buza şi el geme. Ne devorăm, icnind cu disperare până când epuizăm aerul.

Elian se desprinde, sălbatic şi brutal ca sărutul însuşi. Nu se retrage, ci se retează de mine. Îşi smulge buzele de pe ale mele. Când mă priveşte, ochii lui sunt o oglindă feroce a ochilor mei. Uluit, furios şi atât de flămând.

Îmi trec limba peste buza de jos, unde încă mai

simt gustul lui de undiţaş.

Mama ne priveşte de pe margine, sclipind. Nu îşi dă seama că Elian nu e vrăjit şi nici că armata lui e pe cale să mai dobândească un soldat.

— Elian, şoptesc eu, suficient de încet ca Regina să nu mă audă.

Îmi apăs degetele la baza gâtului său, trăgându-l spre mine.

— Trebuie să ai încredere.

— În ce? întreabă, răguşit. În tine?

— În visul tău, zic. Că ucigaşii pot să nu mai ucidă.

Ochii lui îi caută pe ai mei.

— Cum aş putea să cred orice din câte îmi spui?

— Pentru că eşti imun la cântecul nostru.

Se încruntă şi îi ia o clipă să îşi dea seama. Aproape că văd amintirea care-i trece prin minte şi nesiguranţa pe care i-o creează, una nouă. Mă termină, dar nu pot decât să sper că îşi va aminti mai mult decât doar povestea şi mai puţin decât doar trădarea mea. Am nevoie să-mi păstreze gustul şi să se gândească la cum ne-am salvat reciproc. Cum am putea face asta din nou, atât de uşor, şi odată cu noi să salvăm lumea întreagă.

— Elian, zic eu, iar el îşi umezeşte buzele.

— Te-am auzit.

Faţa lui nu trădează nimic.

— Şi?

— Şi nimic.

Elian îmi îndepărtează lent mâna de pe gâtul lui, cu ochii fixaţi într-ai mei. Scutură din cap, de

parcă nu poate pricepe ce este pe cale să facă. Apoi spune:

— Cred în tine.

Şi îmi strecoară ochiul în palmă.

În clipa în care-mi atinge pielea, sunt infinită.

Ce am simţit în palatul de gheaţă e doar o fărâmă, acum sunt un incendiu de pădure. Ard şi ard. Sunt un val de maree care se ridică şi zdrobeşte lumea. Nu doar că am putere – *sunt* putere. Curge prin mine, înlocuind sângele acid cu magie densă şi neagră.

Al Doilea Ochi al lui Keto îmi vorbeşte într-o sută de limbi, şoptindu-mi toate felurile în care îl pot folosi ca să ucid oamenii. O imagine mi se zugrăveşte viu în minte: ochiul, contopindu-se cu tridentul mamei şi creând o Regină a Mării cu toată măreţia lui Keto. O zeiţă de fapt şi de drept, care să formeze o lume în care sirenele merg şi vânează cu iarba şi pietrele între degetele de la picioare. Piele de nepătruns şi voci fermecate şi moartea nemăsurată care va urma.

Mai e şi un vis.

Oceanul scânteiază, parcă cristalizat, şi o navă omenească se opreşte la jumătatea călătoriei. Nici urmă de uscat pe o întindere de kilometri. Echipajul obosit sare peste buza vasului, simţind adierea de aripi de fluture a vântului, înainte să lovească apa. Sirenele plutesc în apropiere, dar nu atacă. Nu vânează, nu stau la pândă, ci privesc într-o armonie haotică.

Pace.

— Dă-mi ochiul, cere Regina Mării, scoţându-

mă din transă.

Îmi închid pumnul în jurul lui.

— Aş prefera să te ucid.

Elian expiră, amuzat şi surprins şi încă ceva, mult prea asemănător cu mândria. Îi arunc o privire şi apoi mă întorc spre Regina Mării, hotărâtă pe cât îmi permite noua putere.

— Nu ai puterea, zice ea.

— Ah, te înşeli.

Îi arunc un zâmbet ca o declaraţie de război. Sau poate e un tratat de pace.

— Vezi tu, mama, nu prinţul a eliberat cristalul. Eu l-am eliberat.

Când strigă, muntele se cutremură.

Sunt coşmarul ei cel mai hidos, devenit realitate. Fiica pe care a ezitat mereu să o lase la putere s-a ridicat acum să o uzurpe. Pentru prima dată, suntem pe picior de egalitate. Avem câte un ochi al zeiţei şi loialitatea ezitantă a neamului nostru. În apele acestea e o armată, dar poate trece uşor de partea oricăreia dintre noi.

Regina se uită la stânga şi scoate un urlet în *psáriin.* Gâtul i se încordează şi pulsează şi în câteva clipe viziunea mi-e întunecată de cenuşiu.

Îmi ia o clipă să îmi dau seama că Elian nu mai e.

Întorc capul să privesc apa imensă din spatele meu cu ochi de vânător. Văd o fulgerare de mişcări atât de rapide şi de crude, că până şi eu trebuie să mă opresc ca să înţeleg.

Elian e în centrul şanţului, înconjurat de sirene cu spume la gură, pentru că mirosul lui sărează

apa. Plutesc spre el, dar, când se apropie, e tras violent într-o parte. Tras de gulerul cămăşii.

Mi se taie respiraţia când văd cine îl atacă.

Mâncătorul-de-Carne.

Coada lui de rechin este groasă, cenuşie şi pătată, de parcă l-ar devora lent un virus. E demonul din amintirile mele, cu chip de ucigaş. Are trăsăturile plate, ochi ca nişte găuri căscate în cap şi buze ca o tăietură pe faţă. Sunt mânjite de portocaliu închegat, de la oricine o fi fost mâncat în luptă.

Mâncătorul-de-Carne rânjeşte, cu saliva atârnând de colţii de rechin şi cu coada-sabie pregătită să străpungă inima prinţului meu.

Capitolul 41

Sunt ţintuită pe loc de o jumătate de duzină de braţe. Sirenele mă flanchează, cu unghiile în carnea mea. Mâncătorul-de-Carne este letal în sălbăticia oceanului, cu bărbaţii mărilor care trăiesc într-o solitudine brutală, dar cel mai periculos e aici, sub comanda Reginei Mării.

Gâfâi şi mă lupt cu sirenele, dar nu are rost, fiindcă sunt prea multe, şi cu echipajul lui Elian hipnotizat de cealaltă parte, va fi sfâşiat de Mâncător în câteva secunde.

Ochiul îmi sclipeşte în palmă. Magia neagră mă cheamă, mă imploră să îi cedez. Să dau la o parte pe oricine mi se pune în cale. Mă înţeapă cu aceeaşi poftă răzbunătoare ca a mamei. Dar să îi cedez ar însemna să urmez calea ei şi nu pot

permite asta. Nu ar dovedi decât că sunt exact ca ea şi ca toate reginele dinainte. Dacă sirenele îmi vor jura credinţă, trebuie să fie din alt motiv.

— Lăsaţi-mă să îl salvez, spun.

Mă întorc pe jumătate şi o văd pe regină alunecând spre mine, făcându-şi loc cu tentaculele printre soldaţii ei.

— Chiar crezi că aş permite?

— Nu cu tine vorbeam, sâsâi eu.

Faţa îi încremeneşte.

— Sirenele nu te urmează, spune ea. Sunt regina lor.

— Nu de bunăvoie, îi spun.

Mă uit la sirenele care mă reţin.

— Aşa vreţi să continuaţi? Să luptaţi şi să muriţi când vă spune ea, ştiind că vieţile voastre nu înseamnă nimic dacă nu o ajută în vreun fel?

— Taci!

Regina Mării îşi aruncă un tentacul spre mine. Gâtul îmi trosneşte într-o parte când loveşte, lăsându-mi o dungă subţire pe obraz. Simt că sirenele îşi slăbesc strânsoarea, şocate de ieşirea ei.

— E şansa voastră, continui eu, mai neînfricată decât aş avea dreptul să fiu. Dacă mă urmaţi, voi pune capăt o dată pentru totdeauna. Puteţi fi libere.

Regina ridică un alt tentacul.

— Ticăloasă mică, spune ea.

Apoi…

— Libere?

Una dintre sirene îmi lasă încheietura şi îşi dă

la o parte părul albastru electric.

— Cum adică libere?

— Taci! latră regina.

— Ce s-ar schimba? întreabă alta, ezitând.

— Lumea, răspund sincer. Ar putea fi pace.

— Pace? ridică regina o sprânceană. Cu oamenii aceia mizerabili?

Ochiul îmi arde în palmă la fiecare cuvânt pe care-l rosteşte ea. Doar o mişcare şi aş putea trimite un val puternic cât să o arunce doi kilometri. Aş putea să o fac să sângereze în faţa tuturor.

— De ce i-ar păsa Urgiei Prinţilor de pace? întreabă o sirenă.

— Fiindcă am văzut adevărul ascuns de minciunile reginei.

Mă uit direct în ochii mamei.

— Mi-am petrecut destul timp cu oamenii ca să ştiu că nu vor război. Vor doar să trăiască. Cu cât se termină mai repede, cu atât mai repede putem înceta să murim în numele unei vendete care a fost creată când niciuna din noi nu era încă născută.

Dintr-odată, se contrazic. Murmurele se revarsă şi se transformă în strigăte limpezi, furioase. Sirenele îşi manifestă dezacordul, dar şi tentaţia, şi clipesc, încercând să-mi dau seama în ce direcţia se mişcă busola şi dacă îl pot salva pe Elian, oricare ar fi situaţia.

Timpul trece şi sunt tot mai nerăbdătoare. Fiecare secundă este una în plus pe care Elian o petrece în colţii Mâncătorului-de-Carne, gata să-i străpungă gâtul.

— Sunt cu tine.

O voce explodează din haos şi mă întorc să-mi văd verişoara. Kahlia e înconjurată de un grup de sirene tinere, de o frumuseţe neatinsă, reflectată în zâmbetele lor de apă sărată. Sunt copile coapte pentru revoltă.

— Lira a fost mereu cea mai puternică, spune Kahlia. Acum are Al Doilea Ochi al lui Keto. Se îndoieşte cineva că va fi o conducătoare demnă?

Autoritatea din vocea ei mă uluieşte. Este sigură şi limpede, de parcă ideea de a nu fi de partea mea ar fi ridicolă.

— Ţipar rebel, fierbe regina.

— Nu este rebeliune dacă ne urmăm regina, zice ea. Este loialitate. Pentru suverană şi pentru familia mea.

Ştiu că se gândeşte la Crestell, pentru că şi eu mă gândesc la ea.

— Lira era gata să-ţi ia locul. Mai avea doar câteva inimi, spune Kahlia, cu vocea tot mai puternică, mai tare, la fiecare cuvânt. Asta înseamnă că, atunci când devine regină, primul ei decret va fi să pună capăt războiului care a ucis atâţia dintre noi. Când va lua tridentul – ochiul galben al Kahliei se zbate –, va avea de două ori mai multă putere decât ai avut tu vreodată.

— Aş putea folosi ochiul acum, să vă oblig pe toate să vă plecaţi în faţa mea, spun. Aş putea să vă lovesc pe toate câte mă reţineţi cu puterea lui Keto.

Sirenele se agită, îndepărtându-se puţin.

— Dar prefer să vorbesc cu voi. Vă cer

loialitatea, când aş avea tot dreptul să o iau cu forţa.

Ridic capul şi le privesc pe rând, cu ochiul drept pulsând în flăcări. La început, tăcerea mă îngrijorează şi încep să mă întreb dacă nu cumva influenţa mamei e prea puternică. Apoi, lent, văd o nouă înţelegere cuprinzându-le feţele.

Una câte una, îşi înclină capetele într-o plecăciune, iar sirenele care mă înconjoară se dau înapoi, iau mâinile de pe mine şi le duc la piept, arătându-şi devotamentul. Apoi, de parcă ochii mei le-ar străpunge, armata începe să se destrame şi să creeze un culoar prin şanţ.

Drum liber către Mâncătorul-de-Carne.

Soldatul monstruos se uită la sirenele trădătoare şi îl trage pe Elian sub apă. Îl urmez cu o viteză uimitoare, ca o săgeată, cu braţele întinse şi îmbrăcate în furie, nu în apă. În câteva secunde, ajung la ei şi sunt prea multe să fiu recunoscătoare. Mâncătorul-de-Carne îl ţintuieşte pe Elian în nisip, cu o mână pe gâtul lui, gata să-l rupă.

Mă vede când ajung la doar câţiva centimetri de ei şi îl ridică pe Elian cu ghearele uleioase, de parcă ar fi un premiu. Scrâşnesc şi îmi gâlgâie un mârâit în gât. Mâncătorul este un monstru, un războinic, un ucigaş flămând. Şi n-are nicio şansă.

Nu am nevoie de ochi pentru asta. O să-l sfâşii.

Atac, iar el îl aruncă pe Elian ca pe un gunoi. Mă opresc doar cât să-l văd pe prinţ cum înoată înapoi la suprafaţă, ca să poată respira, şi atac iar.

Pumnul Mâncătorului-de-Carne îmi explodează

în faţă. Se aude un trosnet şi am senzaţia ciudată că totul explodează, înainte să mă lovească durerea. Furie brută şi putere vibrează din buricele degetelor lui, iar când mă loveşte, lumea se întunecă din nou.

Dar îl apuc de pumn şi îmi scutur ameţeala din oase. E puternic, dar este o putere goală, din datorie, şi o violenţă de dragul violenţei. Pentru prima dată lupt pentru ceva. Faţa lui Elian îmi traversează mintea şi, în clipa în care-mi amintesc că este vorba despre viaţa lui şi despre viaţa regatului meu, durerea dispare.

Răsucesc braţul Mâncătorului-de-Carne şi un trosnet străbate apa. El urlă, iar falca i se desface larg şi-i arată fiecare dintre dinţii de prădător. Se rostogoleşte iar spre mine, gata să mă lovească în piept cu un cot. Dar eu sunt iute şi uşoară, iar când fentez, el mârâie. Îl atac din spate, lovindu-l cu trupul pe cât de tare îmi permit oasele. Se loveşte de fundul oceanului, cu faţa îngropată în nisip. Văd sânge. Atât de mult, că îi simt gustul.

Ţâşneşte în sus şi întinde o mână spre mine. O clipă, sunt uimită că mă apucă şi nu mă loveşte – şi foloseşte asta în avantajul său. Mă trage în faţă şi îmi dau seama prea târziu ce vrea să facă. Mă muşcă de umăr şi simt că-mi smulge carnea de pe oase.

Ţip şi îl izbesc cu capul, iar şi iar, până când durerea mea se amestecă într-a lui. Dar nu cedează, ci muşcă şi sfâşie. Mestecă prin mine. Mă gustă într-un fel în care n-a putut s-o facă înainte. Doar când simt o împunsătură ascuţită, ca un

vătrai încins care-mi trece peste palmă, îmi amintesc de ochiul din pumnul meu.

Puterea lui mă cheamă.

Dintr-o mişcare, îl izbesc în stomac cu palma întinsă şi, când iese pe cealaltă parte, el rămâne nemişcat. Îl împing de lângă mine, fără să îndrăznesc să mă uit la rana de la umăr. Mâncătorul clipeşte încet, surprins că are deodată o gaură în corp. Că poate ceva să îi străpungă atât de uşor trupul forjat în piatră.

În spatele lui coboară Elian.

Se uită dincolo de el, iar privirea i se lipeşte de umărul meu, care, fără îndoială, arată pe cât de rău se simte. Fac la fel şi îi cuprind cu privirea semnele roşii de pe obraz, crăpăturile buzelor şi felul în care braţul stâng nu se mişcă aşa cum trebuie, în timp ce pluteşte în apă.

Vreau să înot spre el, când Mâncătorul-de-Carne mă prinde de gât cu o gheară. Este un ultim gest brutal şi îi simt instabilitatea forţei. Cu fiecare clipă care trece strânsoarea lui ricoşează între insuportabilă şi abia simţită.

Încet, îl apuc de încheietura groasă şi strâng.

În jurul nostru coboară sirene. Privesc soldatul barbar agăţându-se cu disperare de prinţesa lor. Mă văd aşteptând fără teamă ca moartea să-şi ceară dreptul. Când Elian îşi înfige pumnalul în spatele craniului Mâncătorului-de-Carne, ele zâmbesc.

Când ne ridicăm la suprafaţă, o bucată din Mâncătorul-de-Carne ne însoţeşte.

Elian îşi şterge fâşia de piele de pe lamă şi îşi curbează buzele. Nu ştiu de ce, dar mi se pare amuzant. Cel mai loial războinic al Reginei Mării, de neoprit, a fost distrus de un prinţ uman scârbit când vede piele moartă. Pufnesc, iar Elian îmi aruncă o privire uluită.

— Ţi s-a părut amuzant?

— Faţa ta mi se pare mereu amuzantă.

Mijeşte ochii, dar pe sub apă degetele i se împletesc cu ale mele.

Îi strâng mâna şi mă întorc spre Regina Mării, care ne priveşte cu o ură clocotindă. Tentaculele ei sunt răspândite în toate direcţiile, creând o paraşută care o aduce tot mai aproape, peste apă, de parcă ar pluti.

— Voi doi muriţi azi, mârâie ea.

Apa începe să clocotească în jurul nostru, un vârtej care scuipă baloane fierbinţi şi negre. Elian tresare când îi atinge pielea şi când văd că lasă în urmă carne vie îl trag spre mine şi ţin mai strâns ochiul lui Keto. Chem magia dinăuntru să ne apere, răspunzând chemării lui disperate cu a mea. Pielea îmi radiază şi corpul mi se relaxează, când puterea curge din mine şi desparte apa ca un val.

Negrul dispare din jurul nostru, lăsând un cerc neatins de apă rece în care eu şi Elian suntem în

siguranţă. Sirenele sar din apa clocotită, sâsâind când li se dizolvă pielea. Se aruncă în zăpadă, iar echipajul lui Elian sare înapoi, fiindcă melodia care-i înrobea nu se mai aude.

Nu toate reuşesc să scape.

Sirenele din centrul apei ard ca nişte găteje, înainte să mă pot gândi măcar să le salvez. Strigătele li se prefac în vânt, iar trupurile, în spumă, în doar câteva clipe, iar ceaunul cu apă clocotită le preface în nimic. Sirenele rămase se ascund în zăpadă, scoţând o legiune de strigăte îndurerate.

— Să vedem cum te mai ajută acum armata de trădătoare, zice Regina.

— Elian, jos!

Strigătul lui Kye străpunge ravena.

Ne întoarcem la unison şi o vedem pe Madrid ţintind-o pe Regina Mării. Pentru că e o ţintaşă perfectă, o nimereşte drept în spate. Să fi fost orice altă bestie, i-ar fi străpuns inima. Dar mama este creată în pântecele iadului şi, când glonţul ricoşează, chicoteşte.

Cu o mişcare rapidă, se răsuceşte şi îşi îndreaptă tridentul spre ei. Un infern ţâşneşte din fiecare vârf, iar tăciunii sar în aer până ce o dungă de foc arde zăpada, străbătându-ne armata. Abia dacă mai văd deasupra flăcărilor.

Regina Mării urlă în hohote.

— Nimeni nu vă poate salva, zice ea.

Eu fierb, strângând mâna lui Elian.

— Eu te pot ucide şi singură.

— Dar nu eşti singură, spune ea. Încă.

Ochii mei se măresc şi, în clipa în care se întoarce spre Elian, mă folosesc de toată puterea să îl împing într-o parte. Zboară prin aer, cu protecţia ochiului încă ţinându-l ca într-un glob. Aud plescăitul corpului său lovind apa, chiar când tentaculul mamei mă loveşte în piept. Îmi trosnesc coastele.

Mama nu pierde vremea. Mici tornade ţâşnesc din aer, încercuind-o ca nişte supuşi loiali. Se mişcă de parcă ar avea voinţă proprie şi, când mama arată cu degetul spre mine, mă atacă. Fără să mă gândesc, îmi arunc braţele în aer şi ridic apa ca pe un scut. Sare la comanda mea şi se curbează într-un val, înghiţind norii de furtună.

Mama o fi având ea trucuri, dar acum am şi eu. De îndată ce valul îi demolează magia, mă simt sătulă. De parcă, de fiecare dată când folosesc ochiul, o părticică din foamea mea s-ar ostoi. Ar hrăni puterea dinăuntru.

Regina Mării ţipă şi tunetul bubuie lângă mine. Deasupra mea, norii încep să mârâie şi să se înnegrească. Tunetul se vaită şi miros electricitatea furtunii care se apropie.

— Ai multe de învăţat, spune mama.

Ridică tridentul, răsucindu-l iar şi iar. Cu fiecare cerc, cerul pare să se întoarcă, norii să se agite şi să se adune, până când totul este gri.

Atunci, fulgerele coboară asupra mea.

Capitolul 42

O explozie loveşte apa la câţiva centimetri de

talia mea. Electricitatea vibrează prin mine ca nişte vătraie încinse şi mai multe fulgere scuipă într-un cerc, prinzându-mă într-o cuşcă de lumină şi foc.

Elian mă strigă şi eu scrâşnesc. Când îi aude vocea, regina se întoarce leneş spre el. De parcă ar fi o muscă de care şi-a amintit acum. Nu sunt sigură cât îl mai protejează ochiul, în timp ce încearcă să mă ţină pe mine în viaţă, dar ce ştiu este că nu o pot lăsa să îi facă rău. Nu o pot lăsa să îl ucidă în adâncurile acestor ape negre.

Un alt fulger cade din cer, iar eu sar din apă să îl prind. Pielea mea pare lichidă când e lovită de lumina care trosneşte şi ştiu că nu pot să-l ţin mult. Dar nu e nevoie. Doar câteva secunde – cât să pot ţinti cu o precizie care ar rivaliza cu a lui Madrid – şi să-l arunc prin aer.

O loveşte pe regină dintr-o parte.

Aceasta scoate un strigăt monstruos. Piele şi os şi sânge şi magie. Ţâşnesc din ea şi se împrăştie, ca praful de stele. Rana se cască, dar, chiar dacă durerea este singurul lucru pe care-l simte, nu îi permite să o afecteze. Loveşte cu o buclă de apă care mă aruncă prin aer.

Mă afund adânc în apă, dar simt mâna lui Elian, care mă trage înapoi la suprafaţă.

— Pleacă, îi spun, trimiţând o rafală de vânt spre mama.

Regina continuă să se apropie cu o viteză înfricoşătoare şi eu caut cu disperare ceva, *orice,* care să o încetinească. Ochii mei surprind structura palatului de gheaţă şi nu mă opresc să mă gândesc înainte să ridic turnuri de apă, pe care le transform

într-o blocadă de aisberguri. Urcă mai sus şi mai sus, stâlpi de gheaţă care ne păzesc precum ţepuşele unui gard.

— Trebuie să te duc în siguranţă, îi spun lui Elian. Putem înota dedesubt. Dacă sting focul, ai putea să te ascunzi cu echipajul.

Elian mă priveşte sălbatic.

— Nu mă *ascund,* zice el.

Un bubuit răsunător străbate şirul de aisberguri când sunt lovite de mama. Cu pumnii sau cu magia, nu sunt sigură. Dar e o forţă suficient de puternică să facă apa să tremure şi ştiu că noul zid nu va rezista mult.

— Bine, zic. Nu te ascunde. Dar fugi. Nu-mi pasă, câtă vreme pleci de aici.

Elian râde extenuat.

— Nu înţelegi, spune el şi mă ia de mână. Nu te las aici.

— Elian, eu…

— Nu spune ceva eroic, îmi zice el. Fiindcă s-ar putea să încep să cred că ai un strop de umanitate.

Zâmbesc.

— Asta ar fi plicticos.

Elian încuviinţează şi se lipeşte de mine. Aisbergurile conjurate de mine se zguduie şi blocuri mari de gheaţă se rostogolesc în jurul nostru, ca o grindină monstruoasă. Mi se pare că se sfărâmă lumea.

— Nu îmi place de tine pentru că eşti amabilă, spune Elian.

Fruntea lui o atinge pe a mea. Buzele îi plutesc la o respiraţie distanţă.

— Asta zice multe despre psihicul tău.

Mă sărută. Doar o dată. Delicat, aşa cum numai cu el am trăit. Apoi aisbergurile cad şi impactul ridică un val suficient cât să ne înghită pe amândoi. Îl iau în braţe şi îmi las magia să ne îmbrace. Să ne ferească de zăpada care ameninţă să ne strivească de apă.

Când se termină, ridic capul de pe umărul lui şi expir. Dincolo de zidul decimat de gheaţă strivită, mama mă cheamă.

— Ar fi jenant pentru legenda ta să mori într-o asemenea îmbrăţişare, zice ea. Aş putea face să se cânte despre Urgia Prinţilor. I-aş putea face să îţi uite contaminarea şi să-şi amintească doar gloria trecutului tău.

Îl împing pe Elian în spatele meu, cu mâna încă în a lui.

— Ce ciudat, zic eu, pentru că eu am în plan să uite de tine. Cu excepţia morţii. De asta mă voi asigura că-şi amintesc.

Vântul se înteţeşte, iar furia mamei răsuceşte şi aruncă aerul, aprinzând din nou flăcările care-mi ţin armata departe. Echipajul lui Elian. Oamenii care şi-ar da viaţa pentru noi. Dar nu mai vreau să moară oameni pentru mine. Şi nu vreau să moară nici din cauza mea. Crimele şi sacrificiile se încheie aici şi vreau să vadă toţi, ca să aibă încredere în schimbările pe care le-am promis. O lume nouă, cu o regină nouă la cârmă.

Fumul inundă aerul, de data asta generat de magia mea. Înfăşor vântul în jurul propriei axe, până ce creşte într-un ciclon care se revarsă la

înălţimea soarelui. Apoi altul. Al treilea, al patrulea... Şi în tot acest timp apa se agită, iar mama priveşte cu o expresie rece şi goală. Focul se stinge şi fumul dispare, iar în abisul de zăpadă înnegrită şi pietriş topit, două armate ne privesc. Oameni şi sirene, alături. Aşteptând ca prinţul şi prinţesa lor să le ofere sfârşitul promis.

— Îmi pare rău că aşa trebuie să fie, îi spun mamei.

Chiar dacă o urăsc, ceva dureros mă apasă în piept, alinat doar de mâna lui Elian, care a rămas lângă mine. Mă ancorează de umanitate.

Expresia Reginei Mării rămâne pustie.

— Atunci, eşti slabă, spune ea, fără niciun regret. Pentru că, dacă supravieţuim amândouă, ar fi o inepţie.

Îşi trece limba despicată peste buze, cu o privire neîndurătoare.

— Nu te-aş putea lăsa niciodată să trăieşti.

— Da, ştiu.

Vântul se adună cu iuţeală.

— Nici eu pe tine.

Îmi azvârl mâinile în faţă şi cicloanele explodează spre ea. Se zbate şi mârâie, cu tentaculele biciuind vântul de neoprit. Tridentul ei s-a aprins, dar nu îl foloseşte, nici măcar când este purtată şi aruncată prin aer ca o cârpă.

Îmi dau seama că nu poate. Trupul meu pulsează de putere, dar am nevoie de toată concentrarea să continui să manevrez cicloanele. Asemenea lucruri necesită ferocitate şi atenţie. Dacă-mi alunecă mintea, mama ar putea cădea în

ocean şi s-ar putea folosi de clipa aceea pentru a-şi reveni.

Mai trag magie din vârfurile degetelor, ignorând urletele nefireşti ale reginei. Cicloanele se adună ca zahărul bătut spumă, amestecându-se în timp ce o devorează.

Ceva crapă. Un ropot greu scutură muntele. Apoi am senzaţia că lumea se răsuceşte în soclul ei.

Elian mă strigă pe nume şi eu las mâinile jos. Cicloanele ezită. Nu văd unde cade corpul mamei, dar se aude un trosnet amarnic când tridentul e izbit la pământ de înotătoarea Kahliei.

— Lira! strigă ea.

Coboară o umbră.

Ridic privirea şi văd un vârf rostogolindu-se spre noi.

Bucăţi de stâncă cad dinspre cascade, cu o viteză înfricoşătoare, contopindu-se cu aerul îngheţat pentru a forma pale gigantice de fum alb. Repede, îl apuc pe Elian de talie şi îmi folosesc toată forţa să arunc o pătură de energie în jurul nostru.

Rămăşiţele gheţarului se lovesc de scutul magic. Nu mă uit, ţin ochii închişi şi mă agăţ disperată de Elian, rugându-mă să ţină vraja. Sunt recunoscătoare că ceilalţi sunt în siguranţă, de cealaltă parte a apei.

Zăpada îneacă aerul şi tuşesc la pieptul lui Elian. Cristalele de gheaţă îmi pătrund în branhii. El mă strânge mai aproape, atât de tare că ar trebui să doară. Dar oasele mele par deja făcute din praf

şi, cu fiecare piatră care loveşte scutul, craniul îmi explodează.

Trece o viaţă în jurul nostru, înainte ca totul să se oprească şi o povară să mi se ridice de pe trupul obosit. Caut să văd dacă ceilalţi sunt neatinşi, însă aerul este o întindere de alb. Elian îşi trece mâinile peste umerii mei şi apoi peste braţe. Pentru o clipă, nu ştiu de ce, dar apoi îmi dau seama că verifică dacă sunt rănită. Se asigură că sunt bine, înainte să vadă de el.

Mâna lui îmi alunecă prin păr şi nu vreau decât să păstrez senzaţia de mulţumire totală ca pe un adăpost în jurul inimii. Dar, la fel ca toate celelalte, dispare, de îndată ce văd lumea din nou.

Când se destramă ceaţa, corpul mamei zace în zăpadă, frânt.

Înot spre ea, cu Elian după mine. Echipajul lui ne ridică din apă pe amândoi. Madrid se uită la aripioara mea, dar mâna ei o prinde ferm pe a mea. Vreau să-i explic, să le explic tuturor, dar nu-mi găsesc cuvintele.

Elian mă ia în braţe. Când mă ridică, mâinile mele îi înconjoară gâtul de parcă ar fi lucrul cel mai firesc din lume. Nu mă gândesc la senzaţiile pe care mi le provoacă faptul că mă ţine în braţe – că îmi vede fiecare centimetru. Nu mă pot concentra la cât de tare îmi bate inima, pentru că, de fiecare dată când văd tentaculul distrus din faţa noastră, se opreşte iar.

Sirenele se adună în jurul mamei, alunecând într-o parte când Elian se apropie, cu mine în braţe. Mă pune jos, lângă ea, şi face un pas în spate, să-

mi lase spaţiul de care am nevoie, dar nu îl vreau.

Regina Mării e o urmă în zăpadă.

Tentaculele ei imense sunt încrucişate ca mătasea unui păianjen, creând un model de membre frânte. Nu văd sânge şi o clipă cred că n-are cum să fie moartă. Nu mi se pare corect să arate atât de pură, ca statuia unei bestii ucise. Mă uit la ea într-o tăcere uluită, cu aripioara sclipind în zloată, cu apăsarea a două armate în spinare. Aştept, ca o fiică îndatoritoare, să apară spuma mării din oasele ei şi să o topească, asemeni gheţii pe care zace. Trec clipele şi nu se întâmplă nimic – corpul ei rămâne frânt, ochii ei roşii lucesc.

Nimeni nu vorbeşte. Timpul devine ceva exterior muntelui, din lumea de dincolo. Aici, există doar tăcere şi infinitul care vine odată cu aşteptarea. Durează o viaţă să aud, în sfârşit, un foşnet mic şi să simt mirosul proaspăt de lemn-dulce.

Elian se aşază pe vine, lângă mine, cu un braţ în jurul umerilor mei. Stăm aşa o eternitate până când, în sfârşit, Regina Mării dispare.

Capitolul 43

Ploaia cade în rafale, lipindu-mi părul de gât. Soarele e încă sus, ca o semilună pe jumătate ascunsă de nori. Creează un joc de culori în aer. Regatul surorii mele luceşte undeva în spatele meu, deşi, când suntem atât de aproape de destinaţie, ar putea fi la o lume distanţă.

Într-un fel, cred că este.

— Nu mai e mult, spune Kye, lovind-o pe Madrid cu palma pe spate. Curând, te vei putea bucura de mine în toată splendoarea.

Ea ridică o sprânceană spre el, cu un zâmbet dincolo de flirt pe buze.

— Adică înecându-te?

— Nu, spuse el, prefăcându-se îndurerat. Complet ud.

Madrid îşi retrage mâna, încruntându-se.

— Prefer înecul.

Rânjesc şi scot busola din buzunar. Braţul i se răsuceşte haotic în toate direcţiile, informându-mă că are dreptate Kye. Suntem aproape. Aproape de un loc în care adevărul şi minciuna se amestecă precum nişte prieteni vechi. În care orice cuvânt rostit este înmuiat în ambele şi în niciuna dintre ele.

Saad sprintează prin apă şi eu mă apropii de buza corabiei, când Torik cârmeşte niţel la stânga. Dedesubt, ghizii noştri ţin pasul fără probleme, de parcă am călători într-o barcă cu vâsle. Înotătoarele lor recreează curcubeul în apa tulburată, ca nişte săgeţi prismatice. Sunt ceţuri, amestecuri, nuanţe care construiesc un scut de culoare în jurul navei.

Înoată fără efort şi aproape că mă simt jignit că ritmul imprimat de *Saad e* atât de uşor de ţinut. Dar o iau ca pe un compliment – că *Saad-ul* ţine pasul cu ele este dovada gloriei sale.

Câteva sirene se dau la o parte din mulţime şi se îndreaptă spre partea din faţă a navei. De parcă n-aş şti deja drumul. E ciudat să le văd adaptându-

se atât de uşor la aceste roluri. Mateloţi călăuzitori, în loc să urmărească navele şi să caute semne de slăbiciune. Ajută, în loc să vâneze.

Regina Mării a creat o lume nouă, pe uscat ca şi în mare.

Când ochii lui Keto au fost readuşi laolaltă, creând un trident fără limite, au existat numeroase posibilităţi şi la fel de multe promisiuni de încălcat. Un lucru a rămas limpede: oceanul avea nevoie de o regină. Mi-am petrecut viaţa încercând să evit să devin rege, ştiind că Amara ar fi fost o conducătoare mult mai potrivită – pentru că inima ei era mai bine ancorată cu fiecare bătaie, în timp ce a mea rătăcea –, dar chiar şi eu înţelegeam că unele lucruri erau mai importante decât capriciile. Visurile nu pot mereu triumfa asupra datoriei şi compromisul e fundaţia oricărui tratat de pace bun.

Lira ştia şi ea. Aşa că, în loc să exploreze lumea, a creat o lume nouă.

Când Diávolos şi-a deschis apele, iar regatul marin al lui Keto şi-a deschis larg porţile, regatele umane i-au întors favorul. Majoritatea. Pacea nu vine cu uşurinţă, dar peste jumătate din lume a acceptat noua ordine şi cu sprijinul noii regine din Midas şi a fratelui ei rătăcitor, ezitarea a devenit desuetă. Acum se încheie noi tratate şi, după ce duzina iniţială a revenit din regatul marin al lui Keto cu vieţile intacte, au mai făcut şi alţii călătoria pentru o audienţă la Regina Mării. Pentru a-i oferi negoţ, pe lângă tratate, şi pentru a se bucura de minunăţiile noii dinastii.

Cel de-al o sută unulea regat.

— Căpitane! zbiară Torik de sus, semnalându-ne sosirea.

Nu am nevoie de strigătul lui, pentru că ştiu exact când trecem din apele umane în cele ale mărilor din Diávolos. Apa devine un flux constant de safire, amestecându-se cu cerul şi prinzând fiecare rază de soare. Nu mai există ploaie sau întuneric. Este mai strălucitor decât ar avea dreptul, dar nu cald. Niciodată cald. Safirele sunt glaciale şi mi se topesc pe vârfurile degetelor. Albastrul arctic se întinde peste noi toţi, ca o glazură.

Dedesubt, sirenele cântă în cor.

Continuăm până când ajungem la arcadă. Aici, albastrul se amestecă în portocaliul prăfos şi formaţiunea de stânci se ridică la înălţimea a o sută de nave. Este un simbol, ca lumea să ştie că dedesubt se întinde regatul lui Keto.

Se întinde pe doi kilometri lăţime şi este o poartă ca oricare alta. Navele sunt ancorate de ţepuşe mari, care-i taie curbura, goale, cu excepţia câtorva oameni rămaşi să vegheze punţile de piraţi. Deşi piraţii par să fi devenit unii dintre cei mai frecvenţi scufundători din zonă, iar sirenele par să se bucure de compania lor pe cât se bucură regina.

Sunt cinci nave de toate – şi cel puţin una regală. Văd steagul din Eidýllion fluturând în chip de salut. Yukiko n-a zis că vine, dar nu îi place să îmi spună multe, dacă se poate abţine. Dacă nu ar fi fost deja pricepută în arta secretelor, aş spune că Galina a instruit-o bine. Căsătoria lor este o

colaborare constantă. Se învaţă una pe cealaltă toate trucurile ascunse până acum. Sunt o diadă de temut, care îi lasă încet în urmă pe kardiánii care ameninţau domnia Galinei.

Nu mă aştept să-mi mulţumească, dar fiindcă tata le-a trimis deja mai mult aur decât era cazul, în chip de compensaţie pentru felul în care am evitat vicleneşte căsătoria şi pentru noile cicatrici ale lui Yukiko, credeam că suntem chit. Sau, cel puţin, cât să fiu informat despre o vizită la Regina Mării. Ca să pot evita complet zona.

Se pare că lui Yukiko încă îi plac surprizele.

Andocăm cât de departe de ele putem, iar echipajul meu îşi pregăteşte echipamentul pentru scufundări. Se strecoară în costume ca într-o a doua piele şi bănuiesc că asta au şi devenit. Eu rămân în spate, privind cum pregătesc dispozitivele greoaie din Efévresi. Ceva de care eu nu am nevoie, pentru că am magia de partea mea.

Zâmbesc când sirenele încep să gângurească, ştiind mai bine decât oricine ce înseamnă cântecul. Apa se înspumează şi se desparte, devenind de un argintiu magnific în jurul micului vârtej. Când cântecul lor ajunge la apogeu, apare Regina Mării.

Se ridică din ocean într-un fel care-mi pare celest. Apa o urmează în chip de tron, ridicând-o la înălţimea corabiei. Părul ud de ocean îi curge până jos, iar ea îşi păstrează lucirea nepământeană care pare să radieze mereu din pielea ei de lună. Doar că acum este mai mult decât o sirenă sau o fată care se joacă de-a piraţii.

Este o zeiţă.

Opt ţepuşe late de onix ţâşnesc din trupul sinuos al Lirei, mai degrabă aripi decât tentacule. Sfere violete impunătoare le înconjoară, iar când se ridică suficient să ne privim în ochi, zâmbesc larg. Ochii ei sunt la fel, ca nişte boboci proaspeţi de trandafiri noptatici, care se deschid treptat pe măsură ce mă apropii de ea.

Nu poate vedea lumea cu mine, aşa că ne mulţumim să îi aduc eu lumea. Nu mai vânez, dar caut mereu. Caut experienţă, aventură, poveşti pe care să le aduc cu mine. Pentru aceste zile, care nu vin niciodată suficient de repede.

— Maiestate, zic eu.

— Ai ajuns deja.

Vocea ei e muzică, şi chiar şi acum mi se pare dificil să mă obişnuiesc. Fiecare cuvânt e un refren, rostit cu o forţă regală.

— Dacă vrei, plec şi vin iar.

Buzele Lirei se întind într-un zâmbet şi timpul devine ceva din trecut.

— Ai face asta? întreabă ea, tachinându-mă. Mi-ar oferi mai mult timp să mă pregătesc pentru sosirea ta. Plănuiam să ridic o statuie.

Îi întind mâna.

— Cât de amabil.

Schimbarea este remarcabilă, ca de fiecare dată.

Acum e Regina Mării, o poveste în carne şi oase, şi în clipa următoare e ceva şi mai minunat. Tentaculele ei se unesc între ele şi capătă formă de picioare; nuanţele lor violacee se şterg şi devin piele furios de palidă. Talia i se strânge şi se

curbează, iar coralii care-i acopereau sânii se transformă într-o cămaşă cu guler bogat şi mâneci înzorzonate. Părul îi rămâne de culoarea vinului, departe de roşcatul pestriţ pe care-l ştiam, iar ochii ei au încă două culori diferite. Este o combinaţie între regină şi pirat, între un trecut trăit şi un viitor încă nescris.

Lira coboară cu graţie pe *Saad* şi mă prinde ferm de mâna întinsă. I-o duc la buze, cu un zâmbet provocator, apoi îi ating obrazul cu mâna. E moale şi plin de contradicţii, la fel ca ea.

— Eşti gata? mă întreabă.

O sărut ca răspuns, uimit că am aşteptat un minut întreg să fac asta. Este o demonstraţie de răbdare necaracteristică.

Lira rânjeşte, cu dinţii atingându-mi buzele, şi îşi trece limba peste a mea. Mă apucă de guler şi eu îi înconjor talia cu braţele. Parcă aş ţine o poveste, nu o persoană. Mi se pare sălbatică şi infinită.

Mă ia de braţ şi mă trage spre buza corabiei. Ochii întrepătrunşi ai lui Keto sunt drapaţi pe clavicula ei, în chip de lavalieră. Pe Regina Mării, care m-a întâmpinat cu câteva momente în urmă, erau un colier grandios, potrivit pentru conducătoarea oceanului. Pe Lira, în umanitatea ei fals delicată, pare suficient de grea să o tragă la fundul oceanului.

Lira îmi surprinde privirea şi ridică o sprânceană.

— Te uiţi la colier sau la sânii mei?

Îi ofer un zâmbet neruşinat.

— Care dintre ele nu mi-ar aduce o palmă peste faţă?

— Încerc doar să-mi dau seama dacă vrei să-l furi.

Îşi trece un deget subţire peste piatră.

— În fond, eşti pirat.

— Aşa este, spun. Dar şi tu eşti.

Lira se uită la ţinuta ei. Pantalonii bleumarin, bufanţi pe coapse. Cizmele maronii, înalte până la genunchi, cu suficient aur la catarame să cumpere un regat. Râde, iar rubinul îi străluceşte pe piept. Sare şi magie.

Mă trage mai aproape, degetele ei se împletesc cu ale mele şi sărim împreună peste bord.

Mulţumiri

Aţi ajuns la final! Vă mulţumesc pentru că aţi citit povestea Lirei şi a lui Elian şi pentru că aţi dat pagina ca să aflaţi mai multe despre mine (asta dacă nu cumva aţi sărit direct la pagina aceasta, fără să citiţi, caz în care vă avertizez: toată lumea moare).

Cartea aceasta a fost posibilă datorită unor oameni minunaţi, aşa că mă voi strădui să afle cu toţii cât de recunoscătoare le sunt.

Părinţilor mei, care nu mi-au spus niciodată să nu mai visez. Pentru c-au fost amuzanţi şi ciudaţi şi nu doar nişte părinţi de excepţie, ci şi nişte prieteni grozavi. Mamă, mersi că m-ai sunat zilnic, să vezi dacă mai trăiesc, şi pentru că eşti persoana cu care pot să vorbesc mereu despre orice (dar nu şi pentru că alegi mereu cea mai nepotrivită culoare de vopsea; de fiecare dată!). Tată, mersi că ai adus mereu zâmbetul într-o încăpere şi că mi-ai rezolvat toate problemele, indiferent de natura lor (dar nu şi fiindcă ai crezut că poţi lipi tapet).

Restului familiei (că mulţi mai sunteţi!), pentru că sunteţi o sursă permanentă de încurajare şi trăsnăi. Şi mai ales lui Nick, pentru că i-am promis că voi da numele lui unui personaj şi apoi n-am făcut-o.

Prietenilor mei, cea mai optimistă gaşcă din lume. Jasprit şi Rashika, voi sunteţi cei mai mişto oameni – cei fără de care nu m-aş descurca şi pe care îi cunosc dintotdeauna.

Mulţumesc că m-aţi susţinut în tot ce fac, că aţi fost mereu pe aceeaşi lungime de undă cu mine şi că m-aţi făcut să râd mai mult decât oricând. Şi lui Siiri, pentru că eşti o explozie de optimism şi una dintre primele prietene adevărate pe care le-am câştigat în lumea blogurilor (şi pentru că eşti persoana cu care pot să mă extaziez pe tema K-drama, ori de câte ori amân să fac ce trebuie; adică mereu).

Lui Charles şi lui Alan, doi dintre cei mai bizari şi mai talentaţi profesori de scriere creativă. Voi m-aţi făcut să uit tot ce credeam că aş şti despre scris şi să învăţ lucrurile distractive.

Celor de la Feiwel & Friends, pentru că au fost o echipă de vis şi mi-au oferit cea mai grozavă copertă! Şi Annei, care m-a ajutat să netezesc colţurile şi să spun povestea care trebuia spusă, şi pentru că m-ai făcut să mă simt ca acasă cât a durat procesul.

Agentei mele, Emmanuelle, ale cărei iubire şi entuziasm pentru această carte m-au împiedicat să ezit. Mulţumesc pentru că i-ai promovat pe Lira şi pe Elian şi pentru că ai văzut potenţialul din povestea lor. Şi din mine. Şi îi mulţumesc lui Whitney, pentru că s-a asigurat că Lira şi Elian chiar călătoresc în jurul lumii!

Cititorilor, vouă, tuturor, pentru că mă inspiraţi şi pentru că vă aruncaţi în noi poveşti, zi după zi. Pentru că credeţi în magie şi în minuni, atât în lumea reală, cât şi în cele nu-atât-de-reale.

Cu scene intense de luptă, iscusit reliefate, și descrieri vii, Christo a creat o lume a frumuseții și monstruozității care va absorbi cititorii.

Publishers Weekly

O lume incredibilă și acțiunea continuă vor ține cititorii în mrejele acestei repovestiri reînnădite a *Micii Sirene*.

Booklist Online

Iubitorii genului fantasy vor adora atât povestea sirenelor și a prinților-pirați, cât și inventivitatea și evoluția personajelor.

School Library Journal

Cititorii care savurează poveștile întunecate, similare cu *Mica Sirenă*, se vor scufunda cu mare plăcere în această poveste sângeroasă.

RT Book Reviews

STORIA BOOKS

storiabooks.ro

Am câte o inimă pentru fiecare an trăit.

În nisipul din dormitorul meu am ascuns șaptesprezece.
Din când în când, caut prin pietriș. Să văd dacă mai sunt acolo.
Îngropate adânc, însângerate.

Prințesa Lira este cea mai periculoasă sirenă din Marea Diávolos, deopotrivă temută și venerată, până când este blestemată de necruțătoarea Regină a Mării și transformată în om. Deposedată de cântecul ei, Lira trebuie să-i aducă reginei inima legendarului ucigaș de sirene, până la solstițiul de iarnă, sau să rămână de-a pururi om.

Prințul Elian este moștenitorul celui mai puternic regat din lume și căpitanul unui echipaj nemilos de vânători de sirene. Să le ucidă nu este doar o îndeletnicire nedemnă de rangul lui – este vocația sa. Când salvează o femeie de la înec, aceasta îi promite că îl va ajuta să distrugă definitiv sirenele. Dar poate avea încredere în ea? Și câte târguri va trebui să încheie Elian ca să elimine cel mai mare dușman al omenirii?

storiabooks.ro

14+

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-9072-27-1
9 786069 072271

COLECȚIA YOUNG ADULT